

การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุน
ระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
พฤษภาคม 2558

การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุน
ระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

การค้นคว้าแบบอิสระนี้เสนอต่อมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม

หลักสูตรปริญญาปรัชญามหาบัณฑิต

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พฤศจิกายน 2558

การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุน
ระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

ปรัชญา ธรรมดังกา

การค้นคว้าแบบอิสระนี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบ

อาจารย์ที่ปรึกษา

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุวรรณา เลาหะวิสุทธิ) (รองศาสตราจารย์ชูศรี เที้ยศิริเพชร)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ชูศรี เที้ยศิริเพชร)

..... กรรมการ
(ดร.จุรี วิจิตรนบดี)

26 พฤศจิกายน 2558

© ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าแบบอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีจากความกรุณาและความช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์ชูศรี เที้ยศิริเพชร อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ ซึ่งกรุณาสละเวลาอันมีค่า ในการให้คำปรึกษา แนะนำและเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติและการจัดทำรูปเล่มการค้นคว้าอิสระด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนการค้นคว้าแบบอิสระนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้ทำการศึกษาขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์สุวรรณ เล่าหะวิสุทธิ์ ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธานกรรมการสอบการค้นคว้าแบบอิสระและให้คำแนะนำเป็นอย่างดียิ่ง และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. จุรี วิจิตรนบดี ที่กรุณาให้เกียรติเป็นกรรมการสอบการค้นคว้าแบบอิสระตลอดจนให้คำปรึกษาและแนะนำแนวทางในการค้นคว้าแบบอิสระนี้สมบูรณยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาบัญชี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รวมถึงคณาจารย์ผู้ร่วมสอนทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่างๆ จนผู้ศึกษาสามารถนำวิชาความรู้ที่ได้ศึกษามาประกอบการจัดทำรายงานการค้นคว้าแบบอิสระนี้ และขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่โครงการปริญญาโทสาขาการบัญชีที่คอยช่วยเหลือด้านการประสานงานมาจนเสร็จสิ้น

ขอกราบขอบพระคุณ คุณศักดิ์ชัย เหลืองสถิตกุล ผู้อำนวยการศูนย์เศรษฐกิจการลงทุน ภาคที่ 1 ที่ได้ให้คำปรึกษาและแนะนำความรู้ทางด้านภาษีและการลงทุน ที่สามารถนำมาใช้เกี่ยวกับการค้นคว้าแบบอิสระนี้ และให้กำลังใจจนการค้นคว้าแบบอิสระเสร็จสิ้น

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การค้นคว้าแบบอิสระฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจให้สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าแบบอิสระฉบับนี้ไปใช้เป็นประโยชน์ต่อไป หากมีข้อผิดพลาดประการใดผู้เขียนต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

ปรีชญา ธรรมลังกา

หัวข้อการค้นคว้าแบบอิสระ	การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
ผู้เขียน	นางสาวปรีชญา ธรรมลังกา
ปริญญา	บัญชีมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ชูศรี เที้ยศิริเพชร

บทคัดย่อ

การค้นคว้าแบบอิสระนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ โดยเก็บข้อมูลจากกฎหมายภาษี กฎหมายการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทยและเมียนมาร์ รวมถึงวารสาร บทความและเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง และสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กรมส่งเสริมการลงทุน แล้วนำข้อมูลมาเปรียบเทียบเพื่อให้ทราบสิทธิประโยชน์การลงทุนในแต่ละประเทศ

ผลการศึกษาพบว่าด้านการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้มากกว่าประเทศเมียนมาร์ โดยยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้ในจำนวนที่มากกว่า ส่วนสิทธิประโยชน์ในด้านอัตราภาษี หากมีเงินได้ต่ำกว่า 2 ล้านบาท ประเทศไทยจะให้สิทธิประโยชน์มากกว่า หากเงินได้เกิน 2 ล้านบาทประเทศเมียนมาร์จะให้สิทธิประโยชน์มากกว่า

ด้านการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลพบว่าประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ในด้านอัตราภาษีมากกว่าประเทศเมียนมาร์ โดยประเทศไทยจัดเก็บในอัตราที่ต่ำกว่าประเทศเมียนมาร์ และประเทศไทยมีการลดอัตราภาษีสำหรับกิจการที่เป็น SMEs และให้สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาได้ 2 เท่า และสามารถหักค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราพิเศษ ซึ่งประเทศเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดส่วนการ โอนกำไรไปต่างประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์มากกว่าเนื่องจากไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการจำหน่ายกำไรจึงไม่เสียภาษีหากมีการโอนกำไรไปต่างประเทศ ขณะที่ประเทศไทยให้เสียภาษีโดยหักภาษีในอัตราร้อยละ 10

ด้านการจัดเก็บภาษีหัก ณ ที่จ่าย พบว่า ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์สำหรับดอกเบี้ยและเงินปันผล โดยยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับดอกเบี้ยแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ และยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินปันผล ซึ่งประเทศไทยไม่ได้ยกเว้น

ประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์มีการจัดเก็บภาษีจากการบริโภคที่แตกต่างกัน โดยประเทศไทยจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม ส่วนประเทศเมียนมาร์จัดเก็บภาษีการค้า โดยประเทศไทยจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 - 7 และยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้า (ที่มีใช้การส่งออก) หรือการให้บริการรวม 19 รายการ ส่วนประเทศเมียนมาร์จัดเก็บภาษีการค้าในอัตรา ร้อยละ 0 – 120 ขึ้นอยู่กับชนิดของสินค้าและบริการ และยกเว้นภาษีการค้าสำหรับการขายสินค้า 79 รายการ และการให้บริการ 23 รายการ

สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและเขตเศรษฐกิจพิเศษ พบว่า ไทยให้สิทธิประโยชน์มากกว่าในด้านระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และระยะเวลาการนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ ส่วนเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์มากกว่าในด้านระยะเวลาการลดหย่อนอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล การยกเว้นภาษีหากนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่ การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรจากการส่งออก และการยกเว้นอากรขาเข้า

ด้านสิทธิประโยชน์จากอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างไทยและเมียนมาร์ พบว่า มีการกำหนดเขตแดนอัตราภาษีสำหรับเงินได้ประเภท เงินปันผล ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ มีการจัดภาษีซ้อนโดยวิธีเครดิตภาษีธรรมดา ผู้ที่มีเงินได้จากทั้ง 2 ประเทศได้รับสิทธิประโยชน์ในการนำภาษีที่เสียไปในประเทศแหล่งมาได้มา เป็นเครดิตหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศถิ่นที่อยู่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

Independent Study Title	A Comparative Study of Investment Tax Incentives of Thailand and Myanmar
Author	Miss Preechaya Tummalangka
Degree	Master of Accounting
Advisor	Assoc. Prof. Professor Chusri Taesiriphet

ABSTRACT

The purpose of this independent study was to study and compare the investment tax incentives of Thailand and Myanmar. The study collected data from tax laws and investment laws of Thailand and Myanmar from related journal articles, websites, and interviews with the board of investment of Thailand's officers. The data were compared to determine the tax incentives in each country.

The results from this study show that in regard to personal income tax, Thailand offers more tax benefits for tax exemption than Myanmar by exempting tax for higher income than Myanmar. In regard to benefits for tax rates, for incomes lower than 2 million baht, Thailand offers more benefits than Myanmar. However, for incomes higher than 2 million baht, Myanmar offers more benefits than Thailand.

In terms of corporate income tax, Thailand offers more benefits than Myanmar because the tax rate of Thailand is lower than Myanmar. Also, Thailand reduces tax rates for SMEs and gives benefits to deduct expenses from research and development (200%) and deducts depreciation at a special rate. Myanmar offers more benefits of profit transferring abroad than Thailand because Myanmar has no rules for profit transferring abroad while the tax rate of profit transferring abroad in Thailand is 10%.

For withholding tax, Myanmar offers more benefits for interest and dividends than Thailand. Myanmar has no withholding tax on interest payments to their residents or on dividend payments to both residents and non-residents.

Thailand and Myanmar have different consumption tax. Thailand imposed value added tax at a rate of 0% - 7%, and exempted the value added tax for 19 types of goods (not export goods) and services whereas Myanmar imposed commercial tax at a rate of 0% - 120%, depending on the goods and service type and exempted commercial tax for 79 types of goods and 23 types of services.

As for the tax incentives for promoting investment, Thailand offers more benefits than Myanmar in tax exemption term and losses term to deduct expenses. However Myanmar offers more benefits than Thailand in tax rate deduction term, tax exemption for reinvestment, tax exemption for export profits, and import duty exemption.

The benefits of Double Tax Agreements (DTA) between Thailand and Myanmar demonstrate that income from dividends, interest and royalties impose ceiling tax rates. The method for the elimination of double taxation is Ordinary Tax Credit.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
ABSTRACT	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
แนวคิดและทฤษฎี	4
กรอบแนวคิดการศึกษา	9
เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง	10
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการศึกษา	13
ขอบเขตการศึกษา	13
วิธีการศึกษา	13
บทที่ 4 การจัดเก็บภาษี และสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการลงทุนในประเทศไทยและเมียนมาร์	15
การจัดเก็บภาษีและสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการลงทุนในประเทศไทย	15
การจัดเก็บภาษีและสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการลงทุนในประเทศไทย	35
อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์	43

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า	
บทที่ 5		
การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทย และเมียนมาร์	49	
การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างไทยและเมียนมาร์	49	
การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างไทยและเมียนมาร์	55	
การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายระหว่างไทยและเมียนมาร์	58	
การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้า ระหว่างไทยและเมียนมาร์	62	
การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนระหว่างไทยและเมียนมาร์	64	
การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างไทยและเมียนมาร์	68	
สิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากอนุสัญญาภาษีซ้อน (Double Tax Agreements :DTA)	71	
บทที่ 6		
สรุปผลการศึกษา	73	
สรุปผลการศึกษา	73	
อภิปรายผลการศึกษา	83	
ข้อค้นพบ	84	
ข้อเสนอแนะ	86	
เอกสารอ้างอิง	88	
ภาคผนวก		
ภาคผนวก ก	รายละเอียดอัตราภาษีการค้าและสินค้าและบริการที่ได้รับยกเว้นภาษีการค้าของประเทศเมียนมาร์	91
ภาคผนวก ข	คำถามในการสัมภาษณ์	96
ประวัติผู้เขียน	97	

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศไทย	16
ตารางที่ 4.2 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิของประเทศไทย	19
ตารางที่ 4.3 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานรายได้ก่อนหักรายจ่าย	19
ตารางที่ 4.4 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานเงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย	20
ตารางที่ 4.5 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานการจำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทย	20
ตารางที่ 4.6 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย กรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นบุคคลธรรมดา	21
ตารางที่ 4.7 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย กรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นนิติบุคคล	22
ตารางที่ 4.8 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศไทย	36
ตารางที่ 4.9 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากแหล่งเงินได้อื่นนอกจากกำไรจากการขายสินทรัพย์	38
ตารางที่ 4.10 แสดงอัตราภาษีจากกำไรจากการขายทรัพย์สิน	38
ตารางที่ 4.11 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย ของประเทศไทย	38
ตารางที่ 5.1 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างไทยและเมียนมาร์	50
ตารางที่ 5.2 แสดงการเปรียบเทียบเงินประเภทเงินได้พึงประเมินของไทยและเมียนมาร์	51
ตารางที่ 5.3 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศไทยและเมียนมาร์ในหน่วยบาท	53
ตารางที่ 5.4 แสดงการเปรียบเทียบอัตราภาษีบุคคลธรรมดาของประเทศไทยและเมียนมาร์	53
ตารางที่ 5.5 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างไทยและเมียนมาร์	55
ตารางที่ 5.6 แสดงการเปรียบเทียบอัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ระหว่างไทยและเมียนมาร์	59
ตารางที่ 5.7 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้าระหว่างไทยและเมียนมาร์	62
ตารางที่ 5.8 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุน	65
ตารางที่ 5.9 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างไทยและเมียนมาร์	68
ตารางที่ 5.10 แสดงการเปรียบเทียบพีดานอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย ตามอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างไทยและเมียนมาร์กับอัตราภาษีตามกฎหมายของแต่ละประเทศ	71

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ในช่วงปลายปี 2558 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) จะเกิดขึ้นจากการรวมตัวของประเทศในกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ ประกอบด้วย ไทย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย บรูไน เวียดนาม ลาว เมียนมาร์ และกัมพูชา ซึ่งการรวมตัวนี้จะส่งผลให้ สินค้า บริการ การลงทุน แรงงาน และเงินทุน เคลื่อนย้ายอย่างเสรี ภายใน 10 ประเทศสมาชิก ซึ่งการเคลื่อนย้ายบริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรีเพื่อเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน ทำให้ตลาดมีขนาดใหญ่ขึ้นย่อมจูงใจให้นักลงทุนต่างชาติสนใจลงทุนในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนมากขึ้นจะส่งผลให้เกิดการแข่งขันระหว่างประเทศในกลุ่มเพื่อเป็นศูนย์กลางของอาเซียน (ศูนย์ข้อมูลความรู้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน, 2555: ออนไลน์)

ประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์เป็นประเทศเพื่อนบ้านที่มีความใกล้ชิดกัน เนื่องจากมีพรมแดนติดกัน มีความใกล้ชิดกันทางภูมิศาสตร์ ซึ่งทั้งไทยและเมียนมาร์ต่างก็มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีความพร้อมทางด้านแรงงาน และทำเลที่ตั้งที่สามารถเชื่อมต่อการคมนาคมไปยังภูมิภาคอื่นได้ จึงเป็นที่ดึงดูดให้นักลงทุนจากต่างชาติเข้ามาลงทุน

ประเทศไทยเป็นประเทศที่นักลงทุนต่างชาติสนใจเข้ามาลงทุนเนื่องจากมีความพร้อมระดับหนึ่งของระบบสาธารณูปโภคเพื่อรองรับการลงทุน มีแรงงานที่มีคุณภาพ และวัตถุดิบเพื่อการผลิตที่อุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้การขออนุญาตก่อสร้าง การเข้าถึงกระแสไฟฟ้า และการจดทะเบียนสินทรัพย์ในประเทศไทยซึ่งถือเป็นปัจจัยพื้นฐานของการลงทุนมีขั้นตอนไม่มากและใช้ระยะเวลาไม่นาน และกฎหมายไทยให้ความคุ้มครองนักลงทุนต่างชาติค่อนข้างมาก จากสถิติของธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่า ในช่วงปี 2557 เงินลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในไทยสุทธิมีมูลค่ารวม 12,825.61 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯซึ่งแหล่งที่มาของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งมาจากญี่ปุ่น โดยมีมูลค่า 4,662.07 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯรองลงมาได้แก่ สหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกา ตามลำดับ(ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2558: ออนไลน์)

ประเทศเมียนมาร์เป็นประเทศหนึ่งที่มีความสนใจจากนักลงทุนต่างชาติ เนื่องจากอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติและมีแหล่งแรงงานราคาถูกเป็นอันดับหนึ่งของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้ ที่ตั้งของเมียนมาร์เป็นเหมือนศูนย์กลางที่สามารถทำการค้า และการลงทุนกับจีน อินเดีย และ แอฟริกา (หอการค้าไทย, 2555: ออนไลน์) อีกทั้งปัจจุบันประเทศเมียนมาร์ได้มีการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเมือง มีการเปิดเสรีในการลงทุนมากขึ้น ได้มีการออกกฎหมายการลงทุนเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2555 เพื่อใช้เป็นหลักปฏิบัติสำหรับการลงทุนจากต่างประเทศในเมียนมาร์แทนฉบับเก่าที่ใช้มากกว่า 20 ปีแล้ว จากสถิติของ Directorate of Investment and Company Administration (DICA) ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลเมียนมาร์ พบว่าการลงทุนสะสมของต่างชาติในเมียนมาร์จนถึงวันที่ 31 มีนาคม 2558 มีมูลค่ารวม 54,236.10 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งจีนเป็นแหล่งเงินลงทุนโดยตรงอันดับหนึ่งโดยมีมูลค่าการลงทุน 14,754.49 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ไทยเป็นแหล่งเงินลงทุนโดยตรงอันดับ 2 มีมูลค่าการลงทุน 10,264.14 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และตามมาด้วยสิงคโปร์ มีมูลค่าการลงทุน 8,819.55 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (Directorate of Investment and Company Administration, 2558 : ออนไลน์)

ประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์มีปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติไม่แตกต่างกันมากนัก ในด้านทรัพยากร แรงงาน ท่าเลที่ตั้งที่อยู่ใกล้กัน มาตรการทางด้านภาษี เช่น การให้สิทธิพิเศษทางภาษี ส่งเสริมการลงทุน (Tax Incentives) การยกเว้นภาษีเงินได้ (Tax Holiday) จึงเป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มความน่าสนใจของประเทศสร้างความได้เปรียบเสียเปรียบในการดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันกับประเทศอื่นในภูมิภาคเดียวกันได้ ซึ่งทั้งประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์ต่างก็ได้กำหนดมาตรการด้านภาษีเพื่อจูงใจนักลงทุนจากต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในประเทศของตน โดยประเทศไทยมีคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน(BOD) ที่ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เช่น การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลต่ำสุดหนึ่งปี สูงสุดไม่เกินแปดปี การยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าในการนำเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้การผลิต การยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบสำหรับการผลิตเพื่อการส่งออก เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้มีการปรับอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากอัตรา 30% ในปี 2554 ลดลงเหลือ 23% ในปี 2555 และในปี 2556-2558 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจะลดลงอยู่ที่ 20% ซึ่งถือเป็นมาตรการหนึ่งที่จะช่วยดึงดูดการลงทุนมากขึ้น

ในส่วนของประเทศเมียนมาร์ ที่เพิ่งมีการเปิดประเทศ และมีการแก้ไขกฎหมายการลงทุนของต่างชาติ เพื่อรองรับการลงทุนจากต่างชาติ โดยกำหนดให้ Myanmar Investment Commission (MIC) ทำหน้าที่ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่ง MIC ได้ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่นักลงทุนชาวต่างชาติ โดยขยายระยะเวลาที่ได้รับการยกเว้นภาษีจาก 3 ปี เป็น 5 ปี นอกจากนี้ยังยกเว้นภาษีเงิน

ได้จากการนำผลกำไรกลับไปลงทุนใหม่ภายใน 1 ปี ยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักร อะไหล่และวัตถุดิบที่ใช้ในการก่อสร้างโครงการ ยกเว้นภาษีนำเข้าวัตถุดิบที่ใช้ผลิต เป็นต้น(ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย, 2555 : ออนไลน์) ซึ่งสิทธิประโยชน์ทางภาษีเหล่านี้เป็นสิ่งจูงใจให้นักลงทุนจากต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในเมียนมาร์ ยิ่งทำให้เป็นคู่แข่งคนสำคัญของไทย

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องการศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทย และเมียนมาร์ เพื่อเป็นข้อมูลที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ประกอบการและนักลงทุนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่ต้องการเข้าไปลงทุนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทย และเมียนมาร์

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.3.1 ทำให้ทราบสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ผู้ลงทุนจะได้รับจากการลงทุนในประเทศไทยและในสหภาพเมียนมาร์
- 1.3.2 นักลงทุนและผู้สนใจทั่วไปสามารถนำข้อมูลไปใช้ในประกอบการตัดสินใจในการลงทุนในประเทศไทยหรือสหภาพเมียนมาร์ได้

1.4 นิยามศัพท์

การเปรียบเทียบ หมายถึง การเทียบเคียงความเหมือน หรือความแตกต่างระหว่าง สิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง

สิทธิประโยชน์ทางภาษี หมายถึง สิทธิและผลประโยชน์ทางภาษีอากร เช่น การลดหย่อน ยกเว้นในเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีหัก ณ ที่จ่าย ภาษีมูลค่าเพิ่ม(ภาษีการค้า) และภาษีศุลกากร ที่รัฐบาลของแต่ละประเทศกำหนดไว้ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักลงทุนต่างชาติมาลงทุนในประเทศตนเองมากขึ้น

การลงทุนในประเทศไทย หมายถึง การทำกิจกรรมด้านธุรกิจในประเทศไทย โดยหวังผลตอบแทนในภายหน้า

การลงทุนในประเทศเมียนมาร์ หมายถึง การทำกิจกรรมด้านธุรกิจในประเทศเมียนมาร์ โดยหวังผลตอบแทนในภายหน้า

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ โดยใช้ทฤษฎีประกอบการศึกษาดังต่อไปนี้

2.1 ความหมายของภาษีอากร

ภาษีอากร คือ สิ่งที่รัฐบาลบังคับเก็บจากรายกร เพื่อใช้เป็นประโยชน์ส่วนรวม โดยไม่ได้มีสิ่งตอบแทน โดยตรงแก่ผู้เสียภาษีอากร หรืออีกความหมาย คือ เงินได้หรือทรัพย์สินที่เคลื่อนย้ายจากเอกชนไปสู่รัฐบาล แต่ไม่รวมถึงการกู้ยืมหรือขายสินค้า หรือให้บริการในราคาทุนโดยรัฐบาล (กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, 2556)

2.2 โครงสร้างของกฎหมายภาษีอากร (นิพนธ์ เห็นโชคชัยชนะ, 2554)

โครงสร้างของภาษีอากรทุกประเภทประกอบด้วย 6 ส่วน ได้แก่

- 2.2.1 ผู้เสียภาษี หรือ หน่วยภาษี หมายถึง บุคคลที่กฎหมายภาษีอากรกำหนดให้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษี
- 2.2.2 ฐานภาษีอากร หมายถึง สิ่งที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณหาจำนวนภาษี โดยใช้ฐานภาษีคู่กับอัตราภาษี เป็นจำนวนภาษีที่ต้องจ่าย ฐานภาษีแบ่งเป็น 4 ฐาน ได้แก่ ฐานเงินได้ ฐานการบริโภค ฐานทรัพย์สิน และฐานสิทธิพิเศษในการประกอบกิจการ
- 2.2.3 อัตราภาษี หมายถึง อัตราร้อยละในการคำนวณหาจำนวนภาษี โดยใช้ฐานภาษีคู่กับอัตราภาษี เป็นจำนวนภาษีที่ต้องจ่าย อัตราภาษีแบ่งเป็น 3 แบบ คือ อัตราคงที่ อัตราก้าวหน้า และอัตราลดถอย
- 2.2.4 วิธีการชำระภาษี หมายถึง วิธีที่กฎหมายภาษีอากรกำหนดให้ผู้เสียภาษีชำระหรือเสียภาษีอากร วิธีการชำระภาษีมี่ 4 วิธี คือ การประเมินตนเอง การประเมินโดยเจ้าพนักงาน การหักภาษี ณ ที่จ่าย และการชำระภาษีส่วงหน้า

2.2.5 วิธีหาข้อยุติในจำนวนภาษี หรือวิธีขจัดข้อโต้แย้งทางภาษีอากร

2.2.6 การบังคับทางภาษี กฎหมายภาษีอากรมีอำนาจบังคับให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีปฏิบัติตามกฎหมาย โดยกำหนดบทลงโทษในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

2.3 หลักการจัดเก็บภาษีอากร (นิพนธ์ เห็นโชคชัยชนะ, 2554)

ในการจัดเก็บภาษีอากร มีหลักการจัดเก็บภาษีที่นิยมใช้ยึดถือปฏิบัติ 4 หลัก ได้แก่

2.3.1 หลักแหล่งเงินได้ (Source Rule) คือ ผู้มีเงินได้จากแหล่งเงินได้ในประเทศใดจะต้องเสียภาษีอากรให้แก่รัฐในประเทศนั้น ไม่ว่าผู้มีเงินได้จะมีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดก็ตาม

2.3.2 หลักถิ่นที่อยู่ (Resident Rule) คือ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดจะต้องเสียภาษีอากรให้แก่รัฐในประเทศนั้น ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีสัญชาติใดหรือมีแหล่งเงินได้ในประเทศใดก็ตาม

2.3.3 หลักสัญชาติ (Nationality Rule) คือ บุคคลที่ถือสัญชาติของประเทศใด จะต้องเสียภาษีอากรให้แก่รัฐในประเทศนั้น

2.3.4 หลักการบริโภค (Consumption Rule) คือ บุคคลที่บริโภคสินค้าหรือบริการบางประเภท จะต้องเสียภาษีอากรให้แก่รัฐในประเทศนั้น

2.4 มาตรการด้านภาษีเพื่อส่งเสริมการลงทุน

ในแต่ละประเทศจะมีมาตรการด้านต่างๆ เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศและกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศของตน รัฐยินยอมในสิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยการยกเว้นภาษีต่างๆ ในช่วงเวลาหนึ่งๆ ถือเป็นการยกเว้นของอำนาจรัฐในการจัดเก็บภาษีเพื่อส่งเสริมการลงทุน การให้สิทธิพิเศษทางภาษีส่งเสริมการลงทุน (Tax Incentives) แก่นักลงทุนต่างชาติ ในรูปแบบการยกเว้นภาษีเงินได้ (Tax Holiday) สำหรับธุรกิจอุตสาหกรรมหรือสำหรับการลงทุนในพื้นที่ที่จัดไว้เป็นพิเศษ (Investment Zones) นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงการที่ประเทศหนึ่งๆ จัดตั้งตนเอง หรือดินแดนเฉพาะที่อยู่ในประเทศตน ให้เป็นดินแดนที่เสนอสิทธิพิเศษทางภาษี ซึ่งในต่างประเทศเรียกว่า Tax Havens เพื่อเป็นแหล่งดึงดูดการลงทุน และการเงินจากต่างประเทศให้เข้ามาสู่ประเทศตนมากขึ้น (ประไพพิศ สวัสดิ์รัมย์, 2553)

ประเภทมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมการลงทุน มีดังนี้ (นพมาศ มงคลสาร, 2551)

2.4.1 การยกเว้นหรือลดอัตราภาษีเงินได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (Tax Holidays) มักใช้ในประเทศที่กำลังพัฒนาหรือประเทศที่กำลังเข้าสู่การเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นมาตรการ

สำหรับกิจการที่เริ่มดำเนินการ โดยจะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ในช่วงเวลาหนึ่ง และ บางครั้งจะได้รับการลดหย่อนภาษีในช่วงเวลาต่อมา

- 2.4.2 การหักเงินลงทุนออกจากรายได้ที่จะนำไปคำนวณเพื่อเสียภาษี และการหักเงินลงทุนตามสัดส่วนที่กำหนดออกจากภาษีโดยตรง (Investment Allowance and Tax Credit) เป็นการบรรเทาภาระทางภาษี โดยนำเงินลงทุนมาคิดเป็นค่าใช้จ่าย เพื่อลดรายได้ที่จะต้องเสียภาษีของกิจการ ส่วนการเครดิตภาษีเป็นการลดภาษีที่ต้องจ่ายโดยตรง
- 2.4.3 การใช้ความแตกต่างของระยะเวลา เกิดขึ้นได้โดยการใช้การหักค่าใช้จ่ายในอัตราเร่ง หรือการยืดระยะเวลาในการรับรู้รายได้ออกไป รูปแบบทั่วไปของการหักค่าใช้จ่ายในอัตราเร่งคือการหักค่าเสื่อมราคา
- 2.4.4 การลดอัตราภาษี โดยทั่วไปการลดอัตราภาษี สามารถใช้ได้กับรายได้ที่มาจากแหล่งเงินได้ที่แน่นอน หรือกิจการที่มีบรรทัดฐานเป็นที่น่าเชื่อถือ
- 2.4.5 การนำผลขาดทุนไปใช้ในปีถัดไป ถือเป็น การชดเชยผลขาดทุนก่อนที่รัฐจะมาแบ่งส่วนกำไรในรูปแบบของภาษีเงินได้
- 2.4.6 การยกเว้นภาษีสำหรับการนำผลกำไรที่ได้รับจากการลงทุนในประเทศมาลงทุนซ้ำ
- 2.4.7 การหักค่าใช้จ่ายได้มากเป็นพิเศษในการคำนวณภาษีเงินได้ มาตรการนี้เป็นที่นิยมในหลายประเทศ โดยขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละประเทศว่าต้องการสนับสนุนในเรื่องใด เช่น อนุญาตให้หักค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาเป็น 2 เท่า
- 2.4.8 การลดอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินปันผลและดอกเบี้ยที่นำออกไปนอกประเทศ รัฐบาลส่วนใหญ่ได้มีการเก็บภาษีสำหรับเงินปันผลที่นักลงทุนต่างชาตินำออกไปนอกประเทศ ซึ่งภาษีในส่วนนี้อาจได้รับการลดหย่อนเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ
- 2.4.9 การยกเว้น หรือลดหย่อนภาษีศุลกากร มักนำมาใช้เพื่อการส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนด้านอุตสาหกรรมโดยเฉพาะ เนื่องจากการลงทุนด้านอุตสาหกรรมต้องมีการนำเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงวัตถุดิบบางอย่างที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ
- 2.4.10 การลดหย่อนภาษีจากฐานการจ้างงาน รัฐบาลอาจมีมาตรการลดอัตราภาษี หรือให้เครดิตภาษี โดยใช้ฐานของจำนวนลูกจ้าง หรือให้มาตรการดึงดูดทางภาษีสำหรับกิจการที่มีการจ้างคนพิการ

2.4.11 เครดิตภาษีสำหรับมูลค่าเพิ่ม เพื่อเป็นการสนับสนุนให้เกิดการผลิตภายในประเทศและลดการส่งออกวัตถุดิบ รัฐบาลอาจเครดิตภาษีหรือเงินสำหรับมูลค่าเพิ่มในขั้นตอนการผลิตหรือยอดผลิตสุทธิเพื่อการขาย

2.4.12 การลดหย่อนภาษีและเครดิตภาษีสำหรับเงินตราต่างประเทศ เพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก หรืออุตสาหกรรมบริการหลายๆประเภท เช่น การท่องเที่ยวและโรงแรม

2.5 ประเภทของภาษีอากรระหว่างประเทศ (ประไพพิศ สวัสดิ์รัมย์, 2553)

2.5.1 ภาษีเงินได้ (Income Tax) เป็นภาษีทางตรงที่จัดเก็บจากรายได้ของผู้มีเงินได้หรือธุรกิจที่มีเงินได้ โดยในแต่ละประเทศจะมีอัตราภาษีที่ต้องเสียให้กับรัฐบาลแตกต่างกันตามอัตราภาษีของแต่ละประเทศหรือบางประเทศมีนโยบายลดภาษีลงจากอัตราเดิมเพื่อจูงใจให้บริษัทข้ามชาติสนใจเข้ามาลงทุนในประเทศนั้นๆ

2.5.2 ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (With Holding Tax) เป็นภาษีที่จัดเก็บจากนักลงทุนที่มีรายได้ประเภทเงินปันผล (Dividend) ดอกเบี้ย (Interest) และค่าสิทธิ (Royalty) เป็นภาษีที่หักทันทีจากเงินที่ต้องจ่าย โดยแต่ละประเทศที่มีอัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายสำหรับดอกเบี้ยเงินปันผลและ ค่าสิทธิที่แตกต่างกันไป

2.5.3 ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax) เป็นภาษีทางอ้อม โดยจะจัดเก็บจากผู้บริโภค เนื่องจากการซื้อขายสินค้า หรือการให้บริการหลายประเทศให้ความสำคัญกับภาษีมูลค่าเพิ่มมาก เพราะภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นภาษีที่เก็บจากสินค้าอุปโภค บริโภค และอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มในแต่ละประเทศก็มีอัตราที่แตกต่างกัน

2.6 การจัดเก็บภาษีอากรระหว่างประเทศ (ประไพพิศ สวัสดิ์รัมย์, 2553)

ในแต่ละประเทศจะมีการจัดเก็บภาษีเงินได้จากรายได้ของธุรกิจ หากเป็นธุรกิจที่มีการดำเนินงานในหลายประเทศก็จะต้องเสียภาษีเงินได้ให้กับรัฐบาลประเทศนั้น ส่งผลให้เกิดการจัดเก็บภาษีซ้อน (Double Taxation) ดังนั้นระบบภาษีอากรในการจัดเก็บภาษีมี่ดังนี้

2.6.1 จัดเก็บตามรายได้รวมทั่วโลก (World Wide Approach) เป็นวิธีที่นำรายได้ทั่วโลก โดยไม่คำนึงถึงว่าจะมาจากประเทศใดมารวมคำนวณเป็นเงินได้ที่ต้องเสียภาษีให้กับประเทศที่ตนอยู่

2.6.2 จัดเก็บเฉพาะรายได้ในประเทศ (Territorial Approach) จะเป็นการเก็บภาษีจากรายได้ที่เกิดขึ้นในประเทศเท่านั้น

- 2.6.3 จัดเก็บตามหลักแหล่งเงินได้ (Source) หลักสัญชาติ (Citizenship) และหลักถิ่นที่อยู่ (Residence) วิธีนี้ไม่คำนึงถึงการกำหนดขอบเขตของภาษีอากร แต่จะเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีที่เป็นลักษณะพื้นฐาน โดยทั่วไป

2.7 อนุสัญญาภาษีซ้อน (Double Tax Agreement : DTA) (ประไพพิศ สวัสดิ์รัมย์, 2553)

อนุสัญญาภาษีซ้อนเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อขจัดปัญหาภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงภาษีระหว่างประเทศ การใช้ช่องว่างจากอนุสัญญาภาษีซ้อน เพื่อเสียภาษีในอัตราที่ต่ำ หลักการของอนุสัญญาภาษีซ้อนมีดังนี้

- 2.7.1 อนุสัญญาภาษีซ้อนจะใช้เฉพาะเรื่องของเงินได้เท่านั้น โดยเป็นเงินได้ที่เกิดภายในประเทศหนึ่ง และเอาไปเกี่ยวข้องกับสองประเทศ นั่นคืออนุสัญญาภาษีซ้อนทำหน้าที่ระบุให้เงินได้เสียภาษีเพียงประเทศเดียวหรือเสียภาษีในสองประเทศ ซึ่งเงินได้บางประเภทนั้น อนุสัญญาบอกให้เก็บได้ในประเทศเดียวอาจจะเป็นประเทศตามหลักถิ่นที่อยู่หรือหลักแหล่งเงินได้ก็ได้ แต่บางเงินได้ให้เสียภาษีทั้งสองประเทศ
- 2.7.2 ถ้าเป็นกรณีที่อนุสัญญาภาษีซ้อนระบุให้เสียภาษีในสองประเทศประเทศตามหลักแหล่งเงินได้มีสิทธิจัดเก็บภาษีก่อน และประเทศตามหลักถิ่นที่อยู่มีสิทธิจัดเก็บภาษีหลังเสมอ
- 2.7.3 ประเทศตามหลักถิ่นที่อยู่มีเงื่อนไขตามอนุสัญญาภาษีซ้อนในการจัดเก็บภาษีจะเป็นลักษณะการยกเว้นหรือให้เครดิตก็ได้

2.8 การจัดเก็บภาษีจากการลงทุนประเทศไทย (กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, 2556)

- 2.8.1 ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ประเทศไทยจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตามหลักแหล่งเงินได้และหลักถิ่นที่อยู่
- 2.8.2 ภาษีเงินได้นิติบุคคล เป็นภาษีอากรประเภทหนึ่งที่บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากร จัดเก็บจากเงินได้ของบริษัท หรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
- 2.8.3 ภาษีมูลค่าเพิ่ม ปัจจุบันอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มที่นำมาใช้ในประเทศไทยมี 2 อัตรา คือ อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 7 และอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 0
- 2.8.4 ภาษีหัก ณ ที่จ่าย กฎหมายกำหนดให้ผู้มีหน้าที่หัก (ซึ่งก็คือผู้จ่ายเงินที่เป็นนิติบุคคล) หักเงินที่จ่ายเป็นค่าจ้าง ดอกเบี้ย เงินปันผล และอื่นๆที่เข้าข่าย โดยหักจากผู้รับ โดยอัตราการหักนั้นจะขึ้นอยู่กับประเภทของรายได้ โดยมีอัตราการหักร้อยละ 1 - 15
- 2.8.5 ภาษีศุลกากร มีทั้งภาษีนำเข้า (Import Duty) และภาษีส่งออก (Export Duty) โดยภาษีนำเข้าหรืออากรขาเข้า เป็นภาษีต้นทางที่รัฐเก็บจากสินค้าที่นำเข้ามาในประเทศไทยโดยกรมศุลกากร และภาษีส่งออก เป็นภาษีที่เก็บจากสินค้าต่างๆ ที่ส่งออกจากประเทศ

2.9 การจัดเก็บภาษีการลงทุนของเมียนมาร์ (กฎหมายภาษีการค้าและกฎหมายภาษีเงินได้ของสหภาพเมียนมาร์, 2556)

- 2.9.1 ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา จัดเก็บในอัตราก้าวหน้า ร้อยละ 5 - 25
- 2.9.2 ภาษีเงินได้นิติบุคคล จัดเก็บจากบริษัทต่างชาติที่จดทะเบียนภายใต้กฎหมายเมียนมาร์ (MFIL) และสำนักงานสาขาของบริษัทต่างประเทศที่ตั้งอยู่ในเมียนมาร์ เสียภาษีในอัตราร้อยละ 25
- 2.9.3 ภาษีหัก ณ ที่จ่าย ชาวต่างชาติที่ทำธุรกิจในเมียนมาร์ จะเสียภาษีดังกล่าวโดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ผู้ที่พำนักในเมียนมาร์กับผู้ที่ไม่ได้พำนักในเมียนมาร์ โดยจะเสียในอัตราร้อยละ 0 - 40
- 2.9.4 ภาษีการค้า (Commercial Tax) อัตราภาษีการค้าเท่ากับร้อยละ 5 หรือ ร้อยละ 3 - 120 ขึ้นอยู่กับชนิดของสินค้าและบริการ
- 2.9.5 ภาษีศุลกากร ภาษีศุลกากรขาเข้าของเมียนมาร์ จะจัดเก็บอยู่ในช่วงร้อยละ 0 - 40 ของมูลค่าสินค้าที่นำเข้า ส่วนภาษีศุลกากรขาออกจัดเก็บกับสินค้าขาออกบางชนิดในอัตราร้อยละ 10 จ้าต ต่อเมตริกตัน และสินค้าขาออกบางชนิดในอัตราร้อยละ 5 ของมูลค่าส่งออก

2.10 กรอบแนวคิดการศึกษา

ในการศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ แบ่งการวิเคราะห์ผลการศึกษาได้ 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

- 2.10.1 เปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในประเทศไทยและเมียนมาร์ ในด้าน ผู้เสียภาษี ฐานภาษี และอัตรากำหนดของภาษีแต่ละประเภท ได้แก่
 - 1) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
 - 2) ภาษีเงินได้นิติบุคคล
 - 3) ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย
 - 4) ภาษีมูลค่าเพิ่ม
 - 5) ภาษีศุลกากร
- 2.10.2 เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยและเมียนมาร์
- 2.10.3 สิทธิประโยชน์จากอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างไทยและเมียนมาร์

2.11 เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

นพมาศ มงคลสาร (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “กฎหมายภาษีอากรกับการส่งเสริมการลงทุน ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยและเวียดนาม” พบว่า ประเทศไทยและเวียดนามมีพื้นฐานแนวความคิดจุดมุ่งหมาย และหลักการเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนที่สอดคล้องกัน แต่ก็มีมาตรการที่แตกต่างกันได้แก่ ประเทศเวียดนามมีการแบ่งแยกการใช้กฎหมายสำหรับคนต่างด้าวและคนเวียดนาม โดยจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากบุคคลสัญชาติเวียดนามในอัตราที่สูงกว่าชาวต่างชาติ ขณะที่ไทยมีการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากชาวไทยและชาวต่างชาติในอัตราที่เท่ากัน นอกจากนี้เวียดนามมีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับกิจการจ้างแรงงานจำนวนมาก ขณะที่ไทยยังไม่มีมาตรการนี้ หน่วยธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนของไทยมีเพียง 3 ประเภท ได้แก่ บริษัท มูลนิธิ และสหกรณ์ ขณะที่เวียดนามครอบคลุมถึง คณะบุคคล กิจการร่วมค้า และสำนักงานสาขาต่างประเทศ อีกด้วย และในส่วนของสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามกฎหมายส่งเสริมการลงทุน ประเทศไทยมีการแบ่งเขตการลงทุนตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานของแต่ละจังหวัดเป็นเกณฑ์ โดยจะให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีมากในเขตที่มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานน้อย ขณะที่เวียดนามแบ่งเขตการลงทุนตามประเภทของอุตสาหกรรม ระยะเวลาที่ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทย 3 - 8 ปี ขณะที่เวียดนามยกเว้น 2 - 4 ปี แต่อย่างไรก็ตามเวียดนามมีสิทธิประโยชน์ในการลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลหลังการได้รับยกเว้นภาษีด้วย

สรวิช นุญวุฒิ (2552) ได้ศึกษามาตรการด้านภาษีเพื่อจูงใจการตัดสินใจลงทุนในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม พบว่า ประเทศเวียดนามมีมาตรการด้านภาษีที่จูงใจนักลงทุนได้แก่ ด้านภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของชาวต่างชาติได้รับการยกเว้นภาษีหากพำนักในประเทศเวียดนามตั้งแต่ 183 วันขึ้นไปในช่วงเงินได้ขั้นต้นระหว่าง 0 – 8,000,000 ดอลลาร์ต่อเดือน อัตราภาษีปกติอยู่ระหว่างร้อยละ 0 -40 แต่ถ้าชาวต่างชาติพำนักในประเทศเวียดนามน้อยกว่า 183 วันเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตรากึ่งที่ร้อยละ 25 ด้านภาษีเงินได้นิติบุคคล อัตราภาษีร้อยละ 25 การโอนผลกำไรกลับประเทศได้รับการยกเว้นภาษี ด้านภาษีนำเข้าได้รับการยกเว้นภาษีนำเข้า หากนำวัตถุดิบเข้ามาผลิตเพื่อส่งออก เครื่องจักร เครื่องมือ นำเข้ามาเพื่อดำเนินการในกิจการและลดอัตราภาษีนำเข้าของสินค้าบางกลุ่ม ตามข้อตกลงการเป็นสมาชิกเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area : AFTA) และสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) ด้านภาษีมูลค่าเพิ่มมีอัตราภาษีร้อยละ 5 นอกจากนี้ยังมีการแบ่งเขตพื้นที่เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยแต่ละเขตให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีต่างกัน หากโครงการตั้งอยู่ในเขตที่มีการวางแผนพัฒนาเป็นเขตการค้าปลอดภาษี บริการสนามบินกอล์ฟและโรงแรม ได้รับการยกเว้นภาษี 2 - 10 ปี หลังจากนั้นเสียภาษีร้อยละ 8 เริ่มจากเมื่อธุรกิจมีกำไร

ภักซ์ัญญา บุญชูคำ (2557) ศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” โดย ศึกษาข้อมูลจากอนุสัญญาภาษีซ้อนที่ไทยได้ทำกับประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้งหมด 7 ประเทศ คือ พม่า มาเลเซีย ลาว ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม และ อินโดนีเซีย ยังไม่มีการทำอนุสัญญาภาษีซ้อนกับประเทศกัมพูชาและบรูไนดารุสซาลาม

ผลการศึกษาพบว่า อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีความเหมือนกันในข้อตกลง ด้านองค์ประกอบทั่วไป ขอบข่ายด้านบุคคล ภาษีที่เกี่ยวข้อง บทนิยามทั่วไป ภูมิลำเนาเพื่อการรัษฎากร สถานประกอบการ ประเภทเงินได้ที่มีการระงับ วิธีขจัดภาษีการเก็บภาษีซ้อนใน ส่วนเงินได้ แต่มีความแตกต่างกันในข้อตกลง ได้แก่ อัตราภาษีที่กำหนดเพดานภาษีในอนุสัญญาภาษีซ้อนได้แก่ เงินปันผล ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ ซึ่งวิธีขจัดภาษีซ้อนในอนุสัญญาภาษีซ้อนนั้นเงินได้ส่วนใหญ่จะใช้วิธีขจัดภาษีซ้อนด้วยวิธีเครดิตธรรมดา (Ordinary Credit Method) ส่วนเงินได้เงินปันผลส่วนใหญ่ใช้วิธีเครดิตธรรมดา (Ordinary Credit Method) และวิธีเครดิตสำหรับภาษีที่เก็บได้จากกำไรของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลในประเทศคู่สัญญา (Underlying Credit) ยกเว้นประเทศสิงคโปร์ที่มีการใช้วิธียกเว้นแบบก้าวหน้า (Exemption with Progression Method) ส่วนการส่งเสริมการลงทุนในประเทศกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ใช้วิธีเครดิตเพื่อส่งเสริมการลงทุน (Tax Sparing Credit)

ชูศรี เทียศิริเพชร และภูริทัต อินยา (2558) ศึกษาเรื่อง “การวางแผนภาษีอากรเพื่อการดำเนินธุรกิจในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)” เป็นการศึกษาเปรียบเทียบระบบภาษีอากรของแต่ละประเทศในกลุ่ม 10 ประเทศ โดยเน้นภาษีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศ ได้แก่ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีหัก ณ ที่จ่ายเงินได้ประเภทต่างๆ มาจากการมุ่งใจในการส่งเสริมการลงทุนและการทำอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศ แล้ววิเคราะห์เพื่อนำเสนอแนวทางการวางแผนภาษีอากรทั้งระดับผู้เสียภาษีและผู้จัดเก็บภาษีสระดับประเทศ

ผลการศึกษาพบว่าตามข้อตกลงในกลุ่ม AEC ไม่มีข้อตกลงความร่วมมือด้านภาษีอากร หลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีแต่ละประเทศแตกต่างกัน จึงก่อให้เกิดการแข่งขันลงทุนระหว่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับเป้าหมายหลักของการรวมตัวกลุ่ม AEC ในด้านการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาพบว่า ประเทศที่มีอัตราภาษีต่ำที่สุดได้แก่ประเทศ กัมพูชาและสิงคโปร์ ส่วนประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีสูงที่สุดและประเทศบรูไนไม่มีการจัดเก็บภาษี ประเทศส่วนใหญ่มีการจัดเก็บจากแหล่งเงินได้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ยกเว้นประเทศสิงคโปร์และมาเลเซียที่มีการจัดเก็บภาษีจากแหล่งเงินได้ในประเทศเท่านั้นผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบการวิชาชีพที่เป็นบุคคลธรรมดาอาจวางแผนไปประกอบการในประเทศที่เสียภาษีต่ำสุด

ในด้านการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลพบว่าประเทศสิงคโปร์ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีมากที่สุด โดยมีการจัดเก็บอัตรากำไรที่ต่ำที่สุด จัดเก็บเฉพาะเงินได้ที่เกิดในประเทศ มีมาตรการจูงใจที่มากกว่าประเทศอื่น ทุกประเทศยังไม่มีข้อกำหนดราคาโอนและการตั้งทุนต่ำ ดังนั้นธุรกิจที่จะวางแผนภาษีเพื่อการประหยัดภาษีอาจพิจารณาการกำหนดราคาโอนและการตั้งทุนต่ำเพื่อโอนกำไรไปยังประเทศที่มีอัตรากำไรต่ำกว่า

ในด้านหลักเกณฑ์การหักภาษี ณ ที่จ่ายของกลุ่มประเทศ AEC พบว่ามีอัตราแตกต่างกันตามเงินได้ที่เกี่ยวข้องได้แก่ เงินปันผล กำไรทางธุรกิจ ค่าสิทธิ ดอกเบี้ย นิติบุคคลที่จะไปดำเนินธุรกิจ อาจพิจารณารูปแบบการทำธุรกิจที่ก่อให้เกิดรายได้ประเภทที่เป็นประโยชน์มากที่สุด รวมทั้งการพิจารณาใช้ประโยชน์ จากอนุสัญญาภาษีซ้อนเพื่อให้การเสียภาษีโดยรวมต่ำที่สุด

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการศึกษา

3.1 ขอบเขตการศึกษา

3.1.1 ขอบเขตเนื้อหา

ศึกษามาตรการด้านภาษีของประเทศไทยและเมียนมาร์ที่ใ้้จูงใจนักลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศ และสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากกฎหมายส่งเสริมการลงทุน ที่นักลงทุนต่างประเทศจะได้รับจากการลงทุนในประเทศไทยและเมียนมาร์ ในประเด็นของภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีศุลกากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม(ภาษีการค้า) และภาษีหัก ณ ที่จ่าย รวมถึงอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

3.2 วิธีการศึกษา

3.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประเภทภาษีหลักเกณฑ์เสียภาษี อัตราภาษี และสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยและเมียนมาร์ จากแหล่งดังนี้

- 1.1) หนังสือ ตำราทางวิชาการและวารสาร ข้อมูลกฎหมายภาษีประมวลรัษฎากร มาตรการทางภาษีที่ส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของไทย กฎหมายภาษีของเมียนมาร์ และกฎหมายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศของประเทศเมียนมาร์

- 1.2) การค้นคว้าผ่านอินเทอร์เน็ต จากบทความและเว็บไซต์ของหน่วยงานต่างๆ เช่น กรมสรรพากร สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ธนาคารแห่งประเทศไทย และเว็บไซต์หน่วยงานของเมียนมาร์

- 2) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เก็บรวบรวมข้อมูลโดย สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กรมส่งเสริมการลงทุน ณ สำนักงานของหน่วยงานประจำจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อทราบถึงสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยและสหภาพเมียนมาร์ ที่จูงใจนักลงทุนจากต่างชาติให้เข้ามาลงทุน รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องและขั้นตอนการลงทุนในประเทศไทยและสหภาพเมียนมาร์

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การรวบรวมเอกสารเป็นการวิเคราะห์ผลการศึกษาโดยจัดทำตารางเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ มีรายละเอียดดังนี้

- 1) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
- 2) ภาษีเงินได้นิติบุคคล
- 3) ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย
- 4) ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีการค้า
- 5) สิทธิประโยชน์ทางภาษีจากกฎหมายส่งเสริมการลงทุน

3.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลด้านภาษีที่ได้จากการรวบรวมเอกสารและการสัมภาษณ์ ได้แก่ ประเภทภาษีเกณฑ์การเสียภาษี และสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทยเปรียบเทียบกับข้อมูลด้านภาษีของเมียนมาร์ เพื่อพิจารณาส่วนเหมือนและส่วนต่าง และวิเคราะห์ข้อได้เปรียบเสียเปรียบเพื่อให้ทราบถึงประเด็นมาตรการภาษีที่จูงใจในการลงทุนของแต่ละประเทศ โดยแบ่งการวิเคราะห์ผลการศึกษาเป็น 3 ส่วน ได้แก่

- 1) รายละเอียดของการจัดเก็บภาษีแต่ละประเภท ในด้าน ผู้เสียภาษี ฐานภาษี และอัตราภาษี
- 2) เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์
- 3) เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ได้รับจากอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์

บทที่ 4

การจัดเก็บภาษี และสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการลงทุนในประเทศไทยและ เมียนมาร์

4.1 การจัดเก็บภาษีและสิทธิประโยชน์จากการลงทุนในประเทศไทย

การจัดเก็บภาษีจากการทำธุรกิจในประเทศไทย มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม โดยมีภาษีที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนดังนี้

4.1.1 การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax : PIT)

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เป็นภาษีทางตรงซึ่งที่จัดเก็บตามบทบัญญัติประมวลกฎหมาย รัษฎากร จัดเก็บจากเงินได้ทุกประเภท ตามหลักเกณฑ์เงินสด หากเงินได้ประเภทใดที่ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีนั้น จะต้องบัญญัติไว้โดยกฎหมายว่าเงินได้ประเภทนั้น ได้รับการยกเว้น หน่วยงานรัฐบาลที่มีหน้าที่จัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา คือ กรมสรรพากร (กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, 2556)

1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทย

1.1) ผู้อยู่ในประเทศไทย คือ บุคคลที่อยู่ในประเทศไทยรวมเวลาทั้งหมดถึง 180 วันในปีภาษี (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม) ต้องเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่ เกิดในประเทศไทยและแหล่งเงินได้นอกประเทศไทยผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาใน

1.2) ผู้มิได้อยู่ในประเทศไทย คือ บุคคลที่อยู่ในประเทศไทยรวมเวลาทั้งหมดไม่ถึง 180 วันในปีภาษี (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม) ต้องเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศไทยเท่านั้น

2) เงินได้ที่ต้องเสียภาษี

เงินได้พึงประเมินประมวลรัษฎากร มาตรา 40 จำแนกเป็น 8 ประเภท ได้แก่

- 2.1) มาตรา 40 (1) เงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน
- 2.2) มาตรา 40 (2) เงินได้เนื่องจากหน้าที่หรือตำแหน่งงานที่ทำ หรือจากการรับทำงานให้
- 2.3) มาตรา 40 (3) ค่าแห่งคู่วิลล์ ค่าแห่งลิขสิทธิ์หรือสิทธิอย่างอื่น
- 2.4) มาตรา 40 (4) เงินได้ที่เป็นผลได้จากทุนทั้งหลาย
- 2.5) มาตรา 40 (5) เงินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้เนื่องจากการให้เช่าทรัพย์สิน การผิดสัญญาเช่าซื้อทรัพย์สิน และการผิดสัญญาซื้อขายเงินผ่อน
- 2.6) มาตรา 40 (6) เงินได้จากวิชาชีพอิสระ
- 2.7) มาตรา 40 (7) เงินได้จากการรับเหมาที่ผู้รับเหมา
- 2.8) มาตรา 40 (8) เงินได้จากการธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การอุตสาหกรรม การขนส่งหรือการอื่นนอกจากที่ระบุไว้ใน 2.1) ถึง 2.7)

3) ฐานภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ฐานภาษีของภาษีนี้นี้ เรียกว่าเงินได้สุทธิ ซึ่งคำนวณจากการนำเงินได้พึงประเมินตลอดทั้งปีภาษี (ปีปฏิทิน) ไปหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนต่างๆ ที่กฎหมายให้หัก เมื่อได้จำนวนเงินได้สุทธิแล้วจึงคำนวณภาษีจากเงินได้สุทธิตามอัตราและวิธีการที่กฎหมายกำหนด

4) อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการลดอัตรารัษฎากร (ฉบับที่ 575) พ.ศ. 2558 มีอัตรา ดังตาราง 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศไทย

เงินได้สุทธิ (บาท)	อัตราภาษี
1 - 300,000	ร้อยละ 5
300,001 - 500,000	ร้อยละ 10
500,001 - 750,000	ร้อยละ 15
750,001 - 1,000,000	ร้อยละ 20
1,000,001 - 2,000,000	ร้อยละ 25
2,000,001 - 4,000,000	ร้อยละ 30
4,000,000 ขึ้นไป	ร้อยละ 35

จากตารางที่ 4.1 เงินได้สุทธิเฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 150,000 บาท ได้รับยกเว้น ตามพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 470) พ.ศ. 2551

4.1.2 การจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporate Income Tax: CIT)

ภาษีเงินได้นิติบุคคล เป็นภาษีอากรประเภทหนึ่งที่บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากรและเป็นภาษีทางตรง จัดเก็บจากเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ และหมายความรวมถึงนิติบุคคลอื่นๆ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 9

1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทย

1.1) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย ได้แก่ บริษัทจำกัด บริษัทจำกัดมหาชน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียน

1.2) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ ซึ่งเข้าเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่ง ดังนี้

1.2.1) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต่างประเทสนั้น เข้ามากระทำการกิจการในประเทศไทย (มาตรา 66 วรรค 1 แห่งประมวลรัษฎากร)

1.2.2) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต่างประเทสนั้น กระทำการกิจการที่อื่น ๆ รวมทั้งในประเทศไทย (มาตรา 66 วรรค 2 แห่งประมวลรัษฎากร)

1.2.3) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต่างประเทสนั้น กระทำการกิจการอื่น ๆ รวมทั้งในประเทศไทยและกิจการที่กระทำนั้นเป็นกิจการขนส่งระหว่างประเทศ (มาตรา 67 แห่งประมวลรัษฎากร)

1.2.4) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต่างประเทสนั้น มิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่ได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (2) (3) (4) (5) หรือ (6) ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย (มาตรา 70)

1.2.5) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต่างประเทศที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทย ตามมาตรา 76 วรรค 2 และมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ได้จำหน่ายเงินกำไรหรือเงินประเภทอื่นที่กัน

ไว้จากกำไร หรือถือได้ว่าเป็นเงินกำไรออกไปจากประเทศไทย
(มาตรา 70 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร)

1.2.6) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต่างประเทศนั้น มิได้เข้ามาทำ
กิจการในประเทศไทยโดยตรง หากแต่มีลูกจ้างหรือผู้ทำการแทน
หรือผู้ทำการติดต่อ ในการประกอบกิจการในประเทศไทย ซึ่งเป็น
เหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย (มาตรา 76 ทวิ)

1.3) กิจการซึ่งดำเนินการเป็นทางค้า หรือหากำไร โดย รัฐบาลต่างประเทศ
องค์การของรัฐบาลต่างประเทศ และนิติบุคคลอื่นที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของ
ต่างประเทศ

1.4) กิจการร่วมค้า (Joint Venture)

1.5) มูลนิธิหรือสมาคมที่ประกอบกิจการซึ่งมีรายได้แต่ไม่รวมถึงมูลนิธิหรือ
สมาคมที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นองค์การหรือสถานสาธารณกุศล

1.6) นิติบุคคลที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรีและประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาให้เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร

2) ฐานภาษีเงินได้นิติบุคคล

ภาษีเงินได้นิติบุคคล คำนวณจากเงินได้ที่ใช้เป็นหลักฐานในการคำนวณภาษีคูณ
ด้วยอัตราภาษีที่กำหนด ดังนั้น เงินได้ที่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลหรือฐานภาษี
เงินได้นิติบุคคลนั้น โดยทั่วไปได้แก่กำไรสุทธิที่คำนวณตาม เงื่อนไขที่กำหนด
แต่เพื่อความเป็นธรรมและอุดช่องว่างในการจัดเก็บภาษีเงินได้ จึงได้มีการ
บัญญัติจัดเก็บภาษีเงินได้ นิติบุคคล จากเงินได้หรือฐานภาษี ที่แตกต่างกัน ดังนี้
(กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, 2556)

2.1) จากฐานกำไรสุทธิ (มาตรา 65)

2.2) จากยอดรายได้ก่อนหักรายจ่าย (มาตรา 67)

2.3) จากเงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย (มาตรา 70)

2.4) จากการจำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทย (มาตรา 70 ทวิ)

3) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล

3.1) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากกำไรสุทธิ

สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 ม.ค. 2558 เป็นต้นไป
แสดงดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิของประเทศไทย

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	อัตราภาษี
กรณีทั่วไป	ร้อยละ 20
บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 5 ล้านบาท (SMEs) รายได้ไม่เกิน 30 ล้าน (พระราชกฤษฎีกา ฉบับที่ 583 พ.ศ. 2558)	0 - 300,000 บาท ยกเว้น 300,001 - 3,000,000 บาท ร้อยละ 15 3,000,001 บาท ขึ้นไป ร้อยละ 20
ศูนย์กลางการหาสินค้าเพื่อการผลิตระหว่างประเทศ (พระราชกฤษฎีกา ฉบับที่ 518 พ.ศ. 2554)	ร้อยละ 15
นิติบุคคลซึ่งมีสถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจ ได้แก่ ท้องที่จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดสงขลาเฉพาะในท้องที่อำเภอจะนะ อำเภอเทพา อำเภอนาทวี และอำเภอสะบ้าย้อย และจังหวัดสตูล (พระราชกฤษฎีกาฯ ฉบับที่ 492 พ.ศ. 2553)	ร้อยละ 3

3.2) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากยอดรายได้ก่อนหักรายจ่าย แสดงดังตารางที่

4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานรายได้ก่อนหักรายจ่าย

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	อัตราภาษี
รายได้จากกิจการขนส่งคนโดยสารหรือขนของระหว่างประเทศของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ	ร้อยละ 3

ตารางที่ 4.3 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานรายได้ก่อนหักรายจ่าย (ต่อ)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	อัตราภาษี
มูลนิธิหรือสมาคม ที่มีเงินได้ประเภทที่ 8 เงินได้จากธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การอุตสาหกรรม การขนส่ง การบริการ อื่นๆ	ร้อยละ 2
มูลนิธิหรือสมาคม ที่เงินได้อื่นๆนอกจากเงินได้ประเภทที่ 8	ร้อยละ 10

3.3) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากเงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย แสดงดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานเงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	อัตราภาษี
บริษัทหรือห้างนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศที่ไม่ได้ประกอบกิจการในประเทศไทย และมีเงินได้พึงประเมินประเภทที่ 2,3,4 (ยกเว้น 4(ข)), 5 หรือ 6 ที่จ่ายจากประเทศไทย	ร้อยละ 15
บริษัทหรือห้างนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศที่ไม่ได้ประกอบกิจการในประเทศไทย และมีเงินได้พึงประเมินประเภทที่ 4(ข) ที่จ่ายจากประเทศไทย	ร้อยละ 10

3.4) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากการจำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทย แสดงดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานการจำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทย

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	อัตราภาษี
บริษัทหรือห้างนิติบุคคลซึ่งจำหน่ายกำไรหรือเงินประเภทอื่นใดที่กันไว้จากกำไรหรือที่ถือได้ว่าเป็นเงินกำไรออกไปจากประเทศไทย	ร้อยละ 10

- 4) สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามมาตรการภาษีของรัฐบาล
 - 4.1) กิจกรรมที่มีค่าจ้างเพื่อทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี (R&D) สามารถหักรายจ่ายทางภาษี 2 เท่า
 - 4.2) ผู้ประกอบการที่ซื้อเครื่องจักร และอุปกรณ์ของเครื่องจักรที่ใช้สำหรับการวิจัยและพัฒนา สามารถหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาในอัตราพิเศษ
 - 4.3) ผู้ประกอบการขนาดกลางขนาดย่อม (SMEs) หักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้ทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ อาคาร และเครื่องจักรในอัตราพิเศษ
 - 4.4) สามารถนำผลขาดทุนสุทธิหรือผลขาดทุนสะสมจากปีก่อนมาหักออกจากกำไรสุทธิในปีปัจจุบันแต่ต้องไม่เกิน 5 ปี

4.1.3 การจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (Withholding Tax)

ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย เป็นวิธีจัดเก็บภาษีของรัฐวิธีหนึ่งที่กำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคลจะต้องเสียภาษีภาษีก่อนที่จะถึงกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้โดยกำหนดให้ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ไว้ ณ ที่จ่าย ตามประเภทเงินได้และอัตรากำหนด ภาษีเงินได้ที่ผู้มีเงินได้ถูกหักไว้ ณ ที่จ่ายนั้น กฎหมายให้ถือเป็นเครดิตภาษีของผู้มีเงินได้ (ไพจิตร โรจนวานิช, 2553)

อัตรากำหนดหัก ณ ที่จ่าย กรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นบุคคลธรรมดา แสดงดังตารางที่ 4.6 และกรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นนิติบุคคลแสดงดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.6 แสดงอัตรากำหนดหัก ณ ที่จ่าย กรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นบุคคลธรรมดา

แหล่งเงินได้จากรายได้	อัตรากำหนด	
	อยู่ในไทย	ไม่อยู่ในไทย
เงินเดือน ค่าจ้าง ฯลฯ ตามมาตรา 40(1)	ตามบัญชีอัตรากำหนดภาษีเงินได้	
การรับทำงานให้ ค่านายหน้า โบนัส ฯลฯ ตามมาตรา 40(2) ค่ากู๊ดวิลล์, ลิขสิทธิ์ สิทธิอย่างอื่น ฯลฯ ตามมาตรา 40(3)	ตามบัญชีอัตรากำหนดภาษีเงินได้	ร้อยละ 15
ดอกเบี้ยเงินฝากจากสถาบันการเงินตามมาตรา 40 (4)(ก)	ร้อยละ 15	ร้อยละ 15

ตารางที่ 4.6 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย กรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นบุคคลธรรมดา (ต่อ)

แหล่งเงินได้จากรายได้	อัตราภาษี	
	อยู่ในไทย	ไม่อยู่ในไทย
เงินปันผล เงินส่วนแบ่งกำไร ตามมาตรา 40(4)(ข)	ร้อยละ 10	ร้อยละ 10
หน่วยงานของรัฐเป็นผู้จ่ายเงินได้มาตรา 40(5)(6)(7)(8)	ร้อยละ 1	ร้อยละ 1
ค่าเช่าทรัพย์สินทุกชนิด ตามมาตรา 40(5)(ก)	ร้อยละ 5	ร้อยละ 15
วิชาชีพอิสระ ตามมาตรา 40(6)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 15
ค่าจ้างทำของตามมาตรา 40(7) และมาตรา 40(8)	ร้อยละ 3	-
รางวัลในการประกวด, การแข่งขัน, การชิงโชค, หรือการอื่นใดอันมีลักษณะทำนองเดียวกัน	ร้อยละ 5	-
ค่านักแสดงสาธารณะ	ร้อยละ 5	ตามบัญชีอัตราภาษีเงินได้
ค่าโฆษณา	ร้อยละ 2	-
รางวัล ส่วนลด หรือประโยชน์ใดๆ เนื่องจากการส่งเสริมการขาย	ร้อยละ 3	-
ค่าขนส่ง (ไม่รวมถึงค่าโดยสารสำหรับขนส่งสาธารณะ)	ร้อยละ 1	-
ค่าบริการตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 15

ตารางที่ 4.7 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย กรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นนิติบุคคล (ไม่รวมถึงมูลนิธิหรือสมาคม)

แหล่งเงินได้จากรายได้	อัตราภาษี	
	อยู่ในไทย	ไม่อยู่ในไทย
หน่วยงานของรัฐเป็นผู้จ่ายเงินได้มาตรา 40(2) - (8)	ร้อยละ 1	ร้อยละ 1
การรับทำงานให้ ค่านายหน้า โบนัสฯลฯ ตามมาตรา 40(2)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 15
ค่ากู๊ดวิลล์, ลิขสิทธิ์ สิทธิอย่างอื่น ฯลฯ ตามมาตรา 40(3)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 15

ตารางที่ 4.7 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย กรณีผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นนิติบุคคล (ไม่รวมถึง มูลนิธิหรือสมาคม) (ต่อ)

แหล่งเงินได้จากรายได้	อัตราภาษี	
	อยู่ในไทย	ไม่อยู่ในไทย
ดอกเบี้ยเงินฝากจากสถาบันการเงินตามมาตรา 40 (4)(ก)	ร้อยละ 1	ร้อยละ 15
เงินปันผล เงินส่วนแบ่งกำไร ตามมาตรา 40(4)(ข)	ร้อยละ 10	ร้อยละ 10
ค่าเช่าทรัพย์สินทุกชนิด ตามมาตรา 40(5)(ก)	ร้อยละ 5	ร้อยละ 15
วิชาชีพอิสระ ตามมาตรา 40(6)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 15
ค่าจ้างทำของตามมาตรา 40(7) และมาตรา 40(8)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 5
ค่าโฆษณา ตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 2	ร้อยละ 15
รางวัลในการประกวด, การแข่งขัน, การชิงโชค, หรือการอื่นใดอันมีลักษณะทำนองเดียวกัน ตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 5	ร้อยละ 15
ค่าบริการ ตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 15
รางวัล ส่วนลด หรือผลประโยชน์ใดๆ จากการส่งเสริมการขาย ตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 3	ร้อยละ 15
เบี้ยประกันวินาศภัย ตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 1	-
ค่าขนส่งที่มีใบกำกับสินค้าสาธารณะ ตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 1	ร้อยละ 15
ค่าซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย 8 ชนิด ตามมาตรา 40(8)	ร้อยละ 0.75	ร้อยละ 15
ขายอสังหาริมทรัพย์	ร้อยละ 1	ร้อยละ 15

4.1.4 การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax)

ภาษีมูลค่าเพิ่ม เป็นภาษีทางอ้อมประเภทหนึ่งที่เก็บจากฐานการบริโภคทั่วไป โดยผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ได้แก่ ผู้ขายสินค้าและให้บริการในทางธุรกิจหรือวิชาชีพในราชอาณาจักร (ตามกฎหมายเรียกว่าผู้ประกอบการ) และผู้นำเข้าสินค้า โดย

ผู้ประกอบการที่มีรายรับไม่เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปี จะได้รับยกเว้น ไม่ต้องเสีย ภาษีมูลค่าเพิ่ม (กลุ่มนักวิชาการ : 2556)

1) ฐานภาษีมูลค่าเพิ่ม

ฐานภาษีมูลค่าเพิ่ม คือ ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้า หรือการให้บริการที่ใช้เป็น เกณฑ์คำนวณภาษีตามอัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม กฎหมายได้กำหนดฐานภาษีในกรณี ต่างๆ ไว้ดังนี้

1.1) ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการ ได้แก่ มูลค่าสิ่งที่ได้รับ หรือพึงได้จากการขายสินค้าหรือให้บริการ ที่คิดเป็นเงิน รวม สรรพสามิต(ถ้ามี)

1.2) ฐานภาษีสำหรับการส่งออกสินค้า ได้แก่ มูลค่าสินค้าส่งออกโดยใช้ราคา F.O.B. ของสินค้าบวกด้วยสรรพสามิตและภาษีหรือค่าธรรมเนียมอื่น ตามที่กำหนด แต่ทั้งนี้ไม่รวมอากรขาออก

1.3) ฐานภาษีสำหรับการขนส่งระหว่างประเทศ

1.3.1) กรณีรับขนคนโดยสาร ได้แก่ มูลค่าของค่าโดยสาร ค่าธรรมเนียม หรือประโยชน์อื่นใดที่เรียกเก็บในประเทศ ก่อนหักรายจ่ายใดๆ เนื่องในการรับขนคนโดยสารนั้น

1.3.2) กรณีรับขนสินค้า ได้แก่ มูลค่าของค่าระวาง ค่าธรรมเนียม หรือ ประโยชน์อื่นใดที่เรียกเก็บไม่ว่าในหรือนอกประเทศ ก่อนหัก รายจ่ายใดๆ เนื่องในการรับขนสินค้านั้นออกนอกประเทศ

1.4) ฐานภาษีสำหรับการนำเข้า ได้แก่ มูลค่าของสินค้านำเข้าโดยให้ใช้ราคา C.I.F. ของสินค้าบวกด้วยอากรขาเข้า ภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนด ค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน และภาษี และค่าธรรมเนียมอื่นที่กฎหมายกำหนด

1.5) ฐานภาษีกรณียาสูบ และผลิตภัณฑ์น้ำมันตามที่กฎหมายกำหนด ได้แก่ มูลค่าสินค้าที่ได้มาจากการหักจำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มออกจากจำนวนเต็ม ของราคาขายปลีกของสินค้า

2) อัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม

อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มที่นำมาใช้ในประเทศไทยมี 2 อัตรา คือ

- 2.1) อัตราภาษีปกติร้อยละ 10 แต่มีพระราชกฤษฎีกาลดอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นการชั่วคราวเหลือร้อยละ 6.3 รวมกับภาษีท้องถิ่นอีกร้อยละ 0.7 จะเท่ากับร้อยละ 7
 - 2.2) อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 0 มีผลเท่ากับไม่ต้องเสียภาษีจากการขายสินค้า หรือ การให้บริการ และยังได้รับคืนภาษีซื้อ ใช้สำหรับการประกอบการที่ส่งออกสินค้า ของผู้ประกอบการจดทะเบียน และการให้บริการที่กระทำในราชอาณาจักรและมีการให้บริการนั้นในต่างประเทศ
- 3) การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม
- การประกอบกิจการประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้ ได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (มาตรา 81)
- 3.1) การขายสินค้า (ที่มีใช้การส่งออก) หรือการให้บริการ ดังต่อไปนี้
 - 3.1.1) การขายพืชผลทางการเกษตร
 - 3.1.2) การขายสัตว์ ไม่ว่าจะมียังมีชีวิตหรือไม่มียังมีชีวิต
 - 3.1.3) การขายปุ๋ย
 - 3.1.4) การขายปลาปน อาหารสัตว์
 - 3.1.5) การขายยาหรือเคมีภัณฑ์ที่ใช้สำหรับพืชหรือสัตว์
 - 3.1.6) การขายหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือตำราเรียน
 - 3.1.7) การให้บริการการศึกษาของสถานศึกษาของราชการ สถานศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน หรือโรงเรียนเอกชน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน
 - 3.1.8) การให้บริการที่เป็นงานทางศิลปะและวัฒนธรรมในสาขาและลักษณะการประกอบกิจการที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี
 - 3.1.9) การให้บริการห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ สวนสัตว์
 - 3.1.10) การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงาน
 - 3.1.11) การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงาน
 - 3.1.12) การให้บริการของนักแสดงสาธารณะ
 - 3.1.13) การให้บริการขนส่งในราชอาณาจักร
 - 3.1.14) การให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ ซึ่งมีใช่เป็นการขนส่งโดยอากาศยานหรือเรือเดินทะเล
 - 3.1.15) การให้บริการเช่าอสังหาริมทรัพย์

- 3.1.16) การให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น
- 3.1.17) การขายสินค้าหรือการให้บริการของกระทรวง ทบวง กรม ซึ่งส่งรายรับทั้งสิ้นให้แก่รัฐโดยไม่หักค่าใช้จ่าย
- 3.1.18) การขายสินค้าหรือการให้บริการเพื่อประโยชน์แก่การศาสนา หรือการสาธารณกุศลภายในประเทศ ซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่น
- 3.1.19) การขายสินค้าหรือการให้บริการตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา
- 3.2) การนำเข้าสินค้า
 - 3.2.1) สินค้าจากต่างประเทศที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากร
 - 3.2.2) สินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากร หมายความว่า ด้วยพิกัดอัตราศุลกากร
 - 3.2.3) สินค้าซึ่งนำเข้าและอยู่ในอารักขาของศุลกากร
 - 3.2.4) การนำเข้าสินค้าของสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาในระบบตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ
 - 3.2.5) ผู้ประกอบการซึ่งประกอบกิจการขายสินค้าให้บริการที่อยู่ในบังคับ ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและกิจการดังกล่าวมีมูลค่าของภาษีไม่เกินมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อม

4.1.5 การจัดเก็บภาษีศุลกากร (Customs Duty)

ภาษีศุลกากร เป็นภาษีทางอ้อมที่เรียกเก็บจากรฐานการบริโภคสิ่งของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและส่งออกป็นอกราชอาณาจักร ผ่านทางอากาศ ทางน้ำ หรือทางบก (นิพนธ์ เห็น โชคชัยชนะ, 2554)

- 1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีศุลกากร คือ ผู้นำเข้าของ และผู้ส่งออกของ
- 2) ฐานภาษีศุลกากร คือ ราคาศุลกากร มี 2 ประเภท ได้แก่
 - 2.1) ราคาศุลกากรสำหรับของนำเข้า หมายถึงมูลค่าของนำเข้าที่ได้จากการประเมินราคาโดยเจ้าหน้าที่ประเมินอากร
 - 2.2) ราคาศุลกากรสำหรับของส่งออก หมายถึงมูลค่าของส่งออก ตามหลักเกณฑ์ คือ เป็นราคาขายส่ง ราคาเงินสด ไม่รวมอากร เป็นราคาที่พึงจะขายได้โดยไม่ขาดทุน และเป็นราคา ณ ที่ที่ส่งของออกในเวลาทีออกใบขนสินค้าให้

- 3) อัตราภาษีศุลกากร ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ
 - 3.1) พิภักศุลกากร หมายถึง การจำแนกประเภทสินค้าออกเป็นหมวดหมู่ให้เป็นระบบเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี
 - 3.2) อัตราอากร หมายถึงอัตราอากรที่เสียตามพิภักศุลกากร มี 2 ประเภท คือ อัตราตามราคา และอัตราตามสภาพ

4.1.6 สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทย

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Thailand Board of Investment : BOI) เป็นหน่วยงานที่ส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทย โดยมีการกำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์จากการลงทุน ดังนี้

- 1) นโยบายส่งเสริมการลงทุน (ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 2/2557, 2557)

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดวิสัยทัศน์ของการส่งเสริมการลงทุน ดังนี้ “ส่งเสริมการลงทุนที่มีคุณค่า ทั้งในประเทศและการลงทุนของไทยในต่างประเทศ เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ก้าวพ้นการเป็นประเทศที่มีรายได้ระดับปานกลาง และเติบโตอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” จึงได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุน เพื่อให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

 - 1.1) ส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา การสร้างนวัตกรรม การสร้างมูลค่าเพิ่มของภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ และการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรม และการลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม
 - 1.2) ส่งเสริมกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีการประหยัดพลังงานหรือใช้พลังงานทดแทน เพื่อการเติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน
 - 1.3) ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มของการลงทุน (Cluster) ที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ และสร้างความเข้มแข็งของห่วงโซ่มูลค่า
 - 1.4) ส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่นที่เกื้อกูลต่อการสร้างความมั่นคงในพื้นที่

- 1.5) ส่งเสริมการลงทุนในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยเฉพาะพื้นที่ชายแดน ทั้งในและนอกนิคมอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับ ประเทศเพื่อนบ้าน และรองรับการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 1.6) การลงทุนของไทยในต่างประเทศ เพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขัน ของธุรกิจไทย และเพิ่มบทบาทของประเทศไทยในเวทีโลก

จากการสัมภาษณ์ คุณศักดิ์ชัย เหลืองสถิตกุล ผู้อำนวยการศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 จังหวัดเชียงใหม่ (สัมภาษณ์ 15 มิถุนายน 2558) ทราบว่าการ ส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยปัจจุบัน ตามนโยบายและหลักเกณฑ์ส่งเสริม การลงทุน ปี 2558 – 2564 จะเน้นการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา การสร้าง นวัตกรรม การสร้างมูลค่าเพิ่มของภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ และการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และส่งเสริมกิจการที่เป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม และมีการประหยัดพลังงานหรือใช้พลังงานทดแทน ซึ่งแตกต่าง จากนโยบายการส่งเสริมการลงทุนก่อนหน้านี้ที่ส่งเสริมการลงทุนเน้นการ ส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ที่ห่างไกลความเจริญ ให้สิทธิประโยชน์ตามพื้นที่การ ลงทุน ซึ่งมักมีอุปสรรคในด้านระบบสาธารณูปโภคและการขนส่ง

- 2) เขตส่งเสริมการลงทุน (ประกาศคณะกรรมการการลงทุนที่ 2/2557, 2557)

คณะกรรมการกำหนดเขตการลงทุน ดังนี้

- 2.1) พื้นที่ 20 จังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ ได้แก่ กาฬสินธุ์ ชัยภูมิ นครพนม น่าน บึงกาฬ บุรีรัมย์ แพร่ มหาสารคาม มุกดาหาร แม่ฮ่องสอน ยโสธร ร้อยเอ็ด ศรีสะเกษ สกลนคร สระแก้ว สุโขทัย สุรินทร์ หนองบัวลำพู อุบลราชธานี และอำนาจเจริญ

- 2.2) เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

- 2.3) เขตวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้รับการส่งเสริมหรือได้รับความ เห็นชอบจากคณะกรรมการ

- 3) หลักเกณฑ์การให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุน (ประกาศ คณะกรรมการการลงทุนที่ 2/2557, 2557)

คณะกรรมการกำหนดรูปแบบของการให้สิทธิและประโยชน์เป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1) สิทธิและประโยชน์ตามประเภทกิจการ (Activity-based Incentives)
คณะกรรมการสิทธิประโยชน์ตามลำดับความสำคัญของประเภทกิจการ 2
กลุ่ม ดังนี้

3.1.1) กลุ่ม A ได้แก่ กลุ่มกิจกรรมที่จะได้รับสิทธิและประโยชน์ด้านภาษี
เงินได้นิติบุคคล เครื่องจักร วัตถุดิบ และสิทธิและประโยชน์ที่มีใช้
ภาษีอากร แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

(1) กลุ่ม A1 ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี โดยไม่
กำหนดวงเงินภาษีเงินได้นิติบุคคลที่จะได้รับการ
ยกเว้น
- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร
- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น
สำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี
ทั้งนี้ คณะกรรมการจะพิจารณาขยายเวลาให้ตามความ
จำเป็นและเหมาะสม
- สิทธิและประโยชน์ที่มีใช้ภาษีอากร

(2) กลุ่ม A2 ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี เป็น
สัดส่วนร้อยละ 100 ของเงินลงทุน (ไม่รวมค่าทุนและ
ทุนหมุนเวียน)
- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร
- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น
สำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี
ทั้งนี้ คณะกรรมการจะพิจารณาขยายเวลาให้ตามความ
จำเป็นและเหมาะสม
- สิทธิและประโยชน์ที่มีใช้ภาษีอากร

(3) กลุ่ม A3 ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 5 ปี เป็น
สัดส่วนร้อยละ 100 ของเงินลงทุน (ไม่รวมค่าที่ดิน
และทุนหมุนเวียน) เว้นแต่กรณีที่ได้ระบุไว้เป็นการ
เฉพาะในบัญชีประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริมการ

ลงทุนว่า ให้ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล โดย
ไม่กำหนดวงเงินภาษีเงินได้นิติบุคคลที่จะได้รับการ
ยกเว้น

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร
- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น
สำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี
ทั้งนี้ คณะกรรมการจะพิจารณาขยายเวลาให้ตามความ
จำเป็นและเหมาะสม

- สิทธิและประโยชน์ที่มีใช้ภาษีอากร

(4) กลุ่ม A4 ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 ปี เป็น
สัดส่วนร้อยละ 100 ของเงินลงทุน (ไม่รวมค่าที่ดิน
และทุนหมุนเวียน)

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น
สำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี
ทั้งนี้ คณะกรรมการจะพิจารณาขยายเวลาให้ตามความ
จำเป็นและเหมาะสม

- สิทธิและประโยชน์ที่มีใช้ภาษีอากร

1.1.2) กลุ่ม B ได้แก่ กลุ่มกิจการที่จะได้รับสิทธิและประโยชน์เฉพาะด้าน
เครื่องจักรวัตถุดิบ และสิทธิประโยชน์ที่มีใช้ภาษีอากร แบ่งออกเป็น
2 กลุ่ม ดังนี้

(1) กลุ่ม B1 ให้ได้รับสิทธิประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น
สำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี
ทั้งนี้ คณะกรรมการจะพิจารณาขยายเวลาให้ตามความ
จำเป็นและเหมาะสม

- สิทธิและประโยชน์ที่มีใช้ภาษีอากร

(2) กลุ่ม B2 ให้ได้รับสิทธิประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น สำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี ทั้งนี้ คณะกรรมการจะพิจารณาขยายเวลาให้ตามความจำเป็นและเหมาะสม
- สิทธิและประโยชน์ที่มีใช้ภายในอากร

3.2) สิทธิประโยชน์เพิ่มเติมตามคุณค่าของโครงการ (Merit-based Incentives)

เพื่อจูงใจและกระตุ้นให้มีการลงทุนหรือการใช้จ่ายในกิจกรรมที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศหรืออุตสาหกรรมโดยรวมมากขึ้น คณะกรรมการจึงกำหนดสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมตามคุณค่าของโครงการ ดังนี้

3.2.1) สิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมเพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขัน กรณีได้ลงทุนหรือมีค่าใช้จ่าย ดังนี้

- (1) การวิจัยและพัฒนา เทคโนโลยีและนวัตกรรม ทั้งการดำเนินการเอง หรือการว่าจ้างผู้อื่นในประเทศ หรือการร่วมวิจัยและพัฒนา กับองค์กรในต่างประเทศ
- (2) การสนับสนุนกองทุนด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและบุคลากร สถาบันการศึกษา ศูนย์ฝึกอบรมเฉพาะทาง สถาบันวิจัย หรือหน่วยงานของภาครัฐในประเทศ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตามที่คณะกรรมการเห็นชอบ
- (3) ค่าธรรมเนียมการใช้สิทธิเทคโนโลยีที่พัฒนาจากแหล่งในประเทศ
- (4) การฝึกอบรมด้านเทคโนโลยีขั้นสูง
- (5) การพัฒนาผู้ผลิตวัตถุดิบหรือชิ้นส่วนในประเทศ (Local Supplier) ที่มีผู้มีสัญชาติไทยถือหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 51 ของทุนจดทะเบียน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมด้านเทคโนโลยีขั้นสูง และการให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิค หรือ
- (6) การออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ทั้งการดำเนินการเอง หรือการว่าจ้างผู้อื่นในประเทศ ตามที่คณะกรรมการเห็นชอบ ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานกำหนดสิทธิและประโยชน์ที่จะได้รับเพิ่มเติม ดังนี้

- หากมีการลงทุนหรือมีค่าใช้จ่ายข้างต้นรวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ของยอดขายรวมใน 3 ปีแรก หรือไม่น้อยกว่า 200 ล้านบาท แล้วแต่มูลค่าใดต่ำกว่า ให้ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มเติมอีก 1 ปี แต่รวมกันแล้วไม่เกิน 8 ปี
 - หากมีการลงทุนหรือมีค่าใช้จ่ายข้างต้นรวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของยอดขายรวมใน 3 ปีแรก หรือไม่น้อยกว่า 400 ล้านบาท แล้วแต่มูลค่าใดต่ำกว่า ให้ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มเติมอีก 2 ปี แต่รวมกันแล้วไม่เกิน 8 ปี
 - มีการลงทุนหรือมีค่าใช้จ่ายข้างต้นรวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 3 ของยอดขายรวมใน 3 ปีแรก หรือไม่น้อยกว่า 600 ล้านบาท แล้วแต่มูลค่าใดต่ำกว่า ให้ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มเติมอีก 3 ปี แต่รวมกันแล้วไม่เกิน 8 ปี
- ทั้งนี้จำนวนภาษีเงินได้นิติบุคคลที่จะได้รับการยกเว้นเพิ่มเติม คิดเป็นร้อยละ 200 ของเงินลงทุนและค่าใช้จ่ายตามข้อ (1) และคิดเป็นร้อยละ 100 ของเงินลงทุนและค่าใช้จ่ายตามข้อ (2) – (6)

3.2.2) สิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมเพื่อกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค

หากตั้งสถานประกอบการในเขตส่งเสริมการลงทุนตามข้อ 2.1) ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติม ดังนี้

- (1) ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มเติมอีก 3 ปี แต่รวมแล้วไม่เกิน 8 ปี ทั้งนี้หากเป็นกิจการในกลุ่ม A1 หรือ A2 ซึ่งได้รับสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี จะให้ได้รับการลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้จากการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราปกติ เป็นระยะเวลา 5 ปี นับแต่วันที่กำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสิ้นสุดลง
- (2) อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิ ร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนในกิจการที่ได้รับการส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิปีใดปีหนึ่งหรือหลายปีก็ได้ ภายใน 10 ปี นับตั้งแต่วันที่มียรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

3.2.3) สิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมเพื่อพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรม

หากตั้งสถานประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มเติมอีก 1 ปี แต่รวมแล้วไม่เกิน 8 ปี

ทั้งนี้ ไม่รวมถึงประเภทกิจการที่มีเงื่อนไขบังคับว่าต้องตั้งในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม

3.2.4) ผู้ที่สามารถขอรับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมตามคุณค่าของโครงการ

(1) สำหรับกิจการกลุ่ม A ผู้ที่ประสงค์จะขอรับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมสามารถขอรับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมพร้อมกับการยื่นคำขอรับการส่งเสริม หรือภายหลังจากที่ได้รับการส่งเสริมแล้วก็ได้

ในกรณีที่ยื่นเรื่องภายหลังจากที่ได้รับการส่งเสริมแล้ว ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมสามารถขอรับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมไม่ว่าจะมีรายได้จากการประกอบกิจการนั้นแล้วหรือไม่ โดยในวันที่ยื่นขอรับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติม ต้องมีสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลตามมาตรา 31 เหลืออยู่ ทั้งระยะเวลาและวงเงินที่ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

(2) สำหรับกิจการกลุ่ม B สามารถขอรับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมตามคุณค่าของโครงการ เฉพาะสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมเพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขันตามข้อ 4.6.3 2.1) และสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมเพื่อกระจายความเจริญสู่ภูมิภาคตามข้อ 4.6.3 2.2) โดยต้องขอรับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมพร้อมกับการยื่นคำขอรับการส่งเสริมเท่านั้น เว้นแต่เป็นกิจการที่มีเงื่อนไขระบุไว้เป็นการเฉพาะในบัญชีประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริมการลงทุนว่าไม่ให้รับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมตามหลักเกณฑ์นี้

จากการสัมภาษณ์ คุณศักดิ์ชัย เหลืองสติดกุล ผู้อำนวยการศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 จังหวัดเชียงใหม่ (สัมภาษณ์ 15 มิถุนายน 2558) ทราบว่า

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) กำหนดหลักเกณฑ์การให้สิทธิประโยชน์จะแบ่งตามประเภทกิจการ โดยจะให้สิทธิประโยชน์มากสำหรับกิจการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของประเทศ เช่น กิจการวิจัยและพัฒนา กิจการมีใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการผลิต กิจการบริการออกแบบ กิจการซอฟต์แวร์ กิจการด้านพลังงานทางเลือก กิจการปลูกไม้เศรษฐกิจ เป็นต้น และให้สิทธิประโยชน์เพิ่มเติมจากสิทธิประโยชน์ตามประเภทกิจการแก่กิจการที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ 20 จังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ ซึ่งมีทั้งสิทธิประโยชน์ทางภาษีและสิทธิประโยชน์ที่ไม่ใช่ภาษี โดยสิทธิประโยชน์ทางภาษี จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลาสูงสุด 8 ปี ยกเว้นอาคารขาเข้าเครื่องจักร ยกเว้นอาคารขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น สำหรับกิจการที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ 20 จังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ จะได้รับสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มเติมอีก 3 ปี แต่รวมแล้วไม่เกิน 8 ปี สามารถหักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปา ได้ 2 เท่า สามารถหักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกได้

4) เขตเศรษฐกิจพิเศษ

ในปี 2558 ประเทศไทยได้ประกาศเขตเศรษฐกิจพิเศษระยะแรก 5 จังหวัด (6 พื้นที่ชายแดน) ได้แก่ จังหวัดตาก จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดสระแก้ว จังหวัดตราด และจังหวัดสงขลา โดยได้กำหนดสิทธิประโยชน์ทางภาษีไว้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ, 2558)

สิทธิประโยชน์ที่ได้รับจาก BOI กรณีเป็นกิจการเป้าหมายและตั้งในเขตเศรษฐกิจพิเศษ

- 4.1) ยกเว้นภาษีเงินได้ 8 ปีแรก นับจากปีที่เริ่มดำเนินกิจการ
- 4.2) ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้จากการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ของอัตรากปกติ เป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันสิ้นสุดระยะเวลา ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล
- 4.3) อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่า เป็นระยะเวลา 30 ปี นับแต่ วันที่เริ่มมีรายได้จากการประกอบกิจการ
- 4.4) อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก จากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินลงทุน นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ
- 4.5) ยกเว้นอาคารขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

- 4.6) ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี สำหรับกิจการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมจาก BOI
- 4.7) ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลจากร้อยละ 20 เหลือร้อยละ 10 เป็นเวลา 10 รอบระยะเวลาบัญชี
- 4.8) กรณีตั้งในเขตปลอดอากร (Free Zone) และคลังสินค้าทัณฑ์บน (Bonded Warehouse) ได้รับยกเว้นอากรนำเข้าเครื่องจักร อากรนำเข้าวัตถุดิบที่นำมาผลิตเพื่อส่งออก อากรการกำจัดหรือทำลาย วัสดุ ภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออก ภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้านำเข้า – ส่งออก

4.2 การจัดเก็บภาษีและสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการลงทุนในประเทศเมียนมาร์

การจัดเก็บภาษีจากการทำธุรกิจในประเทศเมียนมาร์ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง 5 ฉบับ ได้แก่

- กฎหมายภาษีเงินได้ พุทธศักราช 2517 (The Income Tax Law 1974)
- กฎหมายภาษีการค้า พุทธศักราช 2533 (The Commercial Tax Law 1990)
- Union Tax Law 2015 เป็นกฎหมายใหม่ที่มีการแก้ไขปรับปรุงจาก Income Tax Law , Comercial Tax Law , Stamp Duty Law และ Court Fee Law ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2558 ที่ผ่านมา
- กฎหมายศุลกากร พุทธศักราช 2555 (The Customs Tariff Law 2012)
- กฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศ พุทธศักราช 2555

โดยมีภาษีที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนดังนี้

4.2.1 การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax)

- 1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศเมียนมาร์

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเรียกเก็บจากผู้อยู่พำนักในประเทศเมียนมาร์และผู้มีได้พำนักในประเทศเมียนมาร์ ดังนี้ (PwC, 2558)

- 1.1) ผู้พำนักในประเทศเมียนมาร์ (Resident) คือ บุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ (Resident citizen) ในกรณีของชาวต่างชาติ ที่อาศัยอยู่ในเมียนมาร์ 183 วันหรือมากกว่าในช่วงปีภาษีนั้น (1 เมษายน - 31 มีนาคม) ถือ

เป็นชาวต่างชาติที่พำนักในเมียนมาร์ (Resident foreigner) ซึ่งต้องเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ในเมียนมาร์และแหล่งเงินได้จากต่างประเทศ

1.2) ผู้มิได้พำนักในประเทศเมียนมาร์ (Non- Resident foreigner) คือชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานในเมียนมาร์ไม่ถึง 183 วันในช่วงปีภาษี ซึ่งเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ในประเทศเมียนมาร์เท่านั้น

2) ประเภทเงินได้ที่ต้องเสียภาษี

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจัดเก็บจากแหล่งเงินได้ 7 ประเภท ได้แก่

- 2.1) เงินได้จากเงินเดือน (Salaries)
- 2.2) เงินได้จากวิชาชีพ (Profession)
- 2.3) เงินได้จากธุรกิจ (Business)
- 2.4) เงินได้จากสินทรัพย์ (Property)
- 2.5) กำไรจากการขายทรัพย์สิน (Capital gains)
- 2.6) แหล่งเงินได้ที่ไม่เปิดเผย (Undisclosed sources of income)
- 2.7) แหล่งเงินได้อื่น ๆ (Other sources of income)

3) ฐานภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ฐานภาษี คำนวณจากเงินได้แต่ละประเภท ซึ่งสามารถหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนต่างๆ ตามกฎหมายกำหนด โดยรายได้จากการขายทรัพย์สินมีการประเมินแยกต่างหาก

4) อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศเมียนมาร์ จัดเก็บภาษีในอัตราก้าวหน้า ร้อยละ 5 -25 และยกเว้นภาษีของเงินได้ 2,000,000 จ๊าดแรก ดังตารางที่ 4.8 ตารางที่ 4.8 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศเมียนมาร์

เงินได้สุทธิ (จ๊าด)	อัตราภาษี
1 - 2,000,000	ร้อยละ 0
2,000,001 - 5,000,000	ร้อยละ 5
5,000,001 - 10,000,000	ร้อยละ 10
10,000,001 - 20,000,000	ร้อยละ 15
20,000,001 – 30,000,000	ร้อยละ 20
30,000,000 ขึ้นไป	ร้อยละ 25

4.2..2 การจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporate Income Tax: CIT)

1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศเมียนมาร์

ภาษีเงินได้นิติบุคคลเรียกเก็บจากบริษัทที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ (Resident company) และบริษัทที่มีใ้ที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ (Non-resident company) ดังนี้ (DFDL, 2558)

1.1) บริษัทที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ (Resident company) คือบริษัทที่จัดตั้งขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติบริษัทเมียนมาร์ (Myanmar Companies Act) หรือ กฎหมายอื่นของเมียนมาร์ รวมถึง พระราชบัญญัติบริษัทพิเศษ (Special Company Act) และ กฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศ (Myanmar Foreign Investment Law) เสียภาษีจากแหล่งเงินได้ในเมียนมาร์และแหล่งเงินได้จากต่างประเทศ

1.2) บริษัทที่มีใ้ที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ (Non-resident company) คือบริษัทที่ไม่ได้จัดตั้งตามกฎหมายของเมียนมาร์ โดยทั่วไปคือสาขาของบริษัทต่างประเทศ (Branches of foreign companies) เสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศเมียนมาร์

2) ฐานภาษีเงินได้นิติบุคคล

ภาษีเงินได้นิติบุคคลของเมียนมาร์ คำนวณจากฐานภาษี ดังนี้

2.1) กำไรสุทธิที่คำนวณตามเงื่อนไขที่กำหนด

2.2) กำไรจากการขายทรัพย์สิน (Capital gains) ภาษีเงินได้เรียกเก็บจากกำไรจากการขาย แลกเปลี่ยนหรือโอนสินทรัพย์ทุน กำไรจะคำนวณตามความแตกต่างระหว่างรายได้การขายและต้นทุนของสินทรัพย์ หักค่าเสื่อมราคาทางภาษีที่ได้รับอนุญาต โดยสินทรัพย์ทุน หมายถึง ที่ดิน อาคาร ยานพาหนะ และสินทรัพย์ทุนอื่นของบริษัท รวมถึง หุ่น พันช์บัตร และสินทรัพย์ที่มีลักษณะคล้ายกัน (PwC, 2558)

3) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล (PwC, 2558)

3.1) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากแหล่งเงินได้อื่นนอกจากกำไรจากการขายสินทรัพย์ แสดงดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 แสดงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากแหล่งเงินได้อื่นนอกจากกำไรจากการขายสินทรัพย์

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	อัตราภาษี
บริษัทที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ (Resident company)	ร้อยละ 25
บริษัทที่มีได้ในประเทศเมียนมาร์ (Non-resident company)	ร้อยละ 25
บริษัท SMEs ที่จัดตั้งใหม่	ยกเว้นภาษีเงินได้ 10,000,000 บาท เป็นเวลา 3 ปี

3.2) อัตราภาษีจากกำไรจากการขายทรัพย์สิน แสดงดังตารางที่ 4.10
ตารางที่ 4.10 แสดงอัตราภาษีจากกำไรจากการขายทรัพย์สิน

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	อัตราภาษี
บริษัทที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ (Resident company)	ร้อยละ 10
บริษัทที่มีได้ในประเทศเมียนมาร์ (Non-resident company)	ร้อยละ 10
การโอนหุ้นในบริษัทน้ำมันและก๊าซ	ร้อยละ 40 – 50

4.1.3 การจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (Withholding Tax)

ผู้ที่จ่ายเงินได้ดังตารางที่ 4.11 จะต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายเมื่อจ่ายเงินได้ดังกล่าว ในอัตราที่กำหนด และจะต้องจ่ายให้กับกรมสรรพากรภายใน 7 วัน นับจากวันที่หักภาษี ณ ที่จ่าย โดยภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายมีการจัดเก็บตามประเภทเงินได้และอัตราดังตารางที่

4.11 (PwC, 2558) by Chiang Mai University

ตารางที่ 4.11 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย ของประเทศเมียนมาร์

ประเภทเงินได้	อัตราภาษี	
	อยู่ในประเทศเมียนมาร์	มิได้มีในประเทศเมียนมาร์
เงินปันผล	-	-
ดอกเบี้ย	-	ร้อยละ 15

ตารางที่ 4.11 แสดงอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย ของประเทศเมียนมาร์ (ต่อ)

ประเภทเงินได้	อัตราภาษี	
	อยู่ในประเทศเมียนมาร์	มิได้อยู่ในประเทศเมียนมาร์
ค่าลิขสิทธิ์	ร้อยละ 15	ร้อยละ 10
เงินได้จากการขายสินค้าและการให้บริการภายในประเทศตามสัญญา หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับองค์กรของรัฐ หน่วยงานท้องถิ่น สหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน บริษัท และองค์กรที่จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายที่มีอยู่	ร้อยละ 2	ร้อยละ 3.5
เงินได้จากการขายสินค้าภายในประเทศ ตามสัญญา หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับองค์กรต่างประเทศ	ร้อยละ 2	ร้อยละ 3.5

4.2.4 การจัดเก็บภาษีการค้า (Commercial Tax)

ในประเทศเมียนมาร์ไม่มีการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax) แต่มีการเรียกเก็บภาษีการค้า (Commercial Tax) เป็นการเก็บภาษีการขายทุกทอด (Turnover tax) ในสินค้าและบริการที่ระบุไว้ในกฎหมายภาษีการค้า โดยผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีการค้า ได้แก่ ผู้ผลิตและขายสินค้าในประเทศ ผู้ให้บริการ ผู้นำเข้า และการค้าระหว่างประเทศ ที่มีรายได้เกิน 20 ล้านจ๊าด ในหนึ่งปีภาษี (PwC, 2558)

1) ฐานภาษีการค้า

ฐานภาษีสำหรับการคำนวณภาษีการค้าดังนี้

- 1.1) ฐานภาษีสำหรับสินค้าที่ผลิตในประเทศคำนวณจากรายได้จากการขาย
- 1.2) ฐานภาษีสำหรับสินค้านำเข้าคำนวณจากต้นทุนนำเข้า (landed cost = CIF + ค่าภาระเรือเข้าท่า (ร้อยละ 0.5 ของ CIF) + อากาศเข้า)
- 1.3) ฐานภาษีสำหรับการให้บริการในประเทศคำนวณจากรายได้รวม หรือ รายได้หลังหักต้นทุน แล้วแต่ประเภทของบริการ

2) อัตราภาษีการค้า (Rodl & Partner, 2558)

- 2.1) อัตราภาษีการค้าร้อยละ 5 สำหรับสินค้าและบริการทั่วไป
- 2.2) อัตราภาษีการค้าร้อยละ 3 สำหรับการขายอสังหาริมทรัพย์

- 2.3) อัตราภาษีร้อยละ 5 - 120 สำหรับสินค้าพิเศษ 16 ชนิด
- 2.4) อัตราภาษีร้อยละ 0 สำหรับสินค้าส่งออกยกเว้นสินค้า 6 ชนิด
- 3) การยกเว้นภาษีการค้า (Rodl & Partner, 2558)
 - 3.1) สินค้า 79 รายการ
 - 3.2) บริการ 23 รายการ

4.2.5 การจัดเก็บภาษีศุลกากร (Customs Duty)

ภาษีศุลกากรเรียกเก็บตามพิกัดศุลกากรของเมียนมาร์ พ.ศ.2555 ในอัตราตั้งแต่ ร้อยละ 0 ถึง ร้อยละ 40 โดยภาษีนำเข้าจัดเก็บจากเครื่องจักร อะไหล่ และปัจจัยการผลิต สำหรับสินค้าส่งออกจะเรียกเก็บภาษีส่งออกจากสินค้าโภคภัณฑ์ (Commodity)

4.2.6 สิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการส่งเสริมการลงทุนในประเทศเมียนมาร์

สิทธิประโยชน์จากการลงทุนในเมียนมาร์ ตามกฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศ พ.ศ. 2555

- 1) นโยบายส่งเสริมการลงทุน (กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์, 2555)
เมียนมาร์มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 ซึ่งเป็นปีที่ประกาศใช้กฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศหรือ Myanmar Foreign Investment Law (FIL) โดยมีเป้าหมายให้นักลงทุนสามารถลงทุนในทรัพยากรธรรมชาติของเมียนมาร์เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งด้านการกระจายรายได้ประชากร พัฒนาฝีมือแรงงาน และพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตขั้นสูงสุดในประเทศ เป็นต้น และเมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2555 รัฐบาลเมียนมาร์ได้ประกาศใช้กฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการพัฒนาประเทศ โดยส่งเสริมการลงทุนดังต่อไปนี้
 - 1.1) เป็นการลงทุนที่ส่งเสริมและขยายการส่งออก
 - 1.2) เป็นการลงทุนที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติและเงินลงทุนจำนวนมาก
 - 1.3) เป็นการลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อสร้างและพัฒนาการใช้เทคโนโลยี
 - 1.4) เป็นการลงทุนขนาดใหญ่ที่สนับสนุนภาคการผลิตและภาคบริการ
 - 1.5) เป็นการลงทุนที่สร้างโอกาสการจ้างงานภายในประเทศ
 - 1.6) เป็นการลงทุนที่มีการทำงานเพื่อพัฒนาและประหยัดพลังงาน
 - 1.7) เป็นการลงทุนที่ส่งผลต่อการพัฒนาประเทศสู่ระดับภูมิภาคได้

- 2) สิทธิประโยชน์ทางภาษีของนักลงทุนต่างชาติ
- บริษัทที่จดทะเบียนภายใต้กฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศ ที่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการลงทุนของเมียนมาร์ (MIC Permit) จะได้รับสิทธิประโยชน์ ดังนี้ (PwC, 2557)
- 2.1) ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ติดต่อกัน 5 ปีนับจากปีที่เริ่มดำเนินกิจการ
 - 2.2) ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้จากกำไรสะสมที่นำกลับมาลงทุนใหม่อีกครั้งภายในระยะเวลา 1 ปีหลังจากมีกำไรเกิดขึ้น
 - 2.3) ได้สิทธิหักค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ ในอัตราที่คณะกรรมการการลงทุนของเมียนมาร์ (MIC) กำหนด
 - 2.4) ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้สูงสุดร้อยละ 50 ของกำไรจากการส่งออก
 - 2.5) พนักงานชาวต่างประเทศได้สิทธิเสียภาษีในอัตราเดียวกับผู้พำนักในประเทศ
 - 2.6) ในกรณีบริษัทมีค่าใช้จ่ายในการทำวิจัยและพัฒนาสามารถนำค่าใช้จ่ายดังกล่าวมาใช้ในการหักลดหย่อนภาษีได้
 - 2.7) สามารถนำผลขาดทุนที่เกิดขึ้น(ภายหลังจากช่วงที่ได้รับการยกเว้นภาษี) มาหักเป็นค่าใช้จ่ายภายใน 3 ปีถัดมา
 - 2.8) ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรและส่วนประกอบ อุปกรณ์เครื่องมือ ชิ้นส่วนและวัสดุต่างๆ ที่ใช้ในการก่อสร้างโครงการเพื่อใช้ในการก่อสร้างในช่วงระยะเวลาก่อสร้างโครงการ
 - 2.9) ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ เป็นระยะเวลา 3 ปี ในการผลิตเชิงพาณิชย์ นับจากปีที่เริ่มดำเนินกิจการ
 - 2.10) หากเพิ่มการลงทุนและขยายธุรกิจในช่วงเวลาที่ได้รับอนุมัติการลงทุนจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรและส่วนประกอบ อุปกรณ์เครื่องมือ ชิ้นส่วนและวัสดุต่างๆเพื่อขยายธุรกิจ
 - 2.11) การผลิตเพื่อการส่งออกจะได้รับการยกเว้นภาษีการค้า
- 3) เขตเศรษฐกิจพิเศษ
- ปัจจุบันเมียนมาร์มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone : SEZ) 3 แห่ง ได้แก่ เขตเศรษฐกิจพิเศษทวาย (Dawei SEZ) เขตเศรษฐกิจพิเศษจ๊อคผั่ว (Kyauk Phyu SEZ) และ เขตเศรษฐกิจพิเศษติวลา (Thilawa SEZ) ภายใต้กฎหมายเขตเศรษฐกิจพิเศษ พ.ศ.2557 (Myanmar Special Economic Zone

Law 2014) มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2557 ซึ่งใช้แทนกฎหมาย
กฎหมายเขตเศรษฐกิจพิเศษ พ.ศ.2554 และ กฎหมายกฎหมายเขตเศรษฐกิจทวาย
พ.ศ.2554 ที่ถูกยกเลิกไป โดยได้กำหนดสิทธิประโยชน์ทางภาษีไว้ดังนี้ (PwC,
2558)

สำหรับนักลงทุน

- 3.1) สำหรับนักลงทุนที่การดำเนินงานในเขตที่ได้รับการยกเว้น (Exempted zone) ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ 7 ปีแรก นับจากปีที่เริ่มดำเนินกิจการ
- 3.2) สำหรับนักลงทุนที่การดำเนินงานในเขตที่ได้รับการส่งเสริม (Promoted zone) ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ 5 ปีแรก นับจากปีที่เริ่มดำเนินกิจการ
- 3.3) ลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 เป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากได้รับการยกเว้นสำหรับนักลงทุนที่การดำเนินงานในเขตที่ได้รับการยกเว้น (ปีที่ 8-12) และเขตที่ได้รับการส่งเสริม (ปีที่ 6-10)
- 3.4) ลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 อีก 5 ปี หากนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่ภายในหนึ่งปีสำหรับนักลงทุนที่การดำเนินงานในเขตที่ได้รับการยกเว้น (ปีที่ 13-17) และเขตที่ได้รับการส่งเสริม (ปีที่ 11-15)
- 3.5) สำหรับเขตที่ได้รับการยกเว้น ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ เครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วนที่ใช้ในการผลิต
- 3.6) สำหรับเขตที่ได้รับการส่งเสริม ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าเป็นเวลา 5 ปีแรก นับจากปีที่เริ่มดำเนินกิจการ และได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้าร้อยละ 50 อีก 5 ปีต่อไป สำหรับวัตถุดิบ เครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วนที่ใช้ในการผลิต
- 3.7) นำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่ายภายใน 5 ปีถัดมา
สำหรับนักพัฒนา
- 3.8) ยกเว้นภาษีเงินได้ 8 ปีแรก นับจากปีที่เริ่มดำเนินกิจการ
- 3.9) ลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 เป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากได้รับการยกเว้น
- 3.10) ลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 อีก 5 ปี หากนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่ภายในหนึ่งปี (ปีที่ 14-18)
- 3.11) นำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่ายภายใน 5 ปีถัดมา

4.3 อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ (Double Tax Agreements :DTA)

อนุสัญญาภาษีซ้อนที่ประเทศไทยทำกับประเทศเมียนมาร์ มีผลบังคับใช้ 15 สิงหาคม 2554 ครอบคลุมระยะเวลาบัญชีตามปีปฏิทิน เริ่ม 1 พฤษภาคม – 30 เมษายน ของทุกปี ภาษาที่ใช้เผยแพร่คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเมียนมาร์ ภาษาไทย บังคับใช้แก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแหล่งเงินได้ และรัฐถิ่นที่อยู่ของคู่สัญญา มีภาษีที่อยู่ในขอบข่าย ได้แก่ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย และ ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม โดยมีวิธีการจัดการเก็บภาษีซ้อนจากเงินได้ประเภทต่างๆ ดังนี้ (กรมสรรพากร, 2558)

4.3.1 เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

ใช้วิธีขจัดภาษีซ้อนให้รัฐแหล่งเงินได้ทำการจัดเก็บภาษีดังกล่าวโดยเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้สามารถจัดเก็บได้

4.3.2 กำไรจากธุรกิจ

- 1) วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐถิ่นที่อยู่เท่านั้น
- 2) วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยรัฐแหล่งเงินได้

ในกรณีที่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐแหล่งเงินได้โดยผ่านสถานประกอบการซึ่งตั้งอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้นั้นกำไรของวิสาหกิจเก็บภาษีได้ในรัฐแหล่งเงินได้แต่เก็บได้เพียงเท่าที่ถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น รวมถึงลักษณะของกิจกรรมที่ก่อให้เกิดกำไรจากธุรกิจเป็นกิจกรรมที่ทำเป็นปกติทางการค้าเช่นการขายของหรือสินค้า กิจกรรมทางธุรกิจอื่นๆ โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรจะเก็บภาษีได้ในรัฐแหล่งเงินได้

4.3.3 การจราจรระหว่างประเทศ

- 1) กรณีการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ ใช้วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
กำไรที่เกิดจากวิสาหกิจของรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่จากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานและยานพาหนะทางบกในรัฐนี้ที่สถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ให้รัฐผู้มีถิ่นที่อยู่ในจัดเก็บภาษี
- 2) กรณีขนส่งทางเรือระหว่างประเทศ ใช้วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยรัฐแหล่งเงินได้เงินได้ของวิสาหกิจของรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่อันเกิดจากการดำเนินการเดินเรือระหว่างประเทศเก็บภาษีได้ในรัฐแหล่งเงินได้แต่ให้ลดภาษีที่ต้องบังคับลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี

4.3.4 เงินปันผล

- 1) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
เงินปันผลที่ผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้รับจากรัฐแหล่งเงินได้สามารถเก็บภาษีจากเงินปันผลของผู้มีถิ่นที่อยู่ของตน
- 2) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐแหล่งเงินได้
 - 2.1) กรณีนิติบุคคล
 - ผู้รับเงินปันผลไม่มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการตั้งอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้ จะมีการจำกัดเพดานอัตราภาษีดังนี้ ถ้าประกอบกิจการอุตสาหกรรมเก็บไม่เกินร้อยละ 10
 - ผู้รับเงินปันผลมีสถานประกอบการหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้และมีเงื่อนไขการถือหุ้นซึ่งกำหนดให้ผู้รับเงินปันผลเป็นเจ้าของอย่างน้อยร้อยละ 15 - 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงจะไม่มี การจำกัดเพดานภาษี
 - 2) กรณีบุคคลธรรมดา ผู้รับเงินปันผลจะเสียภาษีตามกฎหมายภายในของรัฐแหล่งเงินได้
 - 3) การยกเว้นภาษีในรัฐแหล่งเงินได้
ในกรณีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรร

4.3.5 ดอกเบี้ย

- 1) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
ดอกเบี้ยที่ผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้รับจากรัฐแหล่งเงินได้สามารถเก็บภาษีจากดอกเบี้ยของผู้มีถิ่นที่อยู่ของตน
- 2) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐแหล่งเงินได้
 - 2.1) กรณีนิติบุคคล
 - ดอกเบี้ยที่ผู้รับไม่มีสถานประกอบการหรือฐานประกอบการประจำอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้ จะมีการจำกัดเพดานอัตราภาษี โดยดอกเบี้ยที่รับเก็บภาษีได้ไม่เกินร้อยละ 10
 - ดอกเบี้ยที่ผู้รับมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้ ซึ่งการเก็บภาษีนั้นรัฐแหล่งเงินได้จัดเก็บโดยไม่มี การจำกัดเพดานอัตราภาษี

- 2.2) กรณีบุคคลธรรมดา ผู้รับดอกเบี้ยจะเสียภาษีตามกฎหมายภายในของรัฐแหล่งเงินได้
- 2.3) การยกเว้นภาษีในรัฐแหล่งเงินได้
ในกรณีที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐแหล่งเงินได้และจ่ายให้แก่รัฐบาลอีกรัฐจะได้รับการยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้ดอกเบี้ย

4.3.6 ค่าสิทธิ

- 1) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
ค่าสิทธิที่ผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้รับจากรัฐแหล่งเงินได้สามารถเก็บภาษีจากค่าสิทธิของผู้มีถิ่นที่อยู่ของตน
- 2) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐแหล่งเงินได้
 - 2.1) กรณีนิติบุคคล
 - ค่าสิทธิที่ผู้รับ ไม่มีสถานประกอบการถาวรหรือไม่มีฐานประกอบการประจำมีการจำกัดเขตแดนอัตราภาษีไม่เกินร้อยละ 5 -15
 - ค่าสิทธิที่ผู้รับมีสถานประกอบการถาวรและฐานประกอบการประจำในรัฐแหล่งเงินได้ซึ่งการเก็บภาษีนั้นรัฐแหล่งเงินได้จัดเก็บโดยไม่มี การจำกัดเขตแดนอัตราภาษี
 - 2.2) กรณีบุคคลธรรมดา ผู้รับเงินค่าสิทธิจะเสียภาษีตามกฎหมายภายในของรัฐแหล่งเงินได้

4.3.7 ผลได้จากทุน

- 1) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
ผลได้จากการขายเรือหรืออากาศยานหรือยานพาหนะทางบกที่ทำโดยวิสาหกิจและการขายสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการทำการของเรือหรืออากาศยานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่วิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ใด ๆ นอกเหนือที่กล่าวให้เก็บเฉพาะแต่ในรัฐซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
- 2) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐแหล่งเงินได้
ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจมีอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้และสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งมีอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้รวมทั้งผลได้จาก

การจำหน่ายสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเก็บภาษีได้ใน
รัฐแหล่งเงินได้

4.3.8 บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

- 1) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้รับส่วนที่เกี่ยวกับการบริการวิชาชีพอิสระจะเก็บภาษี
ได้ในรัฐของผู้มีถิ่นที่อยู่
- 2) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐแหล่งเงินได้
เงินได้ซึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการวิชาชีพที่เป็นอิสระซึ่งได้ประกอบการใน
รัฐแหล่งเงินได้เก็บภาษีได้ในเงื่อนไข อย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 ข้อนี้
 - 2.1) ผู้ให้บริการมีฐานประกอบการประจำอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้เฉพาะเงินได้ที่
เกิดจากแหล่งเงินได้นั้น
 - 2.2) ผู้ให้บริการเข้าไปในรัฐแหล่งเงินได้ในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา
รวมกันหรือมากกว่า 183 วัน
 - 2.3) เงินได้นั้นได้ตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจหรือแก่สถานประกอบการถาวรหรือ
ฐานประกอบการประจำซึ่งตั้งอยู่ในรัฐแหล่งเงินได้

4.3.9 บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

- 1) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่
เงินเดือน ค่าจ้างและค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการ
จ้างงานให้เก็บได้เฉพาะรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่ รวมทั้งค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่
เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่าง
ประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐถิ่นที่อยู่จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐ
- 2) วิธีจัดภาษีซ้อน โดยรัฐแหล่งเงินได้
การจ้างงานที่ได้กระทำในรัฐแหล่งเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเก็บภาษีได้ในรัฐ
แหล่งเงินได้ถ้าเข้าเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 ข้อนี้
 - 2.1) ผู้รับเงินได้อยู่ในรัฐแหล่งเงินได้สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา
รวมกันเกิน 183 วัน
 - 2.2) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างซึ่งได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ
แหล่งเงินได้

- 2.3) ค่าตอบแทนนั้นได้ตกเป็นภาระแก่หรือจ่ายในนามสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่

4.3.10 ค่าป่วยการของกรรมการ

ใช้วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยให้รัฐแหล่งเงินได้ทำการจัดเก็บภาษีค่าตอบแทนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้รับในฐานะกรรมการบริษัทของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแหล่งเงินได้ซึ่งเก็บภาษีได้ในรัฐแหล่งเงินได้รวมถึงค่าตอบแทนของบุคคลในฐานะกรรมการบริษัทที่ได้รับจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ทำงานวันต่อวันในลักษณะการบริหารหรือเทคนิคเก็บภาษีได้ในรัฐแหล่งเงินได้

4.3.11 นักแสดงและนักกีฬา

- 1) วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแหล่งเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้รับในฐานะนักแสดงหรือในฐานะนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่ได้กระทำในรัฐแหล่งเงินได้ ซึ่งเก็บภาษีได้ในรัฐแหล่งเงินได้ ในกรณีเงินได้ในส่วนกิจกรรมมีขึ้นกับผู้จัดการแสดงเงินได้นั้นเก็บภาษีได้ในที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำขึ้นในรัฐแหล่งเงินได้
- 2) วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยรัฐแหล่งเงินได้ เงินได้ที่นักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐแหล่งเงินได้หากการมาเยือนได้รับการอุดหนุนจากเงินทุนสาธารณะของรัฐหรือเงินทุนสาธารณะของส่วนราชการ และเงินได้ที่องค์การที่ไม่แสวงหากำไรในรัฐถิ่นที่อยู่รวมถึงกิจกรรมของโครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมหรือทางการกีฬาซึ่งได้รับความเห็นจากรัฐทั้งสองจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐ

4.3.12 เงินบำนาญและเงินปี

ใช้วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยให้รัฐถิ่นที่อยู่ทำการจัดเก็บภาษีเงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐสำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

4.3.13 งานรัฐบาล

ใช้วิธีขจัดภาษีซ้อนโดยให้รัฐแหล่งเงินได้ทำการจัดเก็บภาษีค่าตอบแทนนอกเหนือเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐแหล่งเงินได้หรือส่วนราชการของรัฐแหล่งเงินได้ให้แก่บุคคลหรือส่วนราชการองค์การตามกฎหมายของรัฐจะเก็บภาษีได้เฉพาะรัฐแหล่งเงินได้ รวมถึง เงิน

บ้านญาติ ใดๆที่จ่ายโดยหรือกองทุนที่ก่อตั้งขึ้น โดยรัฐแหล่งเงินได้หรือส่วนราชการหรือ องค์การบริหารส่วนบุคคลของรัฐแหล่งเงินได้ที่จ่ายให้บุคคลธรรมดาที่เกี่ยวกับบริการที่ ให้แก่รัฐนั้นจะเก็บได้เฉพาะรับแหล่งเงินได้

4.3.14 นักศึกษาและผู้ฝึกงาน

ใช้วิธีขจัดภาษีซ้อน โดยยกเว้นภาษีในรัฐแหล่งเงินได้ (รัฐที่เข้าไปเยือน) ซึ่งยกเว้นภาษี ในฐานะนักศึกษา การวิจัย ผู้ฝึกงานด้านธุรกิจหรือด้านเทคนิค วิชาชีพ และผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรมในระยะเวลาไม่เกินกว่า 2-5 ปีแล้วแต่กรณี โดยมีเงื่อนไขว่าเงินที่ได้นั้นเกิดจากแหล่งนอกรัฐนั้นและมุ่งประสงค์ให้เป็นค่าครองชีพ การศึกษาเล่าเรียน คั่นคว้า วิจัยหรือการเข้ารับการฝึกอบรม แต่ต้องเป็นเงินได้ที่จำเป็นต่อการครองชีพหรือการศึกษาของบุคคลนั้นและอาจมีการ กำหนดวงเงินและระยะเวลาที่ได้รับการยกเว้น

4.3.15 ครู และนักวิจัย

- 1) วิธีขจัดภาษีซ้อน โดยรัฐแหล่งเงินได้
เงินได้จากการวิจัยที่ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของเอกชนหรือกลุ่มบุคคล โดยเฉพาะนั้นต้องเสียภาษีดังกล่าว
- 2) การยกเว้นภาษีในรัฐแหล่งเงินได้
บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐได้เข้าไปเยือนอีกรัฐ โดยคำเชิญของ มหาวิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ของ รัฐแหล่งเงินได้และได้มาอยู่ไม่เกินสองปีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอน หรือการวิจัยที่สถาบันการศึกษาจะได้รับการยกเว้นภาษีสำหรับค่าตอบแทนใน การสอนหรือการวิจัย

4.3.16 เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้โดยชัดเจน

ใช้วิธีการขจัดภาษีซ้อน โดยให้รัฐผู้มีถิ่นที่อยู่ทำการจัดเก็บภาษีบรรดาเงินได้ของผู้มีถิ่นที่ อยู่ในรัฐซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดเจนในข้อตกลงจะเรียกเก็บได้เฉพาะในรัฐผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น หากเงินได้ดังกล่าวได้รับในรัฐแหล่งเงินได้ อาจเก็บได้ตามกฎหมายของรัฐแหล่งเงินได้ นั้น

บทที่ 5

การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทย และเมียนมาร์

การศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทย และเมียนมาร์นี้ ศึกษาจากกฎหมายภาษีของประเทศไทยและกฎหมายของประเทศเมียนมาร์ ดังแสดงรายละเอียดในบทที่ 4 ผลการศึกษาแบ่งเป็น 7 ส่วน ได้แก่

- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ ดังแสดงในตารางที่ 5.1
- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ ดังแสดงในตารางที่ 5.5
- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ ดังแสดงในตารางที่ 5.6
- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้าระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ ดังแสดงในตารางที่ 5.7
- การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ ดังแสดงในตารางที่ 5.8
- การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างไทยและเมียนมาร์ ดังแสดงในตารางที่ 5.9
- สิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ ดังแสดงในตารางที่ 5.10

5.1 การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างไทยและเมียนมาร์

การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับนักลงทุนต่างชาติที่มาลงทุนในประเทศไทยและเมียนมาร์ สามารถสรุปการเปรียบเทียบดังแสดงในตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

เกณฑ์การเสียภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
1. ปีภาษี	1 มกราคม – 31 ธันวาคม	1 เมษายน – 31 มีนาคม
2. ระยะเวลาที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ	อาศัยอยู่ในประเทศไทย 180 วันขึ้นไปในปีภาษีนั้น	อาศัยอยู่ในเมียนมาร์ 183 วันขึ้นไปในช่วงปีภาษีนั้น
3. แหล่งเงินได้ที่ต้องเสียภาษี	- ผู้อยู่ในประเทศไทยเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศไทยและแหล่งเงินได้นอกประเทศไทย - มิได้อยู่ในประเทศไทยเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศไทยเท่านั้น	- ผู้อยู่ในประเทศเมียนมาร์เสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศเมียนมาร์และแหล่งเงินได้นอกประเทศเมียนมาร์ - มิได้อยู่ในประเทศเมียนมาร์เสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศเมียนมาร์เท่านั้น
4. เงินได้พึงประเมิน	8 ประเภท	7 ประเภท
5. อัตราภาษี	อัตราก้าวหน้า ร้อยละ 0 – 35	อัตราก้าวหน้าร้อยละ 0 - 25
6. จำนวนเงินได้ที่ได้รับการยกเว้น	150,000 บาท	2,000,000 จ๊าด (ประมาณ 56,656 บาท)

จากตารางที่ 5.1 สามารถเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ได้ดังนี้

5.1.1 ปีภาษี

จะเห็นว่าปีภาษีของประเทศไทยกับเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยปีภาษีของไทยคือ เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม ของทุกปี ส่วนปีภาษีของเมียนมาร์เริ่มตั้งแต่ 1 เมษายน ถึง 31 มีนาคมของทุกปี

5.1.2 ระยะเวลาที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ระยะเวลาที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศของประเทศไทยและเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยชาวต่างชาติที่อยู่ในประเทศไทยตั้งแต่ 180 วันขึ้นไปถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ส่วนชาวต่างชาติที่อยู่ใน

ประเทศเมียนมาร์ต้องอยู่ 183 วันขึ้นไปจึงถือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสามารถหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนจากเงินได้พึงประเมิน ได้รับ การยกเว้นเงินได้บางส่วนและเสียภาษีในอัตราก้าวหน้า ส่วนผู้มีได้ที่อยู่ในประเทศจะเสีย ภาษีในอัตราก้าวหน้าจากรายได้ที่ได้รับ

5.1.3 แหล่งเงินได้ที่ต้องเสียภาษี

สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในและมีได้อยู่ในประเทศไทยและเมียนมาร์ คือ ผู้มีถิ่นที่อยู่ต้องเสียภาษี จากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศและแหล่งเงินได้นอกประเทศ และผู้มีได้อยู่ในประเทศ ต้องเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศเท่านั้นเช่นเดียวกัน

5.1.4 ประเภทเงินได้พึงประเมินของประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยประเทศไทยมี 8 ประเภท ส่วนประเทศเมียนมาร์มี 7 ประเภท โดยเปรียบเทียบ รายละเอียดของเงินได้ ดังตารางที่ 5.2

ตาราง 5.2 แสดงการเปรียบเทียบเงินประเภทเงินได้พึงประเมินของประเทศไทยและเมียนมาร์

ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
1. เงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน	1. เงินเดือน (Salaries)
2. เงินได้เนื่องจากหน้าที่หรือตำแหน่งงานที่ทำ หรือจากการรับทำงานให้	
3. ค่าแห่งกวีลิต์ ค่าแห่งลิขสิทธิ์หรือสิทธิอย่างอื่น	-
4. เงินได้ที่เป็นผลได้จากทุนทั้งหลาย	-
5. เงินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้เนื่องจากการให้เช่าทรัพย์สิน การผิดสัญญาเช่าซื้อทรัพย์สิน และการผิดสัญญาซื้อขายเงินผ่อน	4. สินทรัพย์ (Property)
6. เงินได้จากวิชาชีพอิสระ	2. วิชาชีพ (Profession)
7. เงินได้จากการรับเหมา	-
8. เงินได้จากการธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การ อุตสาหกรรม การขนส่งหรือการอื่นนอกจากที่ระบุ ไว้ใน 1. ถึง 7.	3. ธุรกิจ (Business) 7. แหล่งเงินได้อื่น ๆ (Other sources of income)
-	5. กำไรจากการขายทรัพย์สิน (Capital gains)
-	6. แหล่งเงินได้ที่ไม่เปิดเผย (Undisclosed sources of income)

จากตารางที่ 5.2 จะเห็นได้ว่าประเทศไทยจัดประเภทเงินได้พึงประเมินเป็น 8 ประเภท ส่วนประเทศเมียนมาร์มีเงินได้พึงประเมิน 7 ประเภท โดยมีประเภทเงินได้ที่มีความคล้ายคลึงกันได้แก่

- 1) เงินได้ประเภทที่ 1 ของประเทศเมียนมาร์ คือเงินเดือน เป็นส่วนหนึ่งของเงินได้ประเภทที่ 1 และ 2 ของประเทศไทย คือเงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงานและเงินได้เนื่องหน้าที่ หรือตำแหน่งงานที่ทำ หรือการรับทำงานให้
- 2) เงินได้ประเภทที่ 5 ของประเทศไทย คือ เงินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้เนื่องจากการให้เช่าทรัพย์สิน การผลิตสัญญาเช่าซื้อทรัพย์สิน และการผลิตสัญญาซื้อขายเงินผ่อน กับเงินได้ประเภทที่ 4 ของประเทศเมียนมาร์ คือ เงินได้จากสินทรัพย์
- 3) เงินได้ประเภทที่ 6 ของประเทศไทย คือ เงินได้จากวิชาชีพอิสระ กับเงินได้ประเภทที่ 2 ของประเทศเมียนมาร์ คือ เงินได้จากวิชาชีพ
- 4) เงินได้ประเภทที่ 3 ของประเทศเมียนมาร์ คือ เงินได้จากธุรกิจ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเงินได้พึงประเมินประเภทที่ 8 ของประเทศไทย คือ เงินได้จากการธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การอุตสาหกรรม การขนส่งหรือการอื่นนอกจากที่ระบุไว้ใน 1. ถึง 7.

โดยประเทศไทยมีเงินได้พึงประเมิน ประเภทที่ 3 ค่าแห่งกู้ดวิลล์ ค่าแห่งลิขสิทธิ์หรือสิทธิอย่างอื่น เงินได้พึงประเมินประเภทที่ 4 เงินได้ที่เป็นผลได้จากทุนทั้งหลาย และเงินได้พึงประเมินประเภทที่ 7 เงินได้จากการรับเหมา ซึ่งประเทศเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดเงินได้พึงประเมินประเภทนี้ไว้ จึงถือเป็นเงินได้พึงประเมินประเภทที่ 7 ของประเทศเมียนมาร์ คือ แหล่งเงินได้อื่นๆ

ส่วนประเทศเมียนมาร์มีการกำหนดเงินได้พึงประเมินประเภท กำไรจากการขายทรัพย์สิน เป็นเงินได้ประเภทที่ 5 และแหล่งเงินได้ที่ไม่เปิดเผย เป็นเงินได้ประเภทที่ 6 ซึ่งประเทศไทยไม่ได้กำหนดเงินได้พึงประเมินประเภทนี้ จึงถือว่าเป็นเงินได้ประเภทที่ 8 ของประเทศไทย คือ เงินได้ประเภทอื่นที่ไม่ได้ระบุไว้ในประเภทเงินได้ที่ 1-7

- 5.1.5 อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศไทยและเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยประเทศไทยจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราร้อยละ 0 – 35 ส่วนประเทศเมียนมาร์จัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราร้อยละ 0 – 25 โดยมีชั้นของเงินได้และอัตราภาษี ดังแสดงในตารางที่ 5.3 (ในที่นี่ได้มีการแปลงหน่วยเงินจ๊าดเป็นเงินบาท เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้ โดยอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่ 29 กันยายน 2558 โดย Central Bank of Myanmar 1 บาท = 35.301จ๊าด)

ตารางที่ 5.3 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศไทยและเมียนมาร์ในหน่วยบาท

ประเทศไทย		ประเทศเมียนมาร์	
เงินได้สุทธิ(บาท)	อัตราภาษี	เงินได้สุทธิ(บาท)	อัตราภาษี
ไม่เกิน150,000	ยกเว้น	ไม่เกิน56,656	ยกเว้น
150,001–300,000	ร้อยละ 5	เกิน56,656–141,639	ร้อยละ 5
300,001–500,000	ร้อยละ 10	เกิน 141,639–283,278	ร้อยละ 10
500,001–750,000	ร้อยละ 15	เกิน283,278–566,566	ร้อยละ 15
750,001 – 1,000,000	ร้อยละ 20	เกิน566,566–849,834	ร้อยละ 20
1,000,001 – 2,000,000	ร้อยละ 25	849,834 ขึ้นไป	ร้อยละ 25
2,000,001 – 4,000,000	ร้อยละ 30		
4,000,000ขึ้นไป	ร้อยละ 35		

จากตาราง 5.3 ข้างต้นสามารถเปรียบเทียบขั้นของเงินได้และอัตราภาษีของประเทศไทยและเมียนมาร์ได้ดังตารางที่ 5.4

ตารางที่ 5.4 แสดงการเปรียบเทียบอัตราภาษีบุคคลธรรมดาของประเทศไทยและเมียนมาร์

เงินได้สุทธิ(บาท)	อัตราภาษีของประเทศไทย	อัตราภาษีของประเทศไทย
ไม่เกิน 56,656	ยกเว้น	ยกเว้น
เกิน 56,656 – 141,639	ยกเว้น	ร้อยละ 5
เกิน 141,639 - 150,000	ยกเว้น	ร้อยละ 10
เกิน 150,000- 283,278	ร้อยละ 5	ร้อยละ 10
เกิน 283,278- 300,000	ร้อยละ 5	ร้อยละ 15
เกิน 300,000 - 500,000	ร้อยละ 10	ร้อยละ 15
เกิน 500,000- 566,566	ร้อยละ 15	ร้อยละ 15
เกิน 566,566 - 750,000	ร้อยละ 15	ร้อยละ 20
เกิน750,000 - 849,834	ร้อยละ 20	ร้อยละ 20
เกิน 849,834 - 1,000,000	ร้อยละ 20	ร้อยละ 25
เกิน1,000,000 - 2,000,000	ร้อยละ 25	ร้อยละ 25
เกิน2,000,000 - 4,000,000	ร้อยละ 30	ร้อยละ 25
4,000,000 ขึ้นไป	ร้อยละ 35	ร้อยละ 25

จากตารางที่ 5.4 เมื่อเปรียบเทียบช่วงของเงินได้และอัตราภาษีจะเห็นว่าประเทศไทย ยกเว้นเงินได้ที่ต้องเสียภาษีมากกว่าเมียนมาร์ โดยไทยยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 150,000 บาท ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 2,000,000 จ๊าด หรือประมาณ 56,000 บาท และเงินได้ที่ต่ำกว่า 1,000,000 บาท ประเทศไทยเสียภาษีในอัตราภาษีที่ต่ำกว่าเมียนมาร์ ส่วนเงินได้ตั้งแต่ 1,000,000 – 2,000,000 บาท จะเสียภาษีในอัตราเท่ากัน และเงินได้ตั้งแต่ 2,000,000 บาท ขึ้นไป เมียนมาร์จะเสียภาษีในอัตราที่ต่ำกว่า โดยอัตราภาษีขั้นสูงสุดของไทยเท่ากับ ร้อย ละ 35 และอัตราภาษีขั้นสูงสุดของเมียนมาร์เท่ากับ ร้อยละ 25

5.1.6 จากการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างประเทศไทยและเมียน มาร์พบสิทธิประโยชน์ทางภาษีดังนี้

1) สิทธิประโยชน์ด้านระยะเวลาที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ

ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ด้านระยะเวลาที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ มากกว่าเมียนมาร์ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสามารถหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อน จากเงินได้พึงประเมิน ได้รับการยกเว้นเงินได้บางส่วนและเสียภาษีในอัตรา ก้าวหน้า ซึ่งผู้ที่ถือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยคือ 180 วันขึ้นไป ส่วนเมียนมาร์ ใช้ระยะเวลามากกว่าไทย 183 วันขึ้นไป

2) สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสูงกว่า เมียนมาร์ โดยไทยยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 150,000 บาท ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้ที่ไม่ เกิน 2,000,000 จ๊าด หรือประมาณ 56,000 บาท

3) สิทธิประโยชน์ด้านอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

3.1) กรณีเงินได้ที่ต่ำกว่า 1,000,000 บาท ประเทศไทยมีสิทธิประโยชน์ทางภาษี มากกว่าเมียนมาร์ โดยประเทศไทยเสียภาษีในอัตราร้อยละ 0-20 ซึ่งกว่า เมียนมาร์ที่เสียภาษีในอัตราร้อยละ 0-25

3.2) กรณีเงินได้ตั้งแต่ 1,000,000 – 2,000,000 บาท ไทยและเมียนมาร์จะเสีย ภาษีในอัตราเท่ากัน

- 3.3) กรณีเงินได้ตั้งแต่ 2,000,000 บาทขึ้นไป เมียนมาร์จะเสียภาษีในอัตราที่ต่ำกว่า โดยอัตรากำไยขั้นสูงสุดของไทยเท่ากับ ร้อยละ 35 และอัตรากำไยขั้นสูงสุดของเมียนมาร์เท่ากับ ร้อยละ 25

5.2 การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างประเทศและเมียนมาร์

เกณฑ์การเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับนักลงทุนต่างชาติที่มาลงทุนในประเทศไทยและเมียนมาร์ มีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับปีภาษีและประเภทเงินได้พึงประเมินเช่นเดียวกับภาษีเงินได้นิติบุคคลธรรมดา แต่หลักเกณฑ์อื่นๆ สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 5.5

ตารางที่ 5.5 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

หลักเกณฑ์การเสียภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
1.ผู้มีหน้าที่เสียภาษี	<ul style="list-style-type: none"> - นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย - นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่เข้าเงื่อนไข 	<ul style="list-style-type: none"> - นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของเมียนมาร์ - นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่เข้าเงื่อนไข
2.ฐานภาษี	<ul style="list-style-type: none"> - กำไรสุทธิ - รายได้ก่อนหักจ่าย - เงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย 	<ul style="list-style-type: none"> - กำไรสุทธิ - กำไรจากการจำหน่ายสินทรัพย์
3.อัตรากำไย	<ul style="list-style-type: none"> - ทั่วไป ร้อยละ 20 - SMEs ร้อยละ 0 - 20 - จำกัดกำไร ร้อยละ 10 	<ul style="list-style-type: none"> - ทั่วไป ร้อยละ 25 - SMEs ร้อยละ 0 - 25
4. สิทธิประโยชน์ทางภาษี	<ul style="list-style-type: none"> - สามารถนำผลขาดทุนสุทธิหรือผลขาดทุนสะสมจากปีก่อนมาหักออกจากกำไรสุทธิในปีปัจจุบันแต่ต้องไม่เกิน 5 ปี 	<ul style="list-style-type: none"> - สามารถนำผลขาดทุนสุทธิหรือผลขาดทุนสะสมจากปีก่อนมาหักออกจากกำไรสุทธิในปีปัจจุบันแต่ต้องไม่เกิน 3 ปี

ตารางที่ 5.5 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างไทยและเมียนมาร์ (ต่อ)

หลักเกณฑ์การเสียภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
4. สิทธิประโยชน์ทางภาษี (ต่อ)	<ul style="list-style-type: none"> - กิจการที่มีค่าจ้างเพื่อทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี (R&D) สามารถหักรายจ่ายทางภาษี 2 เท่า - ผู้ประกอบการที่ซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์ของเครื่องจักรที่ใช้สำหรับการวิจัยและพัฒนาสามารถหักค่าเสื่อม และค่าเสื่อมราคาในอัตราพิเศษ - ผู้ประกอบการการขนาดกลางขนาดย่อม (SMEs) หักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้น ในวันที่ได้ทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ อาคาร และเครื่องจักรในอัตราพิเศษ 	

จากตารางที่ 5.5 แสดงให้เห็นว่าสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยและเมียนมาร์มีประเด็นที่เหมือนและแตกต่างกัน ดังนี้

- 5.2.1 ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทย ได้แก่ นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยและนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่เข้ามาทำกิจกรรมในไทยหรือได้รับเงินได้จากประเทศไทย เช่นเดียวกับเมียนมาร์ที่มีผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ได้แก่ นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเมียนมาร์ และนิติบุคคลต่างประเทศที่มีรายได้ในเมียนมาร์
- 5.2.2 ฐานภาษีเงินได้นิติบุคคลของไทย ประกอบด้วย 4 ฐาน ได้แก่ ฐานกำไรสุทธิ ฐานรายได้ก่อนหักรายจ่าย ฐานเงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย และฐานกำไรที่จำหน่ายไปต่างประเทศ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะเสียภาษีในฐานกำไรสุทธิ นอกจากรายได้จากกิจการ

ขนส่งระหว่างประเทศของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนต่างประเทศ มูลนิธิ สมาคม จะเสียภาษีภาษีรายได้ก่อนหักรายจ่าย บริษัทต่างประเทศที่มีได้ประกอบการในไทยแต่มีรายได้เพียงประเมินในไทยเสียภาษีในฐานเงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย และนิติบุคคลที่มีการจำหน่ายกำไรไปต่างประเทศจะเสียภาษีในฐานเงินกำไรจำหน่ายไปต่างประเทศ ส่วนฐานภาษีของประเทศเมียนมาร์จะเป็นฐานกำไรสุทธิและกำไรจากการจำหน่ายสินทรัพย์

- 5.2.3 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลของประเทศไทยกับประเทศเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยทั่วไปประเทศไทยจัดเก็บในอัตราร้อยละ 20 ของกำไรสุทธิ ซึ่งต่ำกว่าประเทศเมียนมาร์ที่จัดเก็บในอัตราร้อยละ 25 ของกำไรสุทธิ

นอกจากนี้ทั้งไทยและเมียนมาร์มีการส่งเสริม SMEs โดยไทยยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก กำไรมากกว่า 300,000 บาทถึง 3,000,000 บาท จัดเก็บในอัตราร้อยละ 15 และ กำไรที่มากกว่า 3,000,000 บาทจัดเก็บในอัตราร้อยละ 20 ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิไม่เกิน 10,000,000 จ๊าด (ประมาณ 283,278 บาท) ให้กับ SMEs ที่จัดตั้งใหม่เป็นเวลา 3 ปีซึ่งจะเห็นได้ว่าประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีกับ SMEs มากกว่าเมียนมาร์และจัดเก็บภาษีในอัตราน้อยกว่าเมียนมาร์

การโอนกำไรไปต่างประเทศ สำหรับนิติบุคคลที่จำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทยให้เสียภาษีโดยหักภาษีในอัตราร้อยละ 10 จากจำนวนเงินที่จำหน่ายออกไปสำหรับประเทศเมียนมาร์ปัจจุบันยังไม่มีหลักเกณฑ์เรื่องการจำหน่ายกำไรจึงไม่มีมีการเสียภาษีหากจำหน่ายเงินกำไรออกนอกประเทศ

- 5.2.4 สิทธิประโยชน์ทางภาษีตามมาตรการภาษีของรัฐบาลของประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ในการนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิในปีปัจจุบันไม่เกิน 5 ปี ส่วนเมียนมาร์สามารถนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิไม่เกิน 3 ปี นอกจากนี้ประเทศไทยยังให้สิทธิประโยชน์สำหรับกิจการที่มีค่าจ้างเพื่อทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี (R & D) สามารถหักรายจ่ายทางภาษี 2 เท่า ผู้ประกอบการที่ซื้อเครื่องจักร และอุปกรณ์ของเครื่องจักรที่ใช้สำหรับการวิจัยและพัฒนา สามารถหักค่าเสื่อม และค่าเสื่อมราคาในอัตราพิเศษ และผู้ประกอบการขนาดกลางขนาดย่อม (SMEs) หักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้ทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ อาคาร และเครื่องจักรในอัตราพิเศษ
- 5.2.5 จากการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ พบสิทธิประโยชน์ทางภาษิดังนี้

1) สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับกิจการ SMEs

ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับกิจการ SMEs มากกว่าเมียนมาร์ โดยประเทศไทยยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาท และลดอัตรากำไรสำหรับ กิจการ SMEs ส่วนเมียนมาร์ ยกเว้นภาษีให้กับกิจการ SMEs ที่ตั้งใหม่ สำหรับกำไรสุทธิไม่เกิน 10,000,000 จ๊าด (ประมาณ 283,278 บาท) เป็นเวลา 3 ปี

2) สิทธิประโยชน์ในการนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิ

ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ในการนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิมากกว่าเมียนมาร์ โดยไทยสามารถนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิภายใน 5 ปี ส่วนเมียนมาร์ภายใน 3 ปี

3) สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่าย

ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่ายทางภาษีมมากกว่าเมียนมาร์ โดยประเทศไทยสามารถหักค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาได้ 2 เท่า และสามารถหักค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราพิเศษ

4) สิทธิประโยชน์ในการโอนกำไรไปต่างประเทศ

ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์ในการ โอนกำไรไปต่างประเทศมากกว่าไทย โดยเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการจำหน่ายกำไรจึงไม่เสียภาษี ส่วนประเทศไทยเสียภาษีในอัตราร้อยละ 10

5.3 การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายระหว่างไทยและเมียนมาร์

ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย จัดเก็บจากผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล ก่อนที่จะถึงกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้ โดยกำหนดให้ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ไว้ ณ ที่จ่าย ตามประเภทเงินได้และอัตรากำไรที่กำหนด สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ถือเป็นเครดิตภาษีของผู้มีเงินได้ ส่วนผู้มีได้อยู่ในประเทศ ถือเป็นภาษีสุดท้าย (Final Tax) สามารถเปรียบเทียบอัตรากำไรเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ของประเทศไทยและเมียนมาร์ได้ดังตารางที่

5.6

ตารางที่ 5.6 แสดงการเปรียบเทียบอัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

แหล่งเงินได้จากรายได้	ผู้พำนัก		ผู้มีได้พำนัก	
	อัตราภาษี ประเทศ ไทย	อัตราภาษี ประเทศ เมียนมาร์	อัตราภาษี ประเทศ ไทย	อัตราภาษี ประเทศ เมียนมาร์
หน่วยงานของรัฐเป็นผู้จ่ายเงินได้มาตรา 40(2) - (8)	ร้อยละ 1	N/A	ร้อยละ 1	N/A
เงินได้จากการรับทำงานให้	ร้อยละ 3	N/A	ร้อยละ 15	N/A
ค่าลิขสิทธิ์ - บุคคลธรรมดา - นิติบุคคล	อัตรา ก้าวหน้า/ ร้อยละ 3	ร้อยละ 15	ร้อยละ 15	ร้อยละ 20
ดอกเบี้ย - บุคคลธรรมดา - นิติบุคคล	ร้อยละ 1 ร้อยละ 15	ยกเว้น	ร้อยละ 15	ร้อยละ 15
เงินปันผล	ร้อยละ 10	ยกเว้น	ร้อยละ 10	ยกเว้น
ค่าเช่าสินทรัพย์	ร้อยละ 5	N/A	ร้อยละ 15	N/A
เงินได้จากการขายสินค้าและการให้บริการ ภายในประเทศ ตามสัญญา หรือข้อตกลง อื่นๆ ที่ทำกับองค์กรของรัฐ	ร้อยละ 1	ร้อยละ 2	ร้อยละ 1	ร้อยละ 3.5
เงินได้จากการขายสินค้าภายในประเทศ ตาม สัญญา หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับ ห้าง หุ้นส่วน บริษัท และองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตาม กฎหมายในประเทศ	ยกเว้น	ร้อยละ 2	ยกเว้น	ร้อยละ 3.5
เงินได้จากการให้บริการภายในประเทศ ตาม สัญญา หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับ ห้าง หุ้นส่วน บริษัท และองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตาม กฎหมายในประเทศ	ร้อยละ 3	ร้อยละ 2	ร้อยละ 15	ร้อยละ 3.5

ตารางที่ 5.6 แสดงการเปรียบเทียบอัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ (ต่อ)

แหล่งเงินได้จากรายได้	ผู้พำนัก		ผู้มีได้พำนัก	
	อัตราภาษี ประเทศ ไทย	อัตราภาษี ประเทศ เมียนมาร์	อัตราภาษี ประเทศ ไทย	อัตราภาษี ประเทศ เมียนมาร์
เงินได้การจัดซื้อจัดจ้างภายในประเทศ ตาม สัญญา หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับองค์กร ต่างประเทศ	ขึ้นอยู่กับ ตัวการ ตัวแทน	ร้อยละ 2	ขึ้นอยู่กับ ตัวการ ตัวแทน	ร้อยละ 3.5

หมายเหตุ : N/A คือ ไม่มีข้อมูล (Not Available)

จากตารางที่ 5.6 ประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย จากประเภทเงินได้ที่เหมือน และต่างกัน โดยประเภทเงินได้ที่ประเทศไทยและเมียนมาร์มีการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย เหมือนกัน ได้แก่ ค่าลิขสิทธิ์ ดอกเบี้ย และเงินปันผล รายละเอียดดังนี้

5.3.1 ค่าลิขสิทธิ์ สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย บุคคลธรรมดาจัดเก็บตามบัญชีอัตราภาษีเงินได้ และนิติบุคคลจัดเก็บในอัตราร้อยละ 3 ส่วนผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ทั้ง บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลจัดเก็บในอัตราร้อยละ 15 ส่วนผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ในไทยหัก ภาษี ณ ที่จ่าย ร้อยละ 15 ส่วนเมียนมาร์หัก ร้อยละ 20 จะเห็นได้ว่าประเทศเมียนมาร์หัก ภาษี ณ ที่จ่ายจากค่าลิขสิทธิ์มากกว่าประเทศไทย

5.3.2 ดอกเบี้ย จะเห็นได้ว่าประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ใน ประเทศเมียนมาร์ ส่วนประเทศไทยจัดเก็บ ร้อยละ 1 สำหรับบุคคลธรรมดา และ ร้อยละ 15 สำหรับนิติบุคคล ส่วนผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ทั้งประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์จัดเก็บ ร้อยละ 15 เท่ากัน

5.3.3 เงินปันผล ประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินปันผล ขณะที่ ประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินปันผล ในอัตรา ร้อยละ 10

5.3.4 เงินได้จากการขายสินค้าและการให้บริการภายในประเทศ ตามสัญญาหรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับองค์กรของรัฐ ประเทศไทยหักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 1 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่และผู้ มีได้มีถิ่นที่อยู่ ซึ่งต่ำกว่าประเทศเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่

- 5.3.5 เงินได้จากการขายสินค้าภายในประเทศ ตามสัญญาหรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับห้างหุ้นส่วน บริษัท และองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายในประเทศ ประเทศไทยไม่มีการหักภาษี ส่วนประเทศเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่
- 5.3.6 เงินได้จากการให้บริการภายในประเทศ ตามสัญญาหรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับห้างหุ้นส่วน บริษัท และองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายในประเทศ ประเทศไทยหักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 3 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่และร้อยละ 15 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ ซึ่งสูงกว่าประเทศเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่
- 5.3.7 เงินได้การจัดซื้อจัดจ้างภายในประเทศ ตามสัญญา หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับองค์กรต่างประเทศ อัตราภาษีหัก ณ ที่จ่ายของประเทศไทยจะขึ้นอยู่กับตัวการตัวแทน ส่วนประเทศเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่
- 5.3.8 จากการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์พบสิทธิประโยชน์ทางภาษีดังนี้
- 1) สิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย
 - 1.1) สำหรับดอกเบี้ย ประเทศเมียนมาร์จะให้สิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ส่วนประเทศไทยจัดเก็บร้อยละ 1 สำหรับบุคคลธรรมดา และร้อยละ 15 สำหรับนิติบุคคล ส่วนผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและเมียนมาร์จัดเก็บในอัตราร้อยละ 15 เท่ากัน
 - 1.2) สำหรับเงินปันผล ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์มากกว่าประเทศไทย โดยประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินปันผล ส่วนประเทศไทยจัดเก็บในอัตราร้อยละ 15
 - 1.3) สำหรับเงินได้จากการขายสินค้าภายในประเทศ ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์มากกว่าประเทศเมียนมาร์ โดยยกเว้นการจัดเก็บภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินได้จากการขายสินค้า ส่วนประเทศเมียนมาร์จัดเก็บในอัตราร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ

5.4 การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้า ระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

ประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าและบริการ ส่วนประเทศเมียนมาร์มีการจัดเก็บภาษีการค้า สามารถเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ ได้ดังตาราง 5.7

ตารางที่ 5.7 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้าระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

หลักเกณฑ์การเสียภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
1. ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษี	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการตั้งแต่ 1.8 ล้านบาทต่อปีขึ้นไป - ผู้นำเข้าสินค้า 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการตั้งแต่ 20 ล้านจ๊าด (ประมาณ 566,556 บาท) ต่อปีขึ้นไป - ผู้นำเข้าและทำการค้าระหว่างประเทศ
2. ฐานภาษี	<ul style="list-style-type: none"> - มูลค่าสิ่งที่ได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้าหรือให้บริการ - มูลค่าสินค้าส่งออกโดยใช้ราคา F.O.B. บวกด้วยสรรพสามิตและภาษีหรือค่าธรรมเนียมอื่นตามที่กำหนดไม่รวมอากรขาออก - มูลค่าของสินค้านำเข้าโดยใช้ราคา C.I.F. ของสินค้า บวกด้วยอากรขาเข้า ภาษีสรรพสามิตและภาษีหรือค่าธรรมเนียมอื่นตามที่กฎหมายกำหนด 	<ul style="list-style-type: none"> - สินค้าที่ผลิตในประเทศ - จำนวนจากรายได้จากการขาย - สินค้านำเข้าคำนวณจากต้นทุนนำเข้า (Landed Cost) - การให้บริการในประเทศ - จำนวนจากรายได้รวม หรือรายได้หลังหักต้นทุน ขึ้นอยู่กับประเภทของบริการ
3. อัตราภาษี	ร้อยละ 0 – 7	ร้อยละ 0 - 120

ตารางที่ 5.7 แสดงการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้าระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ (ต่อ)

หลักเกณฑ์การเสียภาษี	ไทย	เมียนมาร์
4. การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม/ ภาษีการค้า	- การขายสินค้า (ที่มีใช้การ ส่งออก) หรือการให้บริการรวม 19 รายการ - การนำเข้าสินค้า เช่น สินค้าจาก ต่างประเทศที่นำเข้าไปในเขต ปลอดอากร	- การขายสินค้า 79 รายการ และ การให้บริการ 23 รายการ

จากตารางที่ 5.7 สามารถเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้าระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ได้ดังนี้

5.4.1 ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้า สำหรับประเทศไทยคือผู้ประกอบการมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการตั้งแต่ 1.8 ล้านบาทต่อปีขึ้นไปและผู้นำเข้าสินค้าส่วนประเทศเมียนมาร์ ได้แก่ ผู้ประกอบการมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการตั้งแต่ 20 ล้านจ๊าด (ประมาณ 566,556 บาท) ต่อปีขึ้นไป ผู้นำเข้าและทำการค้าระหว่างประเทศ

5.4.2 ฐานภาษีการขายสินค้าและบริการของประเทศไทยและประเทศมีความแตกต่างกัน โดยประเทศไทยคิดภาษีมูลค่าเพิ่มจากมูลค่าที่ได้รับจากการขายหรือให้บริการ ส่วนประเทศเมียนมาร์ฐานภาษีการค้าสำหรับการขายสินค้าคำนวณจากรายได้จากการขาย และการให้บริการคำนวณจากรายได้จากการบริการ หรือรายได้จากการบริการหลังหักต้นทุนขึ้นอยู่กับประเภทกิจการ

ฐานภาษีของการนำเข้าสินค้าของประเทศไทยใช้ราคา C.I.F + อกรขาเข้า + ภาษีสรรพสามิตและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ตามกฎหมายกำหนด ส่วนประเทศเมียนมาร์ใช้มูลค่าต้นทุนนำเข้า (Land Cost) คือ C.I.F. + ค่าภาระเรือเข้าท่า + อกรขาเข้า

ฐานภาษีการส่งออกของประเทศไทยใช้ราคา F.O.B. + ภาษีสรรพสามิต + ค่าธรรมเนียมอื่นๆ ส่วนประเทศเมียนมาร์คำนวณจากรายได้จากการขาย เช่นเดียวกับการขายสินค้าในประเทศ

5.4.3 อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยและอัตราภาษีการค้าของประเทศเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยโดยทั่วไปอยู่ที่ ร้อยละ 7 และ ร้อย

ละ 0 สำหรับสินค้าส่งออก ส่วนของประเทศเมียนมาร์อัตราภาษีการค้าจะมีหลายอัตรา อยู่ที่ร้อยละ 0 – 120 ซึ่งสินค้าและบริการ โดยทั่วไปอยู่ที่ ร้อยละ 5 การขาย อสังหาริมทรัพย์ร้อยละ 3 สินค้าพิเศษ 16 ชนิด ได้แก่สินค้าประเภท บุหรี่ ยาสูบ สุรา เบียร์ ไวน์ อัญมณี รถ น้ำมัน เชื้อเพลิง ก๊าซธรรมชาติ คิด ร้อยละ 5 - 120 และ ร้อยละ 0 สำหรับสินค้าส่งออกยกเว้นสินค้า 6 ชนิดคิดร้อยละ 5 – 50

5.4.4 การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยและการยกเว้นภาษีการค้าของประเทศเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยประเทศไทยยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้าและการให้บริการ 19 ชนิด และยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าสินค้าในเขตปลอดอากร ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีการค้าสำหรับสินค้า 79 รายการ และการให้บริการ 23 รายการ จะเห็นได้ว่าประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีสำหรับสินค้าและบริการมากกว่าประเทศไทย

5.4.5 จากการเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีการค้าระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์พบสิทธิประโยชน์ทางภาษีดังนี้

1) สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้า

ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์มากกว่าไทย โดยเมียนมาร์มีการยกเว้นภาษีการค้าสำหรับการขายสินค้า 79 รายการ และการให้บริการ 23 รายการ ส่วนไทยยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้า (ที่มิใช่การส่งออก) หรือการให้บริการรวม 19 รายการและการนำเข้าสินค้า เช่น สินค้าจากต่างประเทศที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากร

5.5 การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทยและเมียนมาร์สามารถเปรียบเทียบได้ ดังตารางที่ 5.8

ตารางที่ 5.8 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

สิทธิประโยชน์ทางภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
1. การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล เป็นระยะเวลา 3 ปี 5 ปี หรือ 8 ปี	- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล เป็นระยะเวลา 5 ปี - ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล จากกำไรสะสมที่นำกลับมา ลงทุนใหม่อีกครั้งภายใน ระยะเวลา 1 ปี
2. การลดหย่อนอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล	- ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับกำไรสุทธิที่ได้จากการ ลงทุนร้อยละ 50 ของอัตราปกติ เป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวัน สิ้นสุดระยะเวลายกเว้นภาษีเงิน ได้นิติบุคคล	
3. สิทธิประโยชน์ในการลงทุน เพื่อการส่งออก		- ยกเว้นภาษีเงินได้สูงสุดร้อยละ 50 ของกำไรจากการส่งออก
4. สิทธิประโยชน์ด้านศุลกากร	- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร - ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับ วัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับ การผลิตเพื่อการส่งออกเป็น ระยะเวลา 1 ปี	- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับ เครื่องจักรและอุปกรณ์เป็น ระยะเวลา 5 ปี นับตั้งแต่มีการ ผลิตเชิงพาณิชย์ - ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับ วัตถุดิบเป็นระยะเวลา 3 ปี นับตั้งแต่มีการผลิตเชิงพาณิชย์ - ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัสดุ เพื่อใช้ในการก่อสร้างในช่วง ระยะเวลาก่อสร้างโครงการ
5. การนำผลขาดทุนมาหักเป็น ค่าใช้จ่าย	ภายใน 5 ปี	ภายใน 3 ปี

ตารางที่ 5.8 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ (ต่อ)

สิทธิประโยชน์ทางภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
6. สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่าย	<p>กรณีกิจการตั้งอยู่ใน 20 จังหวัดที่มีรายได้อ่อนกว่าค่า</p> <p>- อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปาเป็น 2 เท่า เป็นระยะเวลา 10 ปี</p> <p>- อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิ ร้อยละ 25 ของเงินลงทุนภายใน 10 ปีนับแต่วันที่ได้รับมีรายได้อันนี้</p> <p>นอกเหนือไปจากค่าเสื่อมราคาปกติ</p>	<p>- สามารถนำค่าใช้จ่ายในการทำวิจัยและพัฒนาไปใช้ในการหักลดหย่อนภาษีได้</p> <p>- ได้สิทธิในการหักลดหย่อนภาษีจากค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ในอัตราที่คณะกรรมการการลงทุนของเมียนมาร์ (MIC) กำหนด</p>

จากตารางที่ 5.8 สามารถเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนประเทศไทยและเมียนมาร์ได้ดังนี้

5.5.1 การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์มีระยะเวลาการยกเว้นที่แตกต่างกัน โดยประเทศไทยมีการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 ปี 5 ปี หรือ 8 ปี ขึ้นอยู่กับประเภทและที่ตั้งของกิจการ ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 5 ปี จะเห็นได้ว่าระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้สูงสุดของไทยนานกว่าเมียนมาร์ แสดงให้เห็นว่าไทยให้สิทธิประโยชน์มากกว่าเมียนมาร์

5.5.2 การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลมีความแตกต่างกัน

สำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนประเทศไทยจะลดหย่อนภาษีเงินได้สำหรับกำไรสุทธิร้อยละ 50 ของอัตรากปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากสิ้นสุดระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้ ส่วนประเทศเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดสิทธิประโยชน์นี้สำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

5.5.3 การยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับการส่งออกมีความแตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าประเทศไทย ไม่ได้กำหนดสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับการส่งออกไว้ ส่วนเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์สำหรับการส่งออกโดยยกเว้นภาษีเงินได้สูงสุดร้อยละ 50 ของกำไรจากการส่งออก

5.5.4 สิทธิประโยชน์ด้านศุลกากร

ประเทศไทยมีการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุเพื่อการส่งออกส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรและอุปกรณ์ ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบเพื่อใช้ในการผลิต และยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง

การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ประเทศไทยยกเว้นไม่จำกัดระยะเวลา ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นเป็นระยะเวลา 5 ปี

การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นที่ใช้ในการผลิต ประเทศไทยยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบเพื่อการส่งออกเท่านั้น เป็นระยะเวลา 1 ปี ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบเป็นเวลา 3 ปี

นอกจากนี้ประเทศเมียนมาร์ยังยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างโรงงานหรือสถานประกอบการในช่วงระยะเวลาก่อสร้างโครงการ ซึ่งไทยไม่ได้ยกเว้น

5.5.5 การนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่าย

ในประเทศไทยสามารถนำผลขาดทุนสุทธิไปหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิในปีต่อไปภายใน 5 ปี ส่วนเมียนมาร์สามารถนำผลขาดทุนสุทธิไปหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิในปีต่อไปภายใน 3 ปีเท่านั้น จะเห็นได้ว่าไทยให้สิทธิประโยชน์ในด้านการนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่ายมากกว่าเมียนมาร์

5.5.6 สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่ายมีความแตกต่างกัน

ในประเทศไทยอนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปาเป็น 2 เท่าเป็นระยะเวลา 10 ปีสำหรับกิจการที่ตั้งอยู่ใน 20 จังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้ และอนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิ ร้อยละ 25 ของเงินลงทุนภายใน 10 ปีนับแต่วันที่เริ่มมีรายได้ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากค่าเสื่อมราคาปกติ ซึ่งเมียนมาร์ไม่ได้ให้สิทธิประโยชน์ในส่วนนี้ แต่ให้สิทธิประโยชน์ในกรณีบริษัทมีค่าใช้จ่ายในการทำวิจัยและพัฒนาสามารถนำค่าใช้จ่ายดังกล่าวมาใช้ในการหัก

ลดหย่อนภาษีได้ และได้สิทธิหักค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ ในอัตราที่คณะกรรมการการลงทุนของเมียนมาร์ (MIC) กำหนดขณะที่ไทยไม่ได้กำหนดสิทธิประโยชน์ในเรื่องนี้ในกฎหมายส่งเสริมการลงทุน แต่กำหนดประมวลรัษฎากร ซึ่งให้สิทธิประโยชน์ในการนำค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา มาหักเป็นรายจ่ายได้ 2 เท่า และสามารถหักค่าเสื่อมราคาสำหรับสินทรัพย์บางประเภทในอัตราพิเศษ แม้กิจการไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

5.6 การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

ประเทศไทยและเมียนมาร์มีการกำหนดเขตเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและการลงทุนภายในประเทศ โดยได้กำหนดเขตเศรษฐกิจพิเศษและสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษของประเทศไทยและเมียนมาร์สามารถเปรียบเทียบได้ ดังตารางที่ 5.9

ตารางที่ 5.9 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

สิทธิประโยชน์ทางภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
1. เขตเศรษฐกิจพิเศษ	5 แห่ง	3 แห่ง
2. การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	8 ปี (BOI)	5 – 8 ปี
3. การลดหย่อนอัตรากำไรเงินได้นิติบุคคล	- ลดหย่อนร้อยละ 50 ของอัตรากำไรปกติ เป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากระยะเวลายกเว้นภาษี (BOI) - ลดหย่อนอัตรากำไรเหลือร้อยละ 10 เป็นระยะเวลา 10 รอบบัญชี (non BOI)	- ลดหย่อนร้อยละ 50 ของอัตรากำไรปกติ เป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากระยะเวลายกเว้นภาษี - ลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 อีก 5 ปี หากนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่ภายในหนึ่งปี
4. สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่าย	- อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปาเป็น 2 เท่า เป็นระยะเวลา 30 ปี	

ตารางที่ 5.9 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ (ต่อ)

สิทธิประโยชน์ทางภาษี	ประเทศไทย	ประเทศเมียนมาร์
4.สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่าย (ต่อ)	- อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิ ร้อยละ 25 ของเงินลงทุน นอกเหนือไปจากค่าเสื่อมราคาปกติ	
5. สิทธิประโยชน์ด้านศุลกากร	- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร (BOI) - ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับการผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี (BOI) และ ไม่จำกัดระยะเวลาสำหรับเขตปลอดอากร (Free Zone) และคลังสินค้าทัณฑ์บน (Bonded Warehouse)	- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ สินค้าทุน เครื่องจักร และส่วนประกอบ วัสดุก่อสร้างที่ใช้ในการก่อสร้างโรงงานและสถานประกอบการ ยานพาหนะเป็นระยะเวลา 5 ปี ในเขต Promotion Zone และไม่จำกัดระยะเวลา ในเขต Free Zone - ลดหย่อนอากรขาเข้าร้อยละ 50 อีก 5 ปีต่อไป สำหรับวัตถุดิบ เครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วนที่ใช้ในการผลิต ในเขต Promotion Zone
6. การนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่าย	ภายใน 5 ปี	ภายใน 5 ปี

5.6.1 ปัจจุบันประเทศไทยมีเขตเศรษฐกิจพิเศษ 5 แห่ง ได้แก่ เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษตากเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสงขลา และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษตราด ส่วนประเทศเมียนมาร์ มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ 3 แห่ง ได้แก่ เขตเศรษฐกิจพิเศษทวาย เขตเศรษฐกิจพิเศษจ้อกผั่ว และเขตเศรษฐกิจพิเศษติวลา

5.6.2 การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกิจการที่ตั้งในเขตเศรษฐกิจพิเศษมีระยะเวลาการยกเว้นแตกต่างกัน โดยประเทศไทยมีการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี เฉพาะกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 5 – 8 ปีโดย ขึ้นอยู่กับที่ตั้งและประเภทของกิจการ

5.6.3 การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล

ประเทศไทยจะลดหย่อนภาษีเงินได้สำหรับกำไรสุทธิร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากสิ้นสุดระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน หากกิจการไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะลดหย่อนอัตราภาษีเหลือร้อยละ 10 เป็นระยะเวลา 10 รอบบัญชี ส่วนประเทศเมียนมาร์ลดหย่อนภาษีเงินได้สำหรับกำไรสุทธิร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี เช่นเดียวกัน และยังลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 เพิ่มอีก 5 ปี หากมีการนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่

5.6.4 สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่ายมีความแตกต่างกัน โดยประเทศไทยอนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปาเป็น 2 เท่าเป็นระยะเวลา 30 ปี และอนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิ ร้อยละ 25 ของเงินลงทุน นอกเหนือไปจากค่าเสื่อมราคาปกติ ซึ่งประเทศเมียนมาร์ไม่ได้ให้สิทธิประโยชน์ในส่วนนี้

5.6.5 สิทธิประโยชน์ด้านศุลกากร

ในเขต Free Zone ประเทศไทยเมียนมาร์มีการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร วัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับการผลิตเพื่อการส่งออก เช่นเดียวกัน แต่ประเทศเมียนมาร์มีการยกเว้นอากรสำหรับวัสดุก่อสร้างที่ใช้ในการก่อสร้างโรงงานและสถานประกอบการ และยานพาหนะด้วย

ส่วนในเขต Promotion Zone ไทยยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรไม่จำกัดระยะเวลา ส่วนเมียนมาร์ยกเว้น 5 ปี และไทยยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ สินค้าทุน เครื่องจักรและส่วนประกอบ วัสดุก่อสร้างที่ใช้ในการก่อสร้างโรงงานและสถานประกอบการ ยานพาหนะ เป็นเวลา 5 ปีเช่นเดียวกัน และเมียนมาร์ยังลดหย่อนอากรขาเข้าร้อยละ 50 อีก 5 ปีต่อไป สำหรับวัตถุดิบ เครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วนที่ใช้ในการผลิต

5.5.6 การนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่าย

ในเขตเศรษฐกิจพิเศษของประเทศไทยและเมียนมาร์สามารถนำผลขาดทุนสุทธิไปหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิในปีต่อไปภายใน 5 ปี เช่นเดียวกัน

5.7 สิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ (Double Tax Agreements :DTA)

จากการศึกษาอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ พบว่าเงินได้ประเภทกำไรจากธุรกิจ เงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิ ทั้งสองรัฐต่างมีสิทธิในการจัดเก็บภาษี โดยระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์มีวิธีขจัดภาษีซ้อน โดยวิธีเครดิตภาษีธรรมดา (Ordinary Credit Method) ซึ่งจะ ทำให้ผู้มีเงินได้จากทั้ง 2 ประเทศได้รับสิทธิประโยชน์จากการไม่ต้องเสียภาษีซ้ำซ้อน สามารถเปรียบเทียบเพดานอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย ตามอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์กับอัตราภาษีตามกฎหมายของแต่ละประเทศ ได้ ดังตารางที่ 5.9

ตารางที่ 5.10 แสดงการเปรียบเทียบเพดานอัตราภาษีหัก ณ ที่จ่าย ตามอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์กับอัตราภาษีตามกฎหมายของแต่ละประเทศ

ประเภทเงินได้	เพดานอัตราภาษีตาม DTA	อัตราภาษีตามกฎหมายประเทศไทย	อัตราภาษีตามกฎหมายเมียนมาร์
กำไรจากธุรกิจ	ไม่ได้กำหนด	ร้อยละ 20	ร้อยละ 25
เงินปันผล	ร้อยละ 10	ร้อยละ 10	ได้รับการยกเว้น
ดอกเบี้ย	ร้อยละ 10	ร้อยละ 15	ร้อยละ 15
ค่าสิทธิ	ร้อยละ 5 – 15	ร้อยละ 15	ร้อยละ 20

จากตารางที่ 5.9 จะเห็นได้ว่าอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดเพดานอัตราภาษีสำหรับกำไรจากธุรกิจ หากนักลงทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์มีเงินได้จากกำไรจากธุรกิจในประเทศไทยจะถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายในประเทศไทยในอัตราร้อยละ 25 โดยภาษีที่ถูกหักไปจะถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในเมียนมาร์ได้ และหากนักลงทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยมีเงินได้จากกำไรจากธุรกิจในประเทศเมียนมาร์จะถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายในเมียนมาร์ในอัตราร้อยละ 20 โดยภาษีที่ถูกหักไปจะถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศไทยได้เช่นกัน

อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์กำหนดเขตแดนอัตรากำหนดภาษีสำหรับเงินได้เงินปันผลไม่เกินร้อยละ 10 ซึ่งเมียนมาร์ได้ยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินปันผล หากนักลงทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในเมียนมาร์มีเงินได้จากเงินปันผลในไทยจะถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายในไทย ร้อยละ 10 โดยภาษีที่ถูกหักไปจะถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศเมียนมาร์ได้

อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์กำหนดเขตแดนอัตรากำหนดภาษีสำหรับเงินได้ดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละ 10 โดยประเทศไทยและเมียนมาร์หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายผู้ที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสำหรับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ซึ่งอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์จะให้สิทธิประโยชน์ในการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายสำหรับเงินได้ดอกเบี้ยเหลือเพียงร้อยละ แก่นักลงทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์แล้วมีเงินได้ดอกเบี้ยจากไทย และนักลงทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยที่มีรายได้ดอกเบี้ยจากประเทศเมียนมาร์ และสามารถนำภาษีที่ถูกหักไปจะถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศที่มีถิ่นที่อยู่ได้

อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์กำหนดเขตแดนอัตรากำหนดภาษีสำหรับเงินได้ดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละ 5-15 หากนักลงทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์มีเงินได้จากค่าสิทธิในไทยจะถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายในประเทศไทยในอัตราร้อยละ 5-15 โดยภาษีที่ถูกหักไปจะถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในเมียนมาร์ได้ และหากนักลงทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยมีเงินได้จากกำไรจากธุรกิจในประเทศเมียนมาร์จะถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายในประเทศเมียนมาร์ในอัตราร้อยละ 5-15 โดยภาษีที่ถูกหักไปจะถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศไทยได้เช่นกัน ซึ่งตามกฎหมายไทยหักภาษี ณ ที่จ่าย ค่าสิทธิร้อยละ 15 และกฎหมายเมียนมาร์หักค่าสิทธิร้อยละ 20

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างไทยและเมียนมาร์ โดยศึกษาจากประมวลรัษฎากรของไทย พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย กฎหมายภาษีของประเทศเมียนมาร์ รวมถึงค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมจากหนังสือ บทความ และเว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่จากกรมส่งเสริมการลงทุน แล้วนำข้อมูลภาษีและสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยและเมียนมาร์มาทำตารางเปรียบเทียบ โดยผลการศึกษานี้แบ่งเป็น 7 ส่วน ได้แก่

- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
- การเปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้าระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
- การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
- การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างไทยและเมียนมาร์
- สิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและประเทศเมียนมาร์

สามารถสรุปผลการศึกษาอภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ ดังนี้

6.1 ผลการศึกษา

จากการศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างไทยกับเมียนมาร์ สามารถสรุปได้ดังนี้

6.1.1 เปรียบเทียบภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

- 1) เปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
 - 1.1) ปีภาษีของประเทศไทย คือ เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม ของทุกปี ส่วนปีภาษีของประเทศเมียนมาร์เริ่มตั้งแต่ 1 เมษายนถึง 31 มีนาคมของทุกปี
 - 1.2) ชาวต่างชาติที่อยู่ในประเทศไทยตั้งแต่ 180 วันขึ้นไปถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ส่วนชาวต่างชาติที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ต้องอยู่ 183 วันขึ้นไปจึงถือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเมียนมาร์ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสามารถหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนจากเงินได้พึงประเมิน ได้รับการยกเว้นเงินได้บางส่วนและเสียภาษีในอัตราก้าวหน้า
 - 1.3) แหล่งเงินได้ที่ต้องเสียภาษีของไทยและเมียนมาร์ คือ ผู้มีถิ่นที่อยู่ต้องเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศและแหล่งเงินได้นอกประเทศ และผู้มีมิได้อยู่ในประเทศต้องเสียภาษีจากแหล่งเงินได้ที่เกิดในประเทศเท่านั้น เช่นเดียวกัน
 - 1.4) ประเภทเงินได้พึงประเมินของไทยและเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยของไทย 8 ประเภท ส่วน เมียนมาร์มี 7 ประเภท
 - 1.5) อัตรากำไรเงินได้บุคคลธรรมดาประเทศไทยจัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 0 – 35 โดยยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 150,000 บาท ส่วนเมียนมาร์จัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 0 – 25 โดยยกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 2,000,000 จ๊าดหรือประมาณ 56,000บาท
- 2) เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
 - 2.1) สิทธิประโยชน์ด้านระยะเวลาที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ พบว่าประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์มากกว่าเมียนมาร์ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสามารถหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนจากเงินได้พึงประเมิน ได้รับการยกเว้นเงินได้บางส่วนและเสียภาษีในอัตราก้าวหน้า ซึ่งผู้ที่ถือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยคือ 180 วันขึ้นไป ส่วนเมียนมาร์ใช้ระยะเวลา มากกว่าไทย 183 วันขึ้นไป

- 2.2) สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา พบว่าประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสูงกว่าเมียนมาร์ โดยไทยยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 150,000 บาท ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 2,000,000 จ๊าด หรือประมาณ 56,000 บาท
- 2.3) สิทธิประโยชน์ด้านอัตรากำไรเงินได้บุคคลธรรมดา พบว่ากรณีเงินได้ที่ต่ำกว่า 1,000,000 บาท ประเทศไทยมีสิทธิประโยชน์ทางภาษียากกว่าเมียนมาร์ โดยประเทศไทยเสียภาษีในอัตราร้อยละ 0 - 20 ซึ่งต่ำกว่าเมียนมาร์ที่เสียภาษีในอัตราร้อยละ 0 - 25 กรณีเงินได้ตั้งแต่ 1,000,000 – 2,000,000 บาท ไทยและเมียนมาร์จะเสียภาษีในอัตราเท่ากัน และกรณีเงินได้ตั้งแต่ 2,000,000 บาทขึ้นไป เมียนมาร์จะเสียภาษีในอัตราที่ต่ำกว่า โดยอัตรากำไรขั้นสูงสุดของไทยเท่ากับ ร้อยละ 35 และอัตรากำไรขั้นสูงสุดของเมียนมาร์เท่ากับ ร้อยละ 25

6.1.2 เปรียบเทียบภาษีเงินได้นิติบุคคล

- 1) เปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคล
 - 1.1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศไทยและเมียนมาร์ ได้แก่ นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศและนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่เข้ามาทำกิจกรรมในประเทศหรือได้รับเงินได้จากประเทศ เช่นเดียวกัน
 - 1.2) ฐานภาษีเงินได้นิติบุคคลของไทย ประกอบด้วย 4 ฐาน ได้แก่ ฐานกำไรสุทธิ ฐานรายได้ก่อนหักรายจ่าย ฐานเงินได้ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย และฐานกำไรที่จำหน่ายไปต่างประเทศซึ่งแตกต่างจากเมียนมาร์ที่เป็นฐานกำไรสุทธิและกำไรจากการจำหน่ายสินทรัพย์
 - 1.3) อัตรากำไรโดยทั่วไปประเทศไทยจัดเก็บในอัตรา ร้อยละ 20 ของกำไรสุทธิ ซึ่งต่ำกว่าเมียนมาร์ที่จัดเก็บในอัตราร้อยละ 25 ของกำไรสุทธิ

สำหรับกิจการที่เป็น SMEs ประเทศไทยยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก กำไรมากกว่า 300,000 บาทถึง 1,000,000 บาท จัดเก็บในอัตรา ร้อยละ 15 และ กำไรที่มากกว่า 1,000,000 บาทจัดเก็บในอัตรา

ร้อยละ 20 ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิไม่เกิน 10,000,000
จ๊าด (ประมาณ 283,278 บาท) ให้กับ SMEs ที่จัดตั้งใหม่เป็นเวลา 3 ปี

การโอนกำไรไปต่างประเทศ สำหรับนิติบุคคลที่จำหน่ายเงินกำไรออกไป
จากประเทศไทยให้เสียภาษีโดยหักภาษีในอัตราร้อยละ 10 จากจำนวนเงิน
ที่จำหน่ายออกไปสำหรับประเทศเมียนมาร์ปัจจุบันยังไม่มีหลักเกณฑ์เรื่อง
การจำหน่ายกำไร จึงไม่มีมีการเสียภาษีหากจำหน่ายเงินกำไรออกนอก
ประเทศ

1.4) สิทธิประโยชน์ทางภาษีตามมาตรการภาษีของรัฐบาลของประเทศไทยให้
สิทธิประโยชน์ในการนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิในปีปัจจุบัน
ไม่เกิน 5 ปี ส่วนเมียนมาร์สามารถนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิ
ไม่เกิน 3 ปี นอกจากนี้ประเทศไทยยังให้สิทธิประโยชน์สำหรับกิจการที่มี
ค่าจ้างเพื่อทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี (R&D) สามารถหักรายจ่าย
ทางภาษี 2 เท่า ผู้ประกอบการที่ซื้อเครื่องจักร และอุปกรณ์ของเครื่องจักรที่
ใช้สำหรับการวิจัยและพัฒนา สามารถหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาใน
อัตราพิเศษ และผู้ประกอบการขนาดกลางขนาดย่อม (SMEs) หักค่า
เสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้ทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ อาคาร และ
เครื่องจักรในอัตราพิเศษ

2) เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้นิติบุคคลระหว่างประเทศไทยและ
เมียนมาร์

2.1) สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับกิจการ SMEs พบว่า ประเทศไทยให้สิทธิ
ประโยชน์ทางภาษีสำหรับกิจการ SMEs มากกว่าเมียนมาร์ โดยประเทศ
ไทยยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาท และลดอัตรากำไรสำหรับ
กิจการ SMEs ส่วนเมียนมาร์ ยกเว้นภาษีให้กับกิจการ SMEs ที่ตั้งใหม่
สำหรับกำไรสุทธิไม่เกิน 10,000,000 จ๊าด (ประมาณ 283,278 บาท) เป็น
เวลา 3 ปี

2.2) สิทธิประโยชน์ในการนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไรสุทธิ พบว่า
ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ในการนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไร
สุทธิตกกว่าเมียนมาร์ โดยไทยสามารถนำผลขาดทุนมาหักออกจากกำไร
สุทธิภายใน 5 ปี ส่วนเมียนมาร์ภายใน 3 ปี

- 2.3) สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่าย พบว่า ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่ายทางภาษีมากกว่าเมียนมาร์ โดยประเทศไทยสามารถหักค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาได้ 2 เท่า และสามารถหักค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราพิเศษ
- 2.4) สิทธิประโยชน์ในการโอนกำไรไปต่างประเทศ พบว่า ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์ในการโอนกำไรไปต่างประเทศมากกว่าไทย โดยเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการจำหน่ายกำไรจึงไม่เสียภาษี ส่วนประเทศไทยเสียภาษีในอัตราร้อยละ 10

6.1.3 เปรียบเทียบภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย

- 1) เปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย
 - 1.1) ค่าลิขสิทธิ์ สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย บุคคลธรรมดาจัดเก็บตามบัญชีอัตรากำไรเงินได้ และนิติบุคคลจัดเก็บในอัตราร้อยละ 3 ส่วนผู้มีถิ่นที่อยู่ในเมียนมาร์ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลจัดเก็บในอัตราร้อยละ 15 ส่วนผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ในไทยหักภาษี ณ ที่จ่าย ร้อยละ 15 ส่วนเมียนมาร์หักร้อยละ 20 จะเห็นได้ว่าเมียนมาร์หักภาษี ณ ที่จ่ายจากค่าลิขสิทธิ์มากกว่าไทย
 - 1.2) ดอกเบี้ย จะเห็นได้ว่าเมียนมาร์ยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในเมียนมาร์ ส่วนไทยจัดเก็บ ร้อยละ 1 สำหรับบุคคลธรรมดา และ ร้อยละ 15 สำหรับนิติบุคคล ส่วนผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ในทั้งไทยและเมียนมาร์จัดเก็บ ร้อยละ 15 เท่ากัน
 - 1.3) เงินปันผล เมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินปันผล ขณะที่ไทยมีการจัดเก็บภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินปันผล ในอัตราร้อยละ 10
 - 1.4) เงินได้จากการขายสินค้าและการให้บริการภายในประเทศ ตามสัญญาหรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับองค์กรของรัฐ ประเทศไทยหักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 1 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่และผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ ซึ่งต่ำกว่าเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่
 - 1.5) เงินได้จากการขายสินค้าภายในประเทศ ตามสัญญาหรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับห้างหุ้นส่วน บริษัท และองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายในประเทศ

- ประเทศไทยไม่มีการหักภาษี ส่วนเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่
- 1.6) เงินได้จากการให้บริการภายในประเทศ ตามสัญญาหรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับห้างหุ้นส่วน บริษัท และองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายในประเทศไทยหักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 3 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่และร้อยละ 15 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ ซึ่งสูงกว่าเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่
 - 1.7) เงินได้การจัดซื้อจัดจ้างภายในประเทศ ตามสัญญา หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่ทำกับองค์กรต่างประเทศ อัตราภาษีหัก ณ ที่จ่ายของประเทศไทยจะขึ้นอยู่กับตัวการตัวแทน ส่วนเมียนมาร์ที่หักภาษี ณ ที่จ่ายร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่
- 2) เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์
- 2.1) สิทธิประโยชน์สำหรับดอกเบี้ย พบว่า ประเทศเมียนมาร์จะให้สิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ส่วนประเทศไทยจัดเก็บร้อยละ 1 สำหรับบุคคลธรรมดา และร้อยละ 15 สำหรับนิติบุคคล ส่วนผู้มีถิ่นที่อยู่ในไทยและเมียนมาร์จัดเก็บในอัตราร้อยละ 15 เท่ากัน
 - 2.2) สิทธิประโยชน์สำหรับเงินปันผล พบว่า ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์มากกว่าไทย โดยเมียนมาร์ยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินปันผล ส่วนไทยจัดเก็บในอัตราร้อยละ 15
 - 2.3) สิทธิประโยชน์สำหรับเงินได้จากการขายสินค้าภายในประเทศ ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์มากกว่าเมียนมาร์ โดยยกเว้นการจัดเก็บภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินได้จากการขายสินค้า ส่วนเมียนมาร์จัดเก็บในอัตราร้อยละ 2 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ และร้อยละ 3.5 สำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ

6.1.4 เปรียบเทียบภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย

- 1) เปรียบเทียบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้า
 - 1.1) ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้าสำหรับประเทศไทยคือผู้ประกอบการมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการตั้งแต่ 1.8 ล้านบาทต่อปีขึ้นไปและผู้นำเข้าสินค้าส่วนประเทศเมียนมาร์ คือผู้ประกอบการมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการตั้งแต่ 20 ล้านจ๊าด (ประมาณ 566,556 บาท) ต่อปีขึ้นไป ผู้นำเข้าและทำการค้าระหว่างประเทศ
 - 1.2) ฐานภาษีการขายสินค้าและบริการของไทยคิดภาษีมูลค่าเพิ่มจากมูลค่าที่ได้รับจากการขายหรือให้บริการ ส่วนเมียนมาร์ฐานภาษีการค้าสำหรับการขายสินค้าคำนวณจากรายได้จากการขาย และการให้บริการคำนวณจากรายได้จากการบริการ หรือรายได้จากการบริการหลังหักต้นทุนขึ้นอยู่กับประเภทกิจการ
ฐานภาษีของการนำเข้าสินค้าของไทยใช้ราคา C.I.F + อกรขาเข้า + ภาษีสรรพสามิตและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ตามกฎหมายกำหนด ส่วนเมียนมาร์ใช้มูลค่าต้นทุนนำเข้า (Land Cost) คือ C.I.F. + ค่าภาระเรือเข้าท่า + อกรขาเข้า
ฐานภาษีการส่งออกของไทยใช้ราคา F.O.B. + ภาษีสรรพสามิต + ค่าธรรมเนียมอื่นๆ ส่วนเมียนมาร์คำนวณจากรายได้จากการขาย เช่นเดียวกับการขายสินค้าในประเทศ
 - 1.3) อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มของไทยอยู่ที่ ร้อยละ 0 - 7 ของเมียนมาร์อัตราภาษีการค้าที่ ร้อยละ 0 - 120 ขึ้นอยู่กับชนิดของสินค้าและบริการ
 - 1.4) ประเทศไทยยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้าและการให้บริการ 19 ชนิด และยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าสินค้าในเขตปลอดอากร ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นภาษีการค้าสำหรับสินค้า 79 รายการ และการให้บริการ 23 รายการ จะเห็นได้ว่าเมียนมาร์ยกเว้นภาษีสำหรับสินค้าและบริการมากกว่าไทย
- 2) เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีการค้าระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

- 2.1) ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม/ภาษีการค้า มากกว่าไทย โดยเมียนมาร์มีการยกเว้นภาษีการค้าสำหรับการขายสินค้า 79 รายการ และการให้บริการ 23 รายการ ส่วนไทยยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้า (ที่มีค่าใช้จ่ายส่งออก) หรือการให้บริการ รวม 19 รายการและการนำเข้าสินค้า เช่น สินค้าจากต่างประเทศที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากร

6.1.5 สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุนและเขตเศรษฐกิจพิเศษ

- 1) สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจากการส่งเสริมการลงทุน
 - 1.1) การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ประเทศไทยมีการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 - 8 ปี ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 5 ปี
 - 1.2) การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลประเทศไทยและเมียนมาร์สำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนประเทศไทยจะลดหย่อนภาษีเงินได้สำหรับกำไรสุทธิร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากสิ้นสุดระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้ ส่วนเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดสิทธิประโยชน์สำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน
 - 1.3) การยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับการส่งออกประเทศไทยไม่ได้กำหนดสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับการส่งออกไว้ ส่วนเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์สำหรับการส่งออกโดยยกเว้นภาษีเงินได้สูงสุดร้อยละ 50 ของกำไรจากการส่งออก
 - 1.4) ประเทศไทยมีการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุเพื่อการส่งออกส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรและอุปกรณ์ ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบเพื่อใช้ในการผลิต และยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง
- การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ประเทศไทยยกเว้นไม่จำกัดระยะเวลา ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นเป็นระยะเวลา 5 ปี
- การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นที่ใช้ในการผลิต ประเทศไทยยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบเพื่อการส่งออกเท่านั้น เป็น

ระยะเวลา 1 ปี ส่วนเมียนมาร์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบเป็นเวลา 3 ปี

นอกจากนี้ประเทศเมียนมาร์ยังยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างโรงงานหรือสถานประกอบการในช่วงระยะเวลาก่อสร้างโครงการ ซึ่งไทยไม่ได้ยกเว้น

1.5) สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่ายในประเทศไทยอนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปาเป็น 2 เท่าเป็นระยะเวลา 10 ปี และอนุญาตให้หัก ค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิ ร้อยละ 25 ของ เงินลงทุนภายใน 10 ปีนับแต่วันที่เริ่มมีรายได้ทั้งนี้นอกเหนือไปจากค่าเสื่อมราคาปกติ ซึ่งประเทศเมียนมาร์ไม่ได้ให้สิทธิประโยชน์ในส่วนนี้ แต่ให้สิทธิประโยชน์ในกรณีบริษัทมีค่าใช้จ่ายในการทำวิจัยและพัฒนา สามารถนำค่าใช้จ่ายดังกล่าวมาใช้ในการหักลดหย่อนภาษีได้ และได้สิทธิหักค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ ในอัตราที่คณะกรรมการการลงทุนของ เมียนมาร์ (MIC) กำหนด

1.6) การนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่ายในประเทศไทยสามารถนำผลขาดทุน สุทธิไปหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิในปีต่อไปภายใน 5 ปี ส่วนประเทศเมียนมาร์สามารถนำผลขาดทุนสุทธิไปหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิในปีต่อไปภายใน 3 ปีเท่านั้น จะเห็นได้ว่าประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ในด้านการนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่าย มากกว่าประเทศเมียนมาร์

2) สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับเขตเศรษฐกิจพิเศษ

2.1) ประเทศไทยมีเขตเศรษฐกิจพิเศษ 5 แห่ง ส่วนประเทศเมียนมาร์ มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ 3 แห่ง

2.2) การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล ประเทศไทยมีการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี เฉพาะกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 5 – 8 ปีโดยขึ้นอยู่กับที่ตั้งและประเภทของกิจการ

- 2.3) การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล ประเทศไทยจะลดหย่อนภาษีเงินได้สำหรับกำไรสุทธิร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี หลังจากสิ้นสุดระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน หากกิจการไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะลดหย่อนอัตราภาษีเหลือร้อยละ 10 เป็นระยะเวลา 10 รอบบัญชี ส่วนประเทศเมียนมาร์ลดหย่อนภาษีเงินได้สำหรับกำไรสุทธิร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี เช่นเดียวกัน และยังคงลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 เพิ่มอีก 5 ปี หากมีการนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่
- 2.4) สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่าย ในประเทศไทยอนุญาตให้หักค่าขนส่งค่าไฟฟ้า และค่าประปาเป็น 2 เท่าเป็นระยะเวลา 30 ปี และอนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิ ร้อยละ 25 ของเงินลงทุน นอกเหนือไปจากค่าเสื่อมราคาปกติ ซึ่งประเทศเมียนมาร์ไม่ได้ให้สิทธิประโยชน์ในส่วนนี้
- 2.5) สิทธิประโยชน์ด้านศุลกากร ในเขต Free Zone ประเทศไทยและเมียนมาร์มีการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร วัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับการผลิตเพื่อการส่งออก เช่นเดียวกัน แต่เมียนมาร์มีการยกเว้นอากรสำหรับวัสดุก่อสร้างที่ใช้ในการก่อสร้าง โรงงานและสถานประกอบการ และยานพาหนะด้วย
- ส่วนในเขต Promotion Zone ประเทศไทยยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรไม่จำกัดระยะเวลา ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้น 5 ปี และประเทศไทยยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุเพื่อการส่งออก เป็นระยะเวลา 5 ปี ส่วนประเทศเมียนมาร์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ สินค้าทุน เครื่องจักรและส่วนประกอบ วัสดุก่อสร้างที่ใช้ในการก่อสร้างโรงงานและสถานประกอบการ ยานพาหนะ เป็นเวลา 5 ปีเช่นเดียวกัน และประเทศเมียนมาร์ยังคงลดหย่อนอากรขาเข้าร้อยละ 50 อีก 5 ปีต่อไป สำหรับวัตถุดิบ เครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วนที่ใช้ในการผลิต
- 2.6) การนำผลขาดทุนมาหักเป็นค่าใช้จ่าย ในเขตเศรษฐกิจพิเศษของประเทศไทยและเมียนมาร์สามารถนำผลขาดทุนสุทธิไปหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิในปีต่อไปภายใน 5 ปี เช่นเดียวกัน

6.1.3 สิทธิประโยชน์ทางภาษีจากอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์

อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์มีวิธีจัดภาษีซ้อน โดยวิธีเครดิตภาษีธรรมดา (Ordinary Credit Method) ซึ่งจะทำให้ผู้มีเงินได้จากทั้ง 2 ประเทศ ได้รับสิทธิประโยชน์จากการไม่ต้องเสียภาษีซ้ำซ้อน โดยมีเงินได้ที่เกี่ยวข้องได้แก่ กำไรจากธุรกิจ เงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิ โดยมีการกำหนดเพดานอัตราภาษีขั้นต่ำ ดังนี้

- 1) กำไรจากธุรกิจ ไม่มีการกำหนดเพดานอัตราภาษี
- 2) เงินปันผล ร้อยละ 10
- 3) ดอกเบี้ย ร้อยละ 10
- 4) ค่าสิทธิ ร้อยละ 5 - 15

6.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียนมาร์ พบว่า สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสูงกว่าประเทศเมียนมาร์ โดยประเทศไทย ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 150,000 บาท ส่วนประเทศเมียนมาร์ ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้ที่ไม่เกิน 2,000,000 จ๊าด หรือประมาณ 56,000 บาท ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สรรพบุษ บัญญัติ (2552) ได้ศึกษามาตรการด้านภาษี เพื่อจูงใจการตัดสินใจลงทุนในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม พบว่าประเทศเวียดนาม ให้สิทธิประโยชน์ในด้านการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสูงกว่าประเทศไทย โดยยกเว้นเงินได้ 0 – 8,000,000 ด่งต่อเดือน หรือประมาณ 0 – 319,280 เหรียญสหรัฐต่อเดือน ส่วนไทย ยกเว้นสำหรับเงินได้สุทธิระหว่าง 0 – 150,000 บาทต่อปี หรือ 0 – 4,215 เหรียญสหรัฐต่อปี

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า การโอนกำไรไปต่างประเทศ ประเทศเมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์มากกว่าไทย เนื่องจากประเทศเมียนมาร์ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องการโอนกำไรไปต่างประเทศจึงไม่เสียภาษีจากการโอนกำไรไปต่างประเทศ ส่วนนิติบุคคลที่จำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทยเสียภาษีโดยหักภาษีในอัตราร้อยละ 10 จากจำนวนเงินที่จำหน่ายออกไป สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สรรพบุษ บัญญัติ (2552) ได้ศึกษามาตรการด้านภาษีเพื่อจูงใจการตัดสินใจลงทุนในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม พบว่า ประเทศเวียดนามให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีการโอนกำไรไปต่างประเทศมากกว่าประเทศไทย โดยประเทศเวียดนามได้รับการยกเว้นภาษีการโอนกำไรไปต่างประเทศส่วนประเทศไทยเสียภาษีการโอนกำไรไปต่างประเทศในอัตราร้อยละ 10

การศึกษาพบว่า สิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการส่งเสริมการลงทุน ด้านภาษีเงินได้นิติบุคคล ระยะเวลาสูงสุดในการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลของประเทศไทยนานกว่าประเทศเมียนมาร์ โดยประเทศไทยยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 - 8 ปี ขณะที่ประเทศเมียนมาร์ ยกเว้น 5 ปี แต่ประเทศเมียนมาร์มีการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่นำกลับมา ลงทุนใหม่ภายใน 1 ปี ซึ่งประเทศไทยไม่ได้ให้สิทธิประโยชน์ด้านนี้ นอกจากนี้ทั้งประเทศไทย และเมียนมาร์มีการลดหย่อนอัตรากำไรเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิร้อยละ 50 ของอัตราก่อตั้งเช่นเดียวกัน ซึ่งระยะเวลาการลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลของประเทศไทยนานกว่า ประเทศไทย โดยประเทศไทยลดหย่อนอัตรากำไรสูงสุด 10 ปี ส่วนประเทศไทยลดหย่อน 5 ปี และเมียนมาร์ยังให้สิทธิประโยชน์ในการลงทุนเพื่อการส่งออก โดยลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสูงสุดร้อยละ 50 ของกำไรจากการส่งออกอีกด้วย ซึ่งมีทั้งสอดคล้องกับการศึกษาของ นพมาศ มงคลสาร (2551) ศึกษาเรื่องกฎหมายภาษีอากรกับการส่งเสริมการลงทุน ศึกษา เปรียบเทียบกฎหมายไทยและเวียดนาม พบว่า ระยะเวลาที่ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยนานกว่าประเทศเวียดนาม โดยใน ประเทศไทยยกเว้น 3 - 8 ปี ขณะที่เวียดนามยกเว้น 2 - 4 ปี และพบว่าประเทศเวียดนามมีสิทธิ ประโยชน์ในการลดหย่อนอัตรากำไรเงินได้นิติบุคคลหลังการได้รับยกเว้นภาษี จากร้อยละ 28 เป็นร้อยละ 10 - 20 และลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลโดยเสียภาษีเพียงครึ่งหนึ่งของภาษีที่ต้อง ชำระ ส่วนประเทศไทยมีการลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลเพียงอัตราเดียว คือลดหย่อนอัตรากำไรร้อยละ 50 เท่านั้น

การศึกษาพบว่า อนุสัญญาภาษีซ้อนที่ประเทศไทยทำกับเมียนมาร์ ให้สิทธิประโยชน์ในการ เคารดภาษีสำหรับผู้มีเงินได้จากทั้งสองประเทศ โดยใช้วิธีเครดิตธรรมดา (Ordinary Credit) เพื่อจัดภาษีซ้อน สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ ภัคชญญา บุญชูคำ (2557) ซึ่งศึกษาเรื่อง การ เปรียบเทียบอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยและในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่าวิธีจัดภาษีซ้อนในอนุสัญญาภาษีซ้อนนั้น เงินได้ส่วนใหญ่ใช้วิธีเครดิตธรรมดา

6.3 ข้อค้นพบ

การศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางการลงทุนระหว่างประเทศไทยและเมียน มาร์ มีข้อค้นพบดังนี้

- 6.3.1 อัตรากำไรเงินได้นิติบุคคลธรรมดาของประเทศไทยอยู่ที่ ร้อยละ 0 - 35 ส่วนประเทศเมียน มาร์มีอัตรากำไรเงินได้ที่อยู่ที่ ร้อยละ 0 - 25 ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงอัตรากำไรของจำนวนเงินได้ แต่ละช่วง พบว่ากรณีเงินได้ที่ต่ำกว่า 1,000,000 บาท ประเทศไทยมีสิทธิประโยชน์ทาง

ภาษีมากกว่าเมียนมาร์ โดยประเทศไทยเสียภาษีในอัตราร้อยละ 0 - 20 ซึ่งต่ำกว่าเมียนมาร์ที่เสียภาษีในอัตราร้อยละ 0 - 25 กรณีเงินได้ตั้งแต่ 1,000,000 – 2,000,000 บาท ไทย และเมียนมาร์จะเสียภาษีในอัตราเท่ากัน คือร้อยละ 25 และกรณีเงินได้ตั้งแต่ 2,000,000 บาทขึ้นไป เมียนมาร์จะเสียภาษีในอัตราที่ต่ำกว่า

- 6.3.2 ปัจจุบันประเทศเมียนมาร์ยังไม่มีหลักเกณฑ์เรื่องการจำหน่ายกำไรออกนอกประเทศจึงไม่มีการเสียภาษีเมื่อมีการนำกำไรออกนอกประเทศ ส่วนการจำหน่ายเงินกำไรออกนอกประเทศ สำหรับนิติบุคคลที่จำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทยให้เสียภาษีโดยหักภาษีในอัตราร้อยละ 10 จากจำนวนเงินที่จำหน่ายออกไป
- 6.3.3 ประเทศเมียนมาร์มีการยกเว้นภาษีสำหรับเงินปันผล ซึ่งเป็นสิทธิประโยชน์ที่ดึงดูดให้นักลงทุนให้เข้ามาลงทุนในเมียนมาร์ ส่วนประเทศไทยจัดเก็บภาษีหัก ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 10
- 6.3.4 ประเทศเมียนมาร์ไม่มีการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม แต่มีการจัดเก็บภาษีการค้า ซึ่งแตกต่างจากประเทศไทย โดยอัตรากำไรมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยอยู่ที่ ร้อยละ 0 - 7 และยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้า (ที่มีใช้การส่งออก) หรือการให้บริการรวม 19 รายการ ส่วนประเทศเมียนมาร์มีอัตรากำไรการค้าอยู่ที่ ร้อยละ 0 – 120 ขึ้นอยู่กับชนิดของสินค้าและบริการ และยกเว้นภาษีการค้าสำหรับการขายสินค้า 79 รายการ และการให้บริการ 23 รายการ
- 6.3.5 นิติบุคคลที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในเมียนมาร์จะได้รับสิทธิประโยชน์จากการนำกำไรที่ได้รับจากการส่งเสริมการลงทุนกลับมาลงทุนใหม่โดยจะยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลจากกำไรสะสมที่นำกลับมาลงทุนใหม่อีกครั้งภายในระยะเวลา 1 ปีหลังจากที่มีกำไรเกิดขึ้น และลดหย่อนอัตรากำไรเงินได้ร้อยละ 50 เพิ่มเติมอีก 5 ปี สำหรับการนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่ ซึ่งไทยไม่ได้ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับการนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่
- 6.3.6 การหักค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาสำหรับนิติบุคคล นิติบุคคลในประเทศไทยที่มีค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา สามารถนำมาหักเป็นค่าใช้จ่ายได้ 2 เท่า ในจำนวนกำไรสุทธิทางภาษี ส่วนเมียนมาร์สามารถนำค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาหักลดหย่อนภาษีได้เฉพาะนิติบุคคลที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเท่านั้น

6.4 ข้อเสนอแนะ

- 6.4.1 แม้ว่าอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาขั้นสูงสุดของประเทศไทยจะสูงกว่าประเทศเมียนมาร์ แต่เมื่อพิจารณาถึงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในแต่ละช่วงของเงินได้ จะเห็นว่าบุคคลธรรมดาที่มีเงินได้ไม่เกิน 2,000,000 บาท ในประเทศไทยจะเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาต่ำกว่าประเทศเมียนมาร์ หากมีเงินได้มากกว่า 2,000,000 บาท บุคคลธรรมดาในประเทศไทยหรือเมียนมาร์ จะเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาต่ำกว่าประเทศไทย ดังนั้นบุคคลธรรมดาที่อยู่ระหว่างตัดสินใจเลือกลงทุนในประเทศไทยหรือเมียนมาร์ ควรพิจารณาถึงจำนวนเงินได้ที่จะได้รับว่าอยู่ในช่วงไหน เพื่อจะได้รับสิทธิประโยชน์ในการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในจำนวนที่ต่ำกว่า
- 6.4.2 สำหรับนิติบุคคลจากต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนต้องการจำหน่ายกำไรกลับประเทศ ถ้าลงทุนในประเทศเมียนมาร์จะได้รับสิทธิประโยชน์มากกว่า เนื่องจากปัจจุบันประเทศเมียนมาร์ยังไม่มีหลักเกณฑ์เรื่องการจำหน่ายกำไรจึงไม่มีการเสียภาษีหากจำหน่ายเงินกำไรออกนอกประเทศ สำหรับนิติบุคคลที่จำหน่ายเงินกำไรออกไปจากประเทศไทยให้เสียภาษีโดยหักภาษีในอัตราร้อยละ 10 จากจำนวนเงินที่จำหน่ายออกไป
- 6.4.3 ประเทศไทยควรมีการยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินปันผล เช่นเดียวกับประเทศเมียนมาร์ เพื่อดึงดูดการลงทุนจากนักลงทุนมากขึ้น
- 6.4.4 การจัดเก็บภาษีจากการบริโภคของประเทศไทยและของประเทศเมียนมาร์มีความแตกต่างกัน โดยประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม ส่วนประเทศเมียนมาร์มีการจัดเก็บภาษีการค้า ซึ่งการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจะให้สิทธิประโยชน์มากกว่าโดยสามารถนำภาษีซื้อมาหักจากภาษีขายได้ ในส่วนของอัตราภาษีการค้าของประเทศเมียนมาร์นั้นมีหลายอัตราขึ้นอยู่กับประเภทของสินค้าและบริการ ผู้ที่ต้องการเข้าไปลงทุนในประเทศเมียนมาร์ควรศึกษาอัตราภาษีของสินค้าและบริการแต่ละชนิด รวมถึงสินค้าและบริการที่ได้รับการยกเว้นภาษีการค้าเพิ่มเติม เพื่อให้ได้รับสิทธิประโยชน์สูงสุดในการเสียภาษีการค้า
- 6.4.5 ประเทศไทยควรกำหนดสิทธิประโยชน์จากการนำกำไรที่ได้รับจากการส่งเสริมการลงทุนกลับมาลงทุนใหม่ เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้นักลงทุนสนใจเข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น เช่นเดียวกับเมียนมาร์ที่ยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับการนำกำไรมาลงทุนใหม่เป็นระยะเวลา 1 ปี และยังคงหย่อนอัตราภาษีเงินได้ร้อยละ 50 เพิ่มเติมอีก 5 ปี สำหรับการนำกำไรกลับมาลงทุนใหม่

6.4.6 สำหรับนิติบุคคลมีค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา การลงทุนในประเทศไทยจะให้สิทธิประโยชน์มากกว่าประเทศเมียนมาร์ เนื่องจาก สามารถนำค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา มาหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิทางภาษีได้ 2 เท่า ขณะที่เมียนมาร์ให้สิทธิประโยชน์ในการนำค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา มาหักลดหย่อนภาษีเฉพาะกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเท่านั้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

เอกสารอ้างอิง

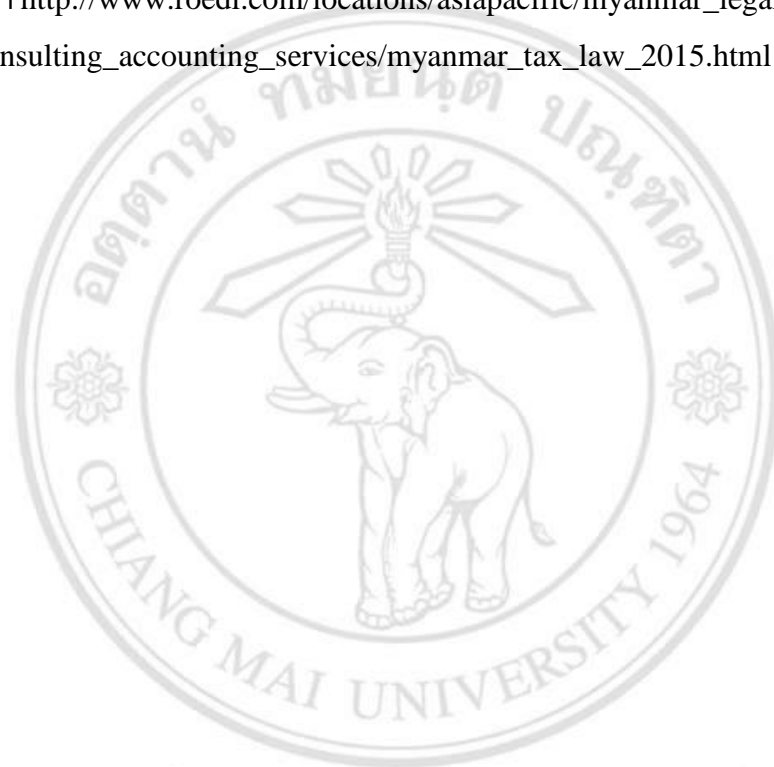
- กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์. 2555. คู่มือ การค้าและการลงทุน สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา. http://www.aecthaibiz.com/aecadmin/uploads/20150506_111719.pdf (กุมภาพันธ์ 2556)
- กรมสรรพากร. 2557. ความรู้เรื่องภาษี. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา. <http://www.rd.go.th/publish/286.0.html>. (พฤษภาคม 2557).
- กรมสรรพากร. 2558. อนุสัญญาภาษีซ้อน. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา. <http://www.rd.go.th/publish/765.0.html>. (กันยายน 2556).
- กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร. 2556. ภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร 2556. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์.
- กองส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศ. 2558. คู่มือการประกอบธุรกิจสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน.
- คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. 2557. ประกาศ กกท.ที่ 2/2557 เรื่องนโยบายและหลักเกณฑ์การส่งเสริมการลงทุนตามยุทธศาสตร์ส่งเสริมการลงทุนระยะ 7 ปี (2558 - 2564). สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน.
- ชูศรี เทียศิริเพชร และภุริทัต อินยา. 2556. การวางแผนภาษีอากรสำหรับการดำเนินธุรกิจในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. 2555. กฎหมายลงทุนฉบับใหม่ของพม่า... พัฒนาการครั้งสำคัญของการปฏิรูปประเทศ. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.exim.go.th/doc/newsCenter/41258.pdf> (พฤศจิกายน 2556).
- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. 2555. AEC เพิ่มโอกาสการลงทุนในภูมิภาคอาเซียน. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.exim.go.th/doc/newsCenter/38652.pdf> (กุมภาพันธ์ 2556).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2558. เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www2.bot.or.th/statistics/BOTWEBSTAT.aspx?reportID=653&language=TH> (ตุลาคม 2558).
- นพมาศ มงคลสาร. 2551. กฎหมายภาษีอากรกับการส่งเสริมการลงทุน ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยและเวียดนาม. วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิพนธ์ เห็นโชคชัยชนะ และ วาสนา ดวงดารา การบัญชีภาษีอากร. ทีพีเอ็น เพรส.

- ประไพพิศ สวัสดิ์รัมย์. 2553. ระบบบัญชีระหว่างประเทศ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ภักชญัญญา บุญชูคำ. 2557. การศึกษาเปรียบเทียบอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศของกลุ่ม
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. การค้นคว้าแบบอิสระบัญชีมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศักดิ์ชัย เหลืองสถิตกุล. ผู้อำนวยการศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 จังหวัดเชียงใหม่ (15 มิถุนายน
2558) สัมภาษณ์
- ศูนย์ข้อมูลความรู้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. 2555. ทิศทางการปรับโครงสร้างภาษีเพื่อรองรับเสรี
อาเซียน. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.thai-aec.com/446> (พฤศจิกายน 2555).
- สรวิชชุช บุญวุฒิ. 2552. มาตรการด้านภาษีเพื่อจูงใจการตัดสินใจลงทุนในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม. การค้นคว้าแบบอิสระบัญชีมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ. 2558. เขตเศรษฐกิจพิเศษในประเทศไทย.
(ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.nesdb.go.th/esdps/%E0%B9%82%E0%B8%9A%E0%B8%A3%E0%B9%8C%E0%B8%8A%E0%B8%B1%E0%B8%A7%E0%B8%A3%E0%B9%8C%20%E0%B9%80%E0%B8%82%E0%B8%95%E0%B9%80%E0%B8%A8%E0%B8%A3%E0%B8%A9%E0%B8%90%E0%B8%81%E0%B8%B4%E0%B8%88%E0%B8%9E%E0%B8%B4%E0%B9%80%E0%B8%A8%E0%B8%A9.pdf> (มิถุนายน 2558)
- สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์การค้าสินค้าอุตสาหกรรมและธุรกิจบริการ. 2555. “สหภาพเมียนมาร์
เปิดประเทศ... ไทยได้หรือเสีย?”. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา http://pcoc.moc.go.th/wappPCOC/57/upload/File_IPD_FILE57189528.pdf (8 ธันวาคม 2555).
- หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย. 2555. “สหภาพเมียนมาร์ขูมาตรการภาษีดึงดูดลงทุน
ต่างชาติ”. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.thaichamber.org/scripts/detail.asp?nNEWSID=4965> (กุมภาพันธ์ 2556).
- DFDL. 2558. **The Tax Pocket Guide To Investing In Myanmar.** (ระบบออนไลน์).
แหล่งที่มา <http://www.dfdl.com/resources/library/publication/category/133-tax-guide> (มิถุนายน 2558)
- Directorate of Investment and Company Administration (DICA). 2558. **“FOREIGN INVESTMENT OF EXISTING ENTERPRISES AS OF 31/12/2014”.** (ระบบ
ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.dica.gov.mm/dicagraph1.2.htm> (เมษายน 2558).

Internal Revenue Department of Myanmar. 2558. “**Tax Laws and Notification**”. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา http://www.irdmyanmar.gov.mm/eng/?q=taxlaw_and_notifications/commercial-tax-law (มิถุนายน 2558).

PwC. 2558. **Myanmar Business Guide**. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา https://www.pwc.com/sg/en/assets/document/myanmar_business_guide.pdf (กันยายน 2558).

Rodl & Partner. 2558. **Myanmar’s new Tax Law of The Union 2015** (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา http://www.roedl.com/locations/asiapacific/myanmar_legal_consulting_tax_consulting_accounting_services/myanmar_tax_law_2015.html (มิถุนายน 2558).

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายละเอียดอัตราภาษีการค้าและสินค้าและบริการที่ได้รับยกเว้นภาษีการค้าของประเทศเมียนมาร์

อัตราภาษีการค้าของประเทศเมียนมาร์

- 1) อัตราภาษีการค้าร้อยละ 5 สำหรับสินค้าและบริการทั่วไป
- 2) อัตราภาษีการค้าร้อยละ 3 สำหรับการขายอสังหาริมทรัพย์
- 3) อัตราภาษีร้อยละ 5 - 120 สำหรับสินค้าพิเศษ 16 ชนิด ดังนี้
 - 3.1) บุหรี่ ร้อยละ 120
 - 3.2) ยาสูบ ร้อยละ 60
 - 3.3) ยาสูบเวอร์จิเนีย ร้อยละ 60
 - 3.4) บุหรี่พม่า ร้อยละ 60
 - 3.5) ซิการ์ ร้อยละ 60
 - 3.6) ท่อยาสูบ ร้อยละ 60
 - 3.7) พลู ร้อยละ 60
 - 3.8) สุราชนิดต่างๆ ร้อยละ 60
 - 3.9) เบียร์ชนิดต่างๆ ร้อยละ 60
 - 3.10) ไวน์ชนิดต่างๆ ร้อยละ 50
 - 3.11) ไม้สัก ไม้เนื้อแข็งและไม้เนื้อแข็งแปรรูป ร้อยละ 25
 - 3.12) หยก ทับทิม ไพลิน เพชรและอัญมณีมีค่าอื่น ๆ ร้อยละ 15
 - 3.13) เครื่องประดับที่ทำจากหยก ทับทิม ไพลิน เพชร และอัญมณีมีค่าอื่น ๆ ร้อยละ 5
 - 3.14) ยานพาหนะเครื่องยนต์ 1,800 CC ขึ้นไป ร้อยละ 25
 - 3.15) น้ำมันเบนซิน ดีเซล และเชื้อเพลิงเครื่องบิน ร้อยละ 10
 - 3.16) ก๊าซธรรมชาติ ร้อยละ 8
- 4) อัตราภาษีร้อยละ 0 สำหรับสินค้าส่งออกยกเว้นสินค้า 6 ชนิดดังนี้
 - 4.1) น้ำมันดิบ ร้อยละ 5

4.2) ก๊าซธรรมชาติ	ร้อยละ 8
4.3) ไม้สัก ไม้เนื้อแข็งและไม้เนื้อแข็งแปรรูป	ร้อยละ 50
4.4) หยก และอัญมณีมีค่าอื่น ๆ	ร้อยละ 15
4.5) เครื่องประดับที่ทำจากหยก และอัญมณีมีค่าอื่น ๆ	ร้อยละ 5
4.6) เครื่องใช้ไฟฟ้า	ร้อยละ 8

การยกเว้นภาษีการค้าของประเทศเมียนมาร์ สำหรับสินค้าและบริการดังนี้

- 1) สินค้า 79 ชนิด ที่ได้รับยกเว้นภาษีการค้า ดังต่อไปนี้
 - 1.1) ข้าวเปลือก
 - 1.2) เมล็ดข้าวสาลี
 - 1.3) ข้าวโพดและธัญพืชอื่น ๆ
 - 1.4) เมล็ดถั่ว
 - 1.5) ถั่วลิสง แบบมีเปลือกและไม่มีเปลือก
 - 1.6) งา
 - 1.7) เมล็ดมัสตาร์ด เมล็ดทานตะวัน เมล็ดมะขาม เมล็ดฝ้าย
 - 1.8) น้ำมันปาล์ม
 - 1.9) ฝ้ายดิบ
 - 1.10) ปอและเส้นใยที่คล้ายกัน
 - 1.11) กระเทียม, หัวหอม
 - 1.12) มันฝรั่ง
 - 1.13) มันสำปะหลัง
 - 1.14) เครื่องเทศ (พริก, ส่วนของพริก, ถั่ว, เมล็ด, เปลือก ฯลฯ), เครื่องแกง
 - 1.15) ผลไม้สด
 - 1.16) ผัก
 - 1.17) อ้อย
 - 1.18) ใบหม่อน
 - 1.19) พืชสมุนไพร
 - 1.20) จาก, กก และสินค้าเกษตรที่ไม่ได้เฉพาะเจาะจง
 - 1.21) ฟิน ไม้ไผ่
 - 1.22) สัตว์มีชีวิต ปลา กุ้ง
 - 1.23) รังไหม

- 1.24) อ้อย แปรรูปและยังไม่แปรรูป
- 1.25) น้ำผึ้งและขี้ผึ้ง
- 1.26) ครั่ง
- 1.27) กากของถั่วลิสง, งา , เมล็ดฝ้าย, รำข้าว ฯลฯ
- 1.28) สารซักฟอก สบู่หยาบ
- 1.29) สารฟอกขาว (จากคราบน้ำมัน)
- 1.30) เส้นด้ายมะพร้าว
- 1.31) ใบชาดอง ใบชาแห้ง
- 1.32) แสตมป์ทุกประเภท
- 1.33) ขี้ผึ้งและแท่งปิดผนึก
- 1.34) กระดานชนวน ดินสอสำหรับกระดานชนวน และชอล์ก
- 1.35) ขอสชนิดต่างๆ
- 1.36) น้ำมันถั่วลิสง, น้ำมันงา, น้ำมันเมล็ดทานตะวัน, น้ำมันรำข้าว และก้อนน้ำมัน
- 1.37) พลาสติก กุ้งสด
- 1.38) นมชนิดต่างๆ
- 1.39) พริก
- 1.40) ขมิ้น ผงขมิ้น
- 1.41) จิง
- 1.42) เนื้อปลาสด
- 1.43) มะขามสุก
- 1.44) ธงชาติ
- 1.45) ลูกปัด
- 1.46) ไม้บรรทัด ยางลบ กบเหลาดินสอ ชนิดต่างๆ
- 1.47) แท่งเชื้อเพลิงที่ใช้แทนฟืน
- 1.48) น้ำมันมะพร้าว
- 1.49) ไข่ของสัตว์ปีกชนิดต่างๆ
- 1.50) เมล็ดฝักทอง เมล็ดแตงโม มะม่วงหิมพานต์
- 1.51) เสื้อผ้าทางศาสนา
- 1.52) ตะกอนน้ำมัน
- 1.53) เกลือ

- 1.54) น้ำยาง
- 1.55) หมาก
- 1.56) ฝูย
- 1.57) ยาฆ่าแมลง สารกำจัดศัตรูพืช สารฆ่าเชื้อรา ฯลฯ
- 1.58) อุปกรณ์เกี่ยวกับฟาร์ม เครื่องจักรและชิ้นส่วนเกี่ยวกับฟาร์ม
- 1.59) อาหารสัตว์
- 1.60) ยาสำหรับสัตว์
- 1.61) พ่อพันธุ์ แม่พันธุ์สัตว์
- 1.62) แผงโซลาร์เซลล์ ตัวควบคุมการจ่ายพลังงานแสงอาทิตย์
- 1.63) ฟิล์มเอ็กซ์เรย์ แผ่นพิมพ์ และอุปกรณ์อ็อกซ์เรย์อื่นๆ อุปกรณ์เกี่ยวกับยาและการผ่าตัด
- 1.64) ผ้าพันแผล ผ้ากอซ วัสดุอื่นๆที่ใช้ทำแผลจากการผ่าตัด เครื่องแต่งกายและของใช้ประจำตัวของโรงพยาบาล
- 1.65) ยาและเวชกรรมอื่นๆ
- 1.66) วัตถุพิษยา
- 1.67) หนังสือ แบบฝึกหัด สมุดวาดเขียนชนิดต่างๆ และกระดาษที่นำมาผลิตหนังสือ
- 1.68) ถ่านค้ำที่ใช้ทำดินสอ
- 1.69) ถูขยงอนามัย
- 1.70) อุปกรณ์เกี่ยวกับกลาโหมและทหาร
- 1.71) ดินปืนชนิดต่างๆ
- 1.72) เมล็ดพืชพันธุ์ผสม แปลงเพาะ
- 1.73) อุปกรณ์ทางทหาร
- 1.74) รถดับเพลิง รถบรรทุกศพ
- 1.75) สินค้าปลอดภาษีที่จำหน่ายเป็นเงินตราต่างประเทศในสถานที่ที่ผู้โดยสารเดินทางระหว่างประเทศ
- 1.76) สินค้านำเข้าและบริการสำหรับพนักงานสถานทูตและสถานกงสุลต่างชาติ
- 1.77) สินค้าที่ซื้อสำหรับบริโภคในกองทัพ ที่ใช้งบประมาณจากกระทรวงกลาโหม
- 1.78) สินค้า CMP (cutting, making and packaging) บรรจุภัณฑ์ของสินค้า CMP

- 1.79) เชื้อเพลิงที่จำหน่ายให้กับสถานทูตต่างชาติ องค์กรสหประชาชาติ และ
นักการทูตต่างชาติ โดยกระทรวงพลังงาน
- 2) การบริการ 23 รายการ ดังต่อไปนี้
 - 2.1) บริการบ้านเช่า
 - 2.2) บริการที่จอดรถ
 - 2.3) บริการประกันชีวิต
 - 2.4) บริการเงินทุนขนาดเล็ก
 - 2.5) บริการดูแลสุขภาพ
 - 2.6) บริการการศึกษา
 - 2.7) บริการขนส่งสินค้า
 - 2.8) บริการตัวแทนจัดหางาน
 - 2.9) บริการธนาคาร
 - 2.10) บริการพิธีการศุลกากร
 - 2.11) บริการจัดเลี้ยง
 - 2.12) รับจ้างผลิต
 - 2.13) บริการจัดงานศพ
 - 2.14) บริการดูแลเด็ก
 - 2.15) บริการนวดแบบเมียนมาร์ดั้งเดิม / การนวดโดยคนตาบอด
 - 2.16) บริการย้ายบ้าน
 - 2.17) บริการการศึกษา
 - 2.18) บริการเก็บค่าผ่านทาง
 - 2.19) บริการดูแลสุขภาพสัตว์
 - 2.20) บริการห้องน้ำสาธารณะ
 - 2.21) บริการเกี่ยวกับวัฒนธรรมและศิลปะ
 - 2.22) บริการขนส่งสาธารณะ
 - 2.23) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตที่จ่ายให้องค์กรของรัฐ

ภาคผนวก ข

คำถามในการสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์ คุณศักดิ์ชัย เหลืองสถิตกุล ผู้อำนวยการศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้ทราบถึงสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากคณะกรรมการการส่งเสริมการลงทุน โดยมีคำถามดังนี้

- 1) นโยบายการส่งเสริมการลงทุนของไทยในปัจจุบัน
- 2) สิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ได้รับจากการส่งเสริมการลงทุน
- 3) หลักเกณฑ์การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ประวัติผู้เขียน

- ชื่อ-นามสกุล นางสาวปรีชญา ธรรมลังกา
- วัน เดือน ปี เกิด 26 มกราคม พ.ศ. 2533
- ประวัติการศึกษา ปีการศึกษา 2554 บัณฑิตบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ประสบการณ์ พ.ศ. 2555 - ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ธุรกิจสัมพันธ์ ธนาคารกรุงเทพ
สำนักธุรกิจประจำเชียงใหม่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved